

တက္ကသိုလ်ဘုန်းခိုင်

Handwritten signature in blue ink.

NTK

အစည်းအရုံး

အထွေထွေအဖွဲ့ - အမှုထမ်းအဖွဲ့
အထွေထွေအဖွဲ့ - အမှုထမ်းအဖွဲ့

အဖွဲ့ဝင်

အဖွဲ့ဝင် - အဖွဲ့ဝင်
အဖွဲ့ဝင် - အဖွဲ့ဝင်
အဖွဲ့ဝင် - အဖွဲ့ဝင်

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ပိတောက်မွန်ဆဲ လသာဆဲဝယ်

အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ဝင်
အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ဝင်

အဖွဲ့ဝင်

အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ဝင်
အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့ဝင်

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

အမှတ်(၅၁)၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၃၉၆၅၈၀

အပိုင်း [၁]

'အချစ်ကား ည၊ ဇေယျာကား နေ့'

အတိတ်သည်၊ အဝိဇ္ဇာတည်း၊ အနာဂတ်မူ၊ တဏှာဟူ၏၊
ကြည်ဖြူသန်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကား၊ ကံသတာဝ သမ္မသန၊
ဓမ္မသတိ၊ မရှိစိတ်ထံ၊ ဝိပလ္လာသ၊ သူ စိုးရသည်၊ လွမ်းည
သာမော၊ တစ်ခုသော၌၊ လှသောချစ်သူ၊ ချစ်သူ အလှ၊
အလှနှင့်သူ၊ သူနှင့် အလှ၊ ခွဲမရပြီ၊ အလှသည်ပင်၊
ကပ်မြင်သည်၊ ညစဉ် လနှင့် . . . ပိတောက်နှင့် . . .

 အခန်း (၂)

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သင်္ကြန်၏ အရိပ်နိမိတ်ကလေးများ ပေါ်နေပြီ။ ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းတွင်ကား သင်္ကြန်၏ အနံ့အသက်လေးများကိုပင် ရနေ၏။

တန်ခူးဇွဲ၏ ညနေမစောင်းတစောင်း အချိန်မှာ ဖြစ်၍ အပူငွေ့တော့ ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် လေချိုက သွေးနေသဖြင့် အအေးဓာတ်ကလေးကလည်း လွင့်လွင့်လာနေသည်။

မြေပြင်နှင့် တောတန်းတို့ထက်တွင် မြူပြာပြာ လွှမ်းနေ၏။ ကောင်းကင်က မကြည်လွန်း။ မှန်လည်း မမှန်လွန်း။ အနောက်ဘက်ဆီမှ တိမ်ဖြူဖြူတို့၏ နောက်ပါးတွင် ရွှေလျှံလဲ့လဲ့ ပြေးနေသည်။

တန်ခူးဆိုသည်က နှစ်သစ်တစ်ခု၏ အစပါ။ နှစ်သစ်တစ်ခု၏ စခြင်းကို ပြသော လက္ခဏာတွေက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှပထင်ရှားနေကြသည်။

သစ်ညိုပင်သည် လည်းကောင်း၊ ဘန်ပွေးပင်သည် လည်းကောင်း၊ ရှာယားပင်သည် လည်းကောင်း၊ ပိတောက်နှင့် စိန်ပန်းပင်တို့သည် လည်းကောင်း... ကျွန်တော့်ရှေ့၌ မြင်သမျှသော ပင်အို ပင်ပျိုတို့သည် ရွက်သစ်တွေကို ဆင်ထားကြ၏။ ရွက်ဝါရွက်ဟောင်းတွေက တစ်ပေါင်းတည်းက ကြွေစင်ကုန်ခဲ့ပြီ။

မနုတော့သော်လည်း မရင့်သေးသော ရွက်သစ်တို့သည် ပျိုပျိုလွင်လွင် ရှိလှသည်။ နှစ်သစ် အချိန်သစ်မှာ လောကကို ပျိုမျစ်ခြင်းဖြင့် တန်ဆာဆင်နေကြသည်။

ပွင့်စုံတို့ကလည်း ရောင်မျိုးကြွယ်လှ၏။ စိန်ပန်းနီနီရဲရဲကတော့ တစ်ခဲနက် အားမာန်အရှိဆုံး ဖြစ်သည်။ ငှေ့ကလည်း အားကျမခံ ထိန်ထိန်ဝါနေ၏။ တရုတ်စံကားတွေကလည်း အပြိုင်ပွင့်နေ၏။ စွယ်တော် ဖြူဖြူတွေကတော့ ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိသည်။ ကံ့ကော်ပွင့်ကြွင်းတွေကလည်း သင်းပျံ့ဆဲပါ။ ပိတောက်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေသော ကျွန်တော်က အပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိသည်။

ပိတောက်တွေကတော့ မပွင့်သေးပါ။ သို့ရာတွင် သတိထား ကြည့်သဖြင့် ထွက်ပြူစ အပူအငုံ စိမ်းစိမ်းလုံးလုံးလေးများကို တွေ့ရသည်။

ဪ... ပိတောက်တွေလည်း ပွင့်ချိန်နီးပြီ။ မနက်ဖြန်လော... သန်ဘက်ခါလော...။ တစ်ရက်... နှစ်ရက်... သုံး လေးရက်... ပွင့်တော့ ပွင့်ရောမည်။

ကျွန်တော်ရင်က ခုန်လာသည်။ နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ခုန်လာသည်။ ရင်ခုန်ရင်းက ကျွန်တော်သည် လက်တွင်း၌ ကိုင်စွဲထားသော အရာလေးကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် ပြုံးမိသွား၏။

ကျွန်တော့် လက်တွင်းမှာက စိပ်ပုတီးလေးတစ်ကုံးပါ။ စိပ်ပုတီးနှင့် ရင်ခုန်ခြင်းတို့မှာ မဆီဆိုင်လှပါ။ သည်နေရာ သည်မြေကလည်း ရင်ခုန်ခြင်းတွေ ငြိမ်းရမည့် နေရာပါ။ မြေပါ။

ကျွန်တော် ငိုလျက် စဉ်းစားနေခိုက် နောက်ပါးမှ ချောင်းဟန့် အသံ ပေးသည်ကို ကြားရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ဆီ ရှေးရှုချဉ်းကပ်လာသော ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလကို တွေ့ရသည်။

ဦးပဉ္စင်း...။ ဆရာတော်ကြီး ဦးတိလောက ရှိသေး၍သာ ဦးဝိမလကို ဦးပဉ္စင်းဟု ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ကြသည်။ အမှန်မှာ ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ်ထိုင်၍ ကိုယ့်ဘာသာ သာသနာပြုနေတော်မူမည်ဆိုလျှင် ဦးဝိမလကိုလည်း ဆရာတော်ဟု ခေါ်ကြရပေမည်။ ဦးဝိမလ၏ သက်တော်မှာ ၄၀ ကျော်ပေပြီ။ သို့ရာတွင် သက်တော် ၄၀ ကျော်ကြောင်းကို ဖွင့်ပြော၍သာ သိထားကြရသည်။ ပကတိ ဖျက်နာတော် အသွင်သက်သက်ကိုသာ ခန့်မှန်းပြောရမည် ဆိုလျှင် ဦးဝိမလ၏ သက်တော်ကို အစိတ်၊ သုံးဆယ်ဟုသာ ခန့်မှန်းပြောဆိုကြမည်။

လူတွေအတွက် သုံးသော စကားနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဦးဝိမလ၏ ရုပ်တော်သည် နုသည်။ အသားတော်များက ဝင်းဖန့်ဖန့်ပြည်သည်။ သစ်ခေါက်ဆိုး

ရောင် သင်္ကန်းတော်၏ အရောင်သည် ရင့်မှောင်လင့်ကစား ဦးဝိမလ၏ နုပျိုပိုပြည်
ခြင်းကို လှမ်းမပစ်နိုင်။ ဣန္ဒြေတော်ကို ဖြည့်စွက်ပေးသော သတ္တိသာ ထူး၏။

ဦးပဉ္စင်းက ချောင်းဟန် အသံပေးသော စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်
သည်။ ကျွန်တော်က ငိုနေသူ မဟုတ်လော။ ဝိပဿနာစကားနှင့် ဆိုရလျှင်
ကျွန်တော်က ဥဒ္ဓစ္စ ဖြစ်နေသူပါ။ စိတ်ပျံ့လွင့်နေသူပါ။ သည်လိုလူမျိုးက လန့်
တတ်သည်။ ဦးပဉ္စင်း လမ်းလျှောက်လျှင် ခြေသံ မပေါ်ဘဲ အလွန်ညင်သာသိမ်မွေ့
၏။ ချောင်းဟန် အသံမပေးဘဲ အနီး ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော် လန့်ပေတော့
မည်။

ဦးပဉ္စင်း ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်သော ကျွန်တော်က ထိုင်နေသော
ပျဉ်တစ်ပြားခင်း ခုံတန်းမှ ဖယ်ပေးသည်။ ခုံတန်းပေါ် ဦးပဉ္စင်း ထိုင်မိသောအခါမှ
ဦးချ ကန်တော့ပြီးလျှင် မြေပြင် မြက်ခင်းထက်၌ ကျွန်တော်က ပုဆစ်တုပ်လျက်
ထိုင်၏။

ဦးပဉ္စင်းက အေးချမ်းပျော့ပျောင်းသော အသံတော်ဖြင့် မိန့်၏။

“ဟိုဘက်က ဒကာကြီးကို တရားစစ်ပြီး ရှင်းလင်းညွှန်ပြနေလို့ ဦးပဉ္စင်း
နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်။ သည်းခံကွဲ မောင်လေးလို့၊ ငါ့တပည့် စောင့်
နေရတာ ကြာသွားသလား”

“မကြာလှပါဘူး ဘုရား၊ ပြီးတော့ တပည့်တော် ပုတီးပတ်လည်း ခုနက်
ကလေးတွင် ပြီးပါတယ်”

“ဒီနေ့ မောင်လေးလို့ ဘာစိပ်သလဲ”

“မေ့ရုဏ်တော်ပါ ဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာဓု... ဝိပဿနာ အားထုတ်သူတွေဟာ မွှေးနုသတိ
ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်း မှန်မှန်ပြုရတယ်၊ ဒါတော့ မမေ့နဲ့နော် တပည့်”

“အရှင်ဘုရား ဆုံးမထားတာကို တပည့်တော် စွဲမြဲအောင် မှတ်ထားပါ
တယ် ဘုရား”

“မှတ်ထားကွဲ့၊ ဒါကိုလည်း မှတ်ထား... ဦးပဉ္စင်း သင်ခဲ့တဲ့ တခြားဟာ
တွေလည်း မှတ်ထား၊ မမေ့စေနဲ့၊ ငါ့တပည့်က ဦးပဉ္စင်းတို့ နယ်ဆီ တော်တော်နဲ့
ပြန်ရောက်တော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးပဉ္စင်း၏ နောက်ဆုံး စကားရပ်က ကျွန်တော့်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားစေ၏။

“အရှင်ဘုရား ဘာကို ဆိုလိုလိုက်တာပါလဲ ဘုရား”

ဦးပွင်း၏ မျက်နှာတော်တွင် ပြုံးရိပ်ငွေ့ငွေ့ ထင်လာသည်။ မျက်လုံးတော်များက ကျွန်တော့်မျက်နှာဆီ စူးစိုက်လျက် တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေသည်။ အေးချမ်းသော သည်မျက်လုံးတော်များက ကရုဏာသဘောကိုလည်း ဖော်ပြနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“မောင်လေးလှိုင်”

“ဘုရား . . .”

“လောကကြီးမှာ ဘယ်ဟာက ပြုဖို့ လွယ်ပြီး ဘယ်ဟာက ပြုဖို့ ခက်သလဲ”

“မှန်ပါ။ အကုသိုလ်က ပြုဖို့လွယ်ပြီး ကုသိုလ်က ပြုဖို့ ခက်ပါတယ် ဘုရား”

“ကုသိုလ်တရားထဲမှာလည်း ဘယ်တရားမျိုးက ပြုဖို့ အခက်ဆုံးလဲ”

“ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားပါ ဘုရား”

“အိမ် . . . အိမ် . . . ၊ ဣစ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ အာတာပိ သမ္ပဇာနော သတိမာ ဝိနယျလောကေ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿ . . . တဲ့ ဦးပွင်း ခဏခဏ ရွတ်ပြတဲ့ ပါဠိတော်ကြီးနော်၊ ဒါကိုလည်း မောင်လေးလှိုင် မှတ်မိရဲ့နော်”

“မှတ်မိပါတယ် ဘုရား”

“ဣစ- ဤမဂ်သာသနာ ဖိုလ်သာသနာတော်၌၊ ဘိက္ခု- သတိပဋ္ဌာန် လုပ်ငန်းစဉ်ကို အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အာတာပိ- မဖြစ်မနေ အရိုးကျေကျေ အရေခန်းခန်း ကြိုးပမ်းသော လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ သမ္ပဇာနော- ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သဘာဝတရားတို့၌ စူးရှသော ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ သတိမာ- ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ လောကေ- သညက္ခန္ဓာဟူသော ပညတ်စွဲ လောက၌၊ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿ- ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း နှစ်ပါးကို၊ ဝိနယျ- ပယ်ဖျောက်၍၊ ကာယေ- ရူပကာယ ဟူသော ခန္ဓာကိုယ် အစု၌၊ ကာယာနုပဿီ- ရူပကာယကို အဖန်တလဲလဲ ရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရတိ- ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ ဓမ္မလျော်၍နေ၏ . . . တဲ့၊ မောင်လေးလှိုင်တို့က လောကမှာ ဘာနဲ့ နေကြလဲ”

“ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း နှစ်ပါးနဲ့ပါ ဘုရား”

“စောစောက မောင်လေးလှိုင် ဝိုင်နေတာ . . . ဦးပွင်းကို မညာနဲ့နော်၊ ဘာမှာ အာရုံရှိနေလဲ”

“အာ . . . ဟာ . . . ဟိုဒင်၊ ပန်း . . . ပန်းပွင့်လေးတွေနဲ့ ရွက်သစ်လေးတွေပါ ဘုရား”

“ချစ်နေတာလား၊ မုန်းနေတာလား”

“အာ . . . အင် . . . အဟင် . . . ချစ် . . . ချစ်နေတာပါ ဘုရား”

“တခြား ချစ်စရာကော ရှိသေးလား”

“ဘာ . . . ဘာပြောတာလဲ ဘုရား”

“ဦးပွင်း မေးတာကို ဖြေပါ”

“ရှိတော့ ရှိတာပေါ့ ဘုရား၊ ဟိုတောက်တီးတောက်တဲ့တော့ မရှိသေးပါဘူး”

“မရှိသေးဘူး၊ နောင်တော့ ရှိဦးမယ်”

“ဘုရား . . .”

“ထားပါလေ . . . ထားပါတော့၊ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းနဲ့ နေကြတယ်။ အဲဒီလို နေကြတာကိုပဲ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ ဒီတော့ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ဖို့က လွယ်ရဲ့လား မောင်လေးလို့င်”

“မလွယ်ပါဘူး ဘုရား”

“မလွယ်တဲ့ ကိစ္စနို့ ကလျာဏဘုမ္မိစခန်း ရောက်ပြီးတဲ့ ပါရမီရှင်ဟာ ရှေ့ဆက်ခရီးသွားဖို့ ဘယ်တရားတွေကို ပြည့်သထက် ပြည့်အောင် ဖြည့်ကြရမလဲ”

“တင်ပျံ၊ အာတာပီ၊ သမ္မဇာနော၊ သတိမာ၊ ဝိနေယျ၊ ဒီတရားလေးပါးပါပဲ ဘုရား”

“အဲဒါတွေကို ဖြည့်ဖို့ကကော လွယ်ရဲ့လား”

“မလွယ်ပါဘူး ဘုရား”

“မလွယ်ပေဘူး၊ ဒါကြောင့် စောစောက ဦးပွင်း ဆိုလိုက်တယ်၊ မောင်လေးလို့င်ဟာ ဦးပွင်းတို့နယ်ဆီ တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့”

“တပည့်တော်ဟာ ဦးပွင်းဆီတော့ ခဏခဏ ရောက်မှာပါပဲ ဘုရား”

“ဦးပွင်းက သတ်သတ်၊ ဟောဒီ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းက သတ်သတ်၊ ပညတ်တွေပါကွယ်၊ ဦးပွင်း သုံးလိုက်တဲ့ စကားက ဦးပွင်းတို့နယ်”

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းနည်းသွား၏။ အားငယ်သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်သွား၏။

“ဘာကို ဆိုလိုလိုက်တာလဲ ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်အတွက် ဒီဘဝမှာ ပါရမီမရှိဘူး၊ ဒီလိုလား ဘုရား”

ဦးပွင်းက ပြုံးပြီး လက်ဝါး ကာပြတော်မူ၏။

“ပါရမီဆိုတဲ့ စကားကို ကံဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ အရမ်းမသုံးနဲ့ တပည့်ရယ်၊ ဪ... ဒါထက် ဥပကရဟန်းကြီးအကြောင်းကို မောင်လေးလှိုင် ဖတ်ဖူးတယ်နော်”

“ဖတ်ဖူးပါတယ် ဘုရား”

“မြတ်စွာဘုရားဟာ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေကို တရားဦးဟောဖို့ မိဂဒါဝုန်ဆီ ကြွလာတုန်း လမ်းမှာ ဥပကနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဒီတော့ သူက ဘုရားကို ဘုရားအဖြစ်နဲ့ အရင်ဆုံး တွေ့သူပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ချက်ချင်း တစ်မင် တစ်ဖိုလ် မရပါဘူး။ ကြားကာလလေး ခံသွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဦးပွင်း၏ စကားကို နားထောင်နေရာမှ ကျွန်တော် ပြုံးမိသွားသည်။

“ဦးပွင်းက တပည့်တော်ကိုလည်း ဆာဝါတို့ ဘာတို့နဲ့ ညားပြီး ဒုက္ခတွေ့ရဦးမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား ဘုရား”

“ဦးပွင်းက ပြန်မေးမယ်၊ အဲဒီဘဝမျိုး ဒုက္ခလို့ မောင်လေးလှိုင်က အခု သိမ်းပိုက်မျိုးချနိုင်ပြီလား”

သည်မေးခွန်းကို ကျွန်တော် မဖြေပါ။ ပြုံးပြီးသာ မျက်လွှာချနေ၏။

“မဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ မဖြေပါနဲ့ကွယ်၊ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝကို ဦးပွင်းက ပြောရတယ်၊ မောင်လေးလှိုင်က အသက် ၁၈ နှစ်ဆိုတော့ ငယ်လည်း ငယ်သေးတယ်၊ ရှေ့လျှောက် ဖြစ်ကြည့်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဦးပွင်း အပြစ်လည်း မတင်ဘူး။ သောတာပန် အရိယာကြီးတွေတောင်မှ ရုပ်ထိုးကျင့်သော တဏှာနဲ့ နာမ်ထိုးကျင့်သော တဏှာ နှစ်ပါးမှာ နာမ်ထိုးကျင့်သော တဏှာကိုသာ ပယ်နိုင်ကြသေးတယ်၊ ရုပ်ထိုးကျင့်သော တဏှာကိုတော့ မပယ်နိုင်ကြသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်ရာထောင်ခြင်း၊ စီးပွားရှာခြင်း ကိစ္စတွေ ရှိနေကြသေးတယ်၊ ပုထုဇဉ်ရဲ့ သာယာခြင်းနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ပါရမီခံလေးကို ကြိုက်တာမို့ နောက်ဆုံး စကား ဦးပွင်း မှာလိုက်ချင်တယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ဘုရား”

“ဦးပွင်းတို့နဲ့အတူ ရှိနေတုန်းမှာ မောင်လေးလှိုင်ဟာ ရသင့်တဲ့ ဉာဏ်တွေ ရခဲ့ပါပြီ၊ ဖြေစမ်းပါဦး မောင်လေးလှိုင်၊ အန္တပုထုဇဉ်တွေကို ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးနေတဲ့ အခြေခံအကြောင်း ယုံမှားခြင်းတွေဟာ ဘာတွေလဲ”

“မှန်လှပါ တစ်... သံသရာ ရှေ့အစွန်း၌ ယုံမှားခြင်း၊ နှစ်... သံသရာ နောက်အစွန်း၌ ယုံမှားခြင်း၊ သုံး... သံသရာ ရှေ့နောက်အစွန်း၌ ယုံမှားခြင်း၊ လေး... သံသရာလေးပါး တရား၌ ယုံမှားခြင်း၊ ဒီလေးပါးပါ ဘုရား”

“အကျိုး ယုံမှားခြင်း လေးချက်ကကော”

“ဘုရား၌ ယုံမှားခြင်း၊ တရား၌ ယုံမှားခြင်း၊ သံဃာ၌ ယုံမှားခြင်း၊
မိမိ အကျင့်၌ ယုံမှားခြင်း၊ ဒီလေးပါးပါ ဘုရား”

“မောင်လေးလှိုင်မှာ အခု ဒီယုံမှားခြင်းတွေ ရှိသေးရဲ့လား”

“မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား”

“ဘယ်တရားတွေကြောင့် မရှိတော့ရသလဲ”

“ဒိဋ္ဌဓမ္မ . . မြင်အပ်ပြီးသော တရား၊ ပတ္တဓမ္မ . . ရောက်အပ်ပြီးသော
တရား၊ ဝိဒိတဓမ္မ . . သိအပ်ပြီးသော တရား၊ ပရိယောဂါဋ္ဌဓမ္မ . . ဉာဏ်ဖြင့်
သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီးသော တရား၊ အဲဒီတရားလေးပါးကြောင့်ပါ ဘုရား”

“အဲဒီဉာဏ်အဆင့်ကို ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ- ယုံမှားခြင်းဘဝမှ လွတ်မြောက်တဲ့ စင်ကြယ်
ခြင်းအဆင့်ပါ ဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာဓု . . ဦးပဉ္စင်း အားရကျေနပ်လှတယ်ကွယ်၊ အခု
ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတော့လည်း နှမြောယူကျူးမရ ရှိလှတယ်၊ ရှိစေတော့လေ၊ ငါ
တပည့်မှာ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊ သမ္မသနဉာဏ်တွေ ပြီး
လို့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်စခန်းဆီကိုတောင် တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဒီသာသနာမှာ သက်သာ
ရာကို ရှာတတ်ပြီ၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘယ်နေရာ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကလျာဏ
မိတ္တ ဆိုတဲ့ ဆရာကောင်းကို ရှာပါ။ လူဆရာကိုလည်း ရှာပါ။ စာဆရာကိုလည်း
ရှာပါ။ ကြားရဲ့လား”

“တပည့်တော် မှတ်နေပါတယ် ဘုရား”

“ငါတပည့်ဟာ အန္တ မဟုတ်တော့ပေမယ့် ပုထုဇဉ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီ
တော့ လောကမှာ ခုံခုံမင်မင် ဆက်လျှောက်လေဦးမယ်၊ လောကအတွက် အစောင့်
အရှောက်လေးလည်း ဦးပဉ္စင်း ပေးလိုက်မယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ရယ်၊ သစ္စာရယ်၊ မေတ္တာ
ရယ်၊ ဘာတဲ့ . . ပြန်ပြောစမ်း”

“အဓိဋ္ဌာန်ရယ်၊ သစ္စာရယ်၊ မေတ္တာရယ်ပါ ဘုရား”

“အိမ် . . ဉာဏ်ရှိသလို သုံးတော့၊ ဒုက္ခနဲ့ အန္တရာယ်တွေ ရင် သုံးတော့
ဟုတ်လား”

“စိတ်ချတော်မူပါ ဘုရား”

“အိမ် . . နေစောင်းပြီ၊ ပြန်လမ်းကို ပြန်ပေတော့”

ကျွန်တော်က ဦးပဉ္စင်းကို ဦးချွန်တော့သည်။ ကျွန်တော် ကန်တော့
အပြီး၌ ဦးပဉ္စင်းသည် နေရာမှ ထကာ နောက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်တော့
ဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းဂူများ ရှိရာ ကုံကော်တောဘက်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။

ကျွန်တော့် ရင်မှာသာ ဟာကျန်ရစ်၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို နောင်တရ
ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့လည်း ရှိလှသည်။

ကျွန်တော်က စိပ်ပုတီးလေးကို အိတ်တွင်း ထည့်လိုက်ပြီး တရားဟော
ဓမ္မာရုံ ရှိရာဘက်သို့ လေးပင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်လာခဲ့၏။

ဓမ္မာရုံ၏ အရှေ့ဘက် ကျောင်းပရိဝုဏ်အဝ လမ်းပေါ်၌ ဟေးလ်မင်း
အမျိုးအစား ကားအနက်လေးတစ်စီး ဆိုက်ထား၏။

ကားတွင်းသို့ ခြင်းတောင်းတစ်လုံး ထည့်သွင်းနေရာမှ အသက် ၃၀ ခန့်
အသားမည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မြင်သော် လှမ်းပြော၏။

“ဟေ့... ဇာတ်လိုက်၊ ဘယ်သွားဦးနေသလဲ၊ ရှာမတွေ့လို့ မင့်အဒေါ်
က ဆူနေပြီ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်မပြောဘဲ ဓမ္မာရုံ လှေကားဆီ လျှောက်လာ
ခဲ့၏။

လှေကားဦးတွင် အသက် ၅၀ ကျော် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ဦး
ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော့် ဦးလေး ဦးစိန်ဟန်နှင့် အဒေါ် ဒေါ်မြမေတို့ပင် ဖြစ်ကြပါ
သည်။

မြင်သည် ခဏ၌ပင် အဒေါ်က စုကြိမ်းတော့၏။

“တကတဲ ဘယ်ကြွနေသလဲ၊ အချိန်မီ ပြန်ရမှာကို မသိဘူးလား”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး၊ ဟိုဘက်နားမှာ ဦးပဉ္စင်း ဆုံးမတာကို နာခံနေ
လို့ပါ”

“အင်း... ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အဖော်အလှော် ရမလား
လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ပြန်ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုရမလို ဖြစ်နေပြီ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဘကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝင်ဟန်တား၏။

“အို... မမြမေ၊ မင်းဟာက ဘယ်လိုလဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာ”
“ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာရှိလို့ပေါ့၊ ရှင် မသိဘူးလား၊ ဒီနေ့ သင်္ဘောဆိပ်
ဆင်းကြိုရဦးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီနေ့ ဝေဝေ ပြန်ရောက်မယ်၊ ကျွန်မတို့ပါ သွားမကြိုလို့ ကောင်းမတဲ့လား”

“ဪ... အေး... ဟုတ်သားပါ၊ ကဲ... မောင်လေးလို့ငါ သွားပစ္စည်းတွေ သယ်၊ မြန်မြန်သယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

ကျွန်တော်က ဓမ္မာရုံပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

သည်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်တော်ရော၊ ဘကြီးရော၊ ကြီးတော်ပါ ၃ ည အိပ် တရားလာထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၃ ညအိပ် ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာလိပ်၊ အဝတ် သေတ္တာမှ စကာ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းလေးများ ပါသည်။

ကျွန်တော်က ပစ္စည်းများကို ကားဆီသို့ ထမ်းသယ်သည်။ စောစောက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းစကားပြောသော အသားမည်းမည်းနှင့် လူမှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာ ကိုအောင်မောင်း ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်မောင်းပါ ကူသယ်သော ကြောင့် မကြာမီပင် ပစ္စည်းများ ကားပေါ် အားလုံး ရောက်ကုန်၏။

ကားပေါ်တွင် နောက်ခန်း၌ ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်တို့ ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ခန်း၌ ကိုအောင်မောင်း၏ ဘေးတွင် ထိုင်သည်။

ကားအထွက်၌ ကျွန်တော်က သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တို့ဖြင့် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ် သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက်ကြီးကို သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့်မိ၏။

ဪ... သည်နေရာကား ဦးပဉ္စင်း မိန့်သကဲ့သို့ ဦးပဉ္စင်းတို့နယ်၊ ကိလေသာကို သမုစ္ဆေဒပဟာန်သဘောဖြင့် အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်နိုင်သူ၊ သို့မဟုတ် ပယ်သတ်လိုသူတို့၏ ထာဝရစံရာ ဌာန။

သည်နေရာက ယခု ကျွန်တော် ရွာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ရှေးရှုသွားနေသည် က လောကပါ။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းဖြင့် လူတို့ နေကြသော လောကဆီကိုပါ။

ထိုစဉ် ကားနောက်ခန်းမှ ဘကြီး၏ မေးသံ ပေါ်လာ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဝေဝေ ပြန်လာတာ နောက်ကျပါလား”

“အင်းလေ... သူ့အမေက ပြောတယ်၊ အခုက နောက်ဆုံးနှစ်တဲ့၊ ဒါ ကြောင့်မို့ သူငယ်ချင်းမတွေနဲ့ လိုက်ပြီး တောင်ကြီးမြို့ဆီ လည်သတဲ့၊ သင်္ကြန် မတိုင်မီ အရောက်ပြန်လာတာ”

“အတော်ပါ၊ သင်္ကြန်တွင်းကျရင် ကိုထင်အောင်နဲ့ မလှနုတို့လည်း လိုက် တရားထိုင်မလို့တဲ့၊ ဝေဝေပါ အပါခေါ်ရမယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ ရှင့်မလဲ လူတကာကို တရားထိုင်ဖို့ လိုက်ဆွယ်နေတယ်”

“ဝိမုတ္တိရသကွဲ့၊ ကိုယ် ခံစားရသလို သူတကာကိုလည်း ခံစားစေမည်
တယ်၊ စေတနာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဝေဝေက လှတုန်းပတုန်း၊ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း တရားထိုင်ခိုင်း
လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟ.. အရပ်ဆိုးမှ၊ ကြီးမှ တရားထိုင်ရမယ်လို့ မင့် ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“ဒါတော့ ရှင် ပြောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြောတာက ဟိုက ထိုင်ချင်
ပါ့မလား”

“အေးပါ၊ ငါကလည်း မထိုင်ချင်ရင် ဇွတ်မခေါ်ပါဘူး၊ အေး အဟေး.. .
တရား လိုက်ထိုင်ပြီး အကျွတ်တရားရလို့ ယောဂီဝတ်သွားမှဖြင့် မင့်သားက ငါ့
ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟား.. . ဟား.. .”

ဘကြီးက သူစကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်လာ၏။

အမှတ်မထင် နားထောင်လိုက်လာသော ကျွန်တော့် နားတွင်ကား
စကားလေး နှစ်လုံးက စွဲထင်ကျန်နေသည်။

ဝေဝေ.. .

နာမည်.. . မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ နာမည်.. .။

နာမည်လေးက လှသည်။ လှလည်း လှမည် ထင်သည်။ ဪ.. .
ကြီးတော်က လှသည် ပသည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ လှပလျှင်တော့.. .။

ဝေဝေ ခေါ်သော မိန်းမသားတစ်ယောက်။ သည်သဘောက သညကုန္ဒာ
ပါ။ လှသည်။ လှသည် ဆိုတော့ စွဲမက်ဖွယ်ရာ။ သည်သဘောက သင်္ခါရကုန္ဒာပါ။
စွဲမက်ဖွယ်ရာဆိုတော့ ချစ်မည်။ ချစ်ဖွယ်ရာလေးဟု သိမ်းပိုက်ခံစားမည်။ အဲသည်
တော့ ဝေဒနကုန္ဒာ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ယန္တရားစက်က လည်လိုက်ပြီ။

မြတ်စွာဘုရား.. . မဆီမဆိုင်ဘဲ အမှတ်မထင်သော တစ်ခဏအတွင်း
မှာ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း လောက၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ယန္တရားစက်သည် ကျွန်တော့်
ရင်တွင်း၌ လည်ဖြစ်အောင် လည်လိုက်ပါသည်။

အဲသည်တုန်းက ဝေဝေ.. . နောက်တော့ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော
မမဝေ.. .။

မမဝေကို ကျွန်တော် မြင်ပင် မမြင်ဖူးသေးပါ။

 အခန်း (၃)

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွင် နေစဉ်က အကျင့်ပါလာသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော် အစောကြီး နိုးလာသည်။ အစဉ် ဆက်မှိန်းပြီး မိမိနှင့် ကွေးနေဦးမည် စိတ်ကူးသေးသော်လည်း ဦးပဉ္စင်း၏ ဆုံးမစကားတို့ကို နား၌ ကြားယောင်လာ၏။

အာတာပီ . . . သည်စကားက လုံ့လဝီရိယကို ညွှန်းသည်။ ထိန မိဒ္ဓခေါ် ထိုင်းမှိုင်းငိုက်မည်းခြင်း၏ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောပါ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတုန်းကမူ နံနက် ၂ ချက်တီးဆိုလျှင် အိပ်ရာမှ ထကြရသည်။ ကိုယ်လက် သုတ်သင်၊ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၍ တစ်နာရီတရားထိုင်ရသည်။ နံနက် ၄ နာရီကျမှ စားဖွယ်ရာကို စားသောက်ကြရသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အပိုင်စားရသော အိမ်အောက်ထပ် နောက်ဖေးပိုင်း အခန်းကျင်းလေးမှ ထွက်လာကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း မီးဖွင့်ပြီး တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို ကြည့်မိ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ကျွန်တော် ပြုံးမိသွား၏။

၄ နာရီ ထိုးပြီးနေပြီ။ အကျင့်ပါ၍ စောစောနိုးသည် ဆိုရလင့်ကစား ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၌ နိုးသည့်အချိန်နှင့်စာလျှင် ၂ နာရီတိတိ နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ဪ

... စိတ်ဟူသည်ကား အခက်သား။ ချည်တိုင်မှာ နောင်ထားသည့် ဇွားနယ်ပါ တကား။ နည်းနည်း လျှော့လိုက်သည်နှင့် နည်းနည်းပြေးလိုသည်။ လုံးဝ ကြိုးကို ဖြေလိုက်လျှင်ကား...။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဖေးဘက် ပြန်လာပြီး သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ် သည်။ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ပြီး လက်ကို သန့်စင်အောင် ဆေး၍ ရေအေးအေး တစ်ခွက် သောက်သည်။ ထိုနောက် ပြတင်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ၅ မိနစ်ခန့် လေသန့်ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရှူသည်။

အပြင်ဘက်၌ ကျေးငှက်လေးများပင် အိပ်တန်းတက်ရာမှ နိုးမလာကြ သေး။ အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ၌ ရောင်နီသည် ပျော့ပျော့ရဲရဲ သမ်းစပြုနေ၏။ ဪ... တစ်နာရီနီးပါး အချိန်ရနိုင်သေးသည်။

ပြတင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး လှေကားအတိုင်း ခြေဖျားထောက်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် တက်ခဲ့သည်။

ဘုရားခန်း၏ ဘုရားစင်၌ ရောင်စုံမီးပွင့်လေးများကို တစ်ညလုံး ထွန်း ထားသည်။ လှပပြောင်လက်သော ကျွန်းသားကျောင်းဆောင်၏ နောက်ကျောမှ စိမ်းမြသော ဗောဓိညောင်ပုံ ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားချပ် ဖြစ်၏။ ယင်းကို နောက်ခံပြုလျက် တံကဲနှင့်တကွ ပြည့်စုံတင့်တယ်သော ရတနာပလ္လင်ထက်တွင် ဘုမ္မိဖဿမုဒြာ ထုလုပ်ထားသော ရွှေဆင်းတုတော်တစ်ဆူသည် ကြည်ညိုဖွယ် ရာ စံတော်မူနေ၏။ စိမ်းပြာရောင် ဖန်ညောင်ရေအိုး အကောင်းစားများအတွင်း၌ လည်း ပန်းပွင့်များ ဝေဆာလန်းဆန်းနေ၏။

ဘုရားစင်ရှေ့အောက်ရှိ ကြမ်းပြင်တွင် ကော်ဇောတစ်ချပ် ခင်းထား၏။ ကော်ဇောပေါ်တွင် လေးထောင့်ပုံ သိုးသားရေခင်း ရှိနေသည်။

သိုးသားရေခင်းပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်လိုက်ပြီး ရတနာသုံးပါးကို ကန်တော့၍ ကျွန်တော်သည် ရှေးဦးစွာ သရဏပုံ ဆောက်တည်သည်။ ထို့နောက် ဦးပွင်း သင်ပြထားတော်မူသည့် နည်းအတိုင်း အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ ဆောက်တည် သည်။

- “ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ပိသုဏာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ဖရဿာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

သမ္မပ္ပလာပါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

မိစ္ဆာဇီဝါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

အာမာန္တေပါ အရှင်ဘုရား”

သီလ ဆောက်တည်ပြီးသောအခါ တရားထိုင်ခါနီး၌ မပြုလျှင် မပြီးသော ပရိကံကို ကျွန်တော် ပြုသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင် ဖြစ်တော် မူကြကုန်သော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ အမိ အဘ၊ ဆရာသမားတို့အား နှိမ့်ချ ရိုကျိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် မပြစ်မှားအပ်သော အနန္တကျေးဇူး ရှင်များ၏ အပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသော အပြစ်များ ရှိခဲ့ပါလျှင် ထိုအပြစ်များကို တပည့်တော်အား အစဉ် သနားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါရန် တပည့်တော်က ရိုသေစွာ တောင်းပန်ဝန်ချ ကန်တော့ ပါ၏ ဘုရား။

အခြား တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်များက တပည့်တော်အပေါ်၌ ပြစ်မှား ကျူးလွန်သော အပြစ်များ ရှိခဲ့ပါလျှင်လည်း ထိုအပြစ်များကို တပည့်တော်က ကျေနပ်စွာ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် ယခု တရားအားထုတ်နေသော အချိန်ကာလအတွင်း၌ တပည့်တော်၏ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို တွယ်တာ ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိဘဲ အနန္တကျေးဇူးရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်း အပ်နှင်း၍ ထားပါ၏ အရှင်ဘုရား။

သာသနာတော်မြတ်ကို စောင့်ရှောက်အားပေး ချီးမြှောက်ကြကုန်သော အလုံးစုံသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံ သော နတ်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ မိခင် ဖခင် ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ ကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။

သူတော်ကောင်းများ၏ မေတ္တာကို ခိုလှုံ၍ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက် မြောက်ရန် တရားအားထုတ်သော တပည့်တော်အား အလုံးစုံသော သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့က စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှု ခွင့်ပြု နည်းပေးတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း”

ပရိကံ ပြုပြီးသောအခါ ပလ္လင်္ကံ အာဘုဇိတွာ ဟူသော ဥပဒေသအတိုင်း ကျွန်တော်သည် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်သည်။ ဥခု ကာယံ ပဏိဓာယ ဟူသည့်အတိုင်း

ဧကန်အထက်ပိုင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ထားသည်။ ဘယ်ဘက် လက်ဖဝါး ပေါ်၌ ညာဘက် လက်ဖဝါးကို တင်ထား၍ လက်မ ထိပ်ချင်း အသာထိထား သည်။ နောက်ဆုံး၌ ပရိမုခံ သတိ ဥပဋ္ဌပတွာ ဟူသည်နှင့်အညီ သတိကို အာရုံ ဆီ ရှေးရှုညွတ်လိုက်ပါသည်။

နှာသီးဖျားကို တိုး၍ တွန်း၍ ဝင်လေနှင့် ထွက်လေသည် လှုပ်ရှားနေ ကြ၏။ ထိုတိုးသဘော တွန်းသဘောလေးဆီ သတိကို ကပ်ပြီး စိတ်ကို ကျွန်တော် က ညွတ်ထား၏။ ဝင်လေ ထွက်လေကို မှန်မှန်ရှုသည်။ ဝင်သမျှ ထွက်သမျှကို သတိမလွတ်စေဘဲ မှတ်နေသည်။

တွန်းသဘော၊ တိုးသဘောလေးက ရုပ် . . . ပါ။ သိနေသည်က စိတ် (ဝါ) ဝိညာဉ်ပါ။ ဝိညာဉ်ကို ရုပ်ဆီ ကပ်ပြီး ထင်ရှားအောင် လုပ်ပေးနေသည်က သတိပါ။ ဤကား ရုပ်၊ ဤကား ဝိညာဉ်၊ ဤကား သတိ . . . ဟု ခွဲခြားပေးနေသည် က ပညာပါ။ သတိနှင့် ပညာတို့က စေတသိက်များ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်နည်း နှစ်နည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံး ပေါင်းလိုက်တော့ ရုပ်၊ ဝိညာဉ်၊ နှစ် သို့မဟုတ် ရုပ်၊ စိတ်၊ စေတသိက်။ ပရမတ်တရားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆင်ခြင်ခြင်းကို ရုပ်လိုက်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ဆတ်ဆတ် ရှုခြင်း အမှုကို ဆက်ပြုသည်။

မကြာပါ။ ဝသီဘော်လေးက ရှိနေသောကြောင့် မျက်လုံး မှိတ်ထား လျက်က ဖြူဖြူနိမိတ်ကို မြင်လာသည်။ အစ ပထမတော့ ရေခွေးငွေ့ အလုံးလေး လိုပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖြူဖြူ အငွေ့တန်းလေးသည် နှာခေါင်းတွင်း၌ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

မဟာသတိပဋ္ဌာန်နည်း အာနာပါနုလုပ်ငန်း၌ ရုပ်နာမ်ကို ဖမ်းရန် တံခါး ၄ ပေါက် ရှိသည်။ နှာသီးဖျားကား တစ်ပေါက်၊ ငယ်ထိပ် ဦးနှောက်ကား တစ်ပေါက်၊ နှလုံး ရင်ညွှန်ကား တစ်ပေါက်။ ဝမ်းဗိုက်ချက်တိုင်ကား တစ်ပေါက်။ သတိလျှင် ရှေ့သွားပြု၍ ပညာဖြင့် စောင့်ဖမ်းရှုရမည့် တံခါးပေါက်များ ဖြစ်ပါ သည်။ သမာဓိအားကောင်းလျှင် တံခါးပေါက်တိုင်း၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းနိမိတ်သည် ထင် မြဲ ဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော် မြင်နေရသည်မှာ ပထမ တံခါးပေါက်မှ နိမိတ် ဖြစ်လေ သည်။

ဝင်လေ၊ ထွက်လေ၏ တွန်းသဘော၊ တိုးသဘောလေးမှာက ဖောဋ္ဌဗ္ဗ သညာ ရှိသည်။ နှာသီးဖျားရှိ ကာယပသာဒဓာတ်များ၌ ကာယသညာ ရှိသည်။ ယင်းသညာ နှစ်ပါးတို့ ဆုံမှုကား သတိ သို့မဟုတ် သပ္ပင်္ဂုယသညာ ဖြစ်လေသည်။

သပ္ပဋိယသညာသည် သညာဝိညာဉ်၌ ထင်သည်။ ဤသဘော ၄ ရပ်တို့ ပေါင်းဆုံ မိခြင်းကို ဓမ္မ ၄ ချက် ပေါင်းဆုံသည်ဟု ခေါ်သည်။ ဓမ္မ ၄ ချက် ပေါင်းဆုံမိသော အခါ ဖောဋ္ဌဗ္ဗသညာနှင့် ကာယသညာဟူသော မူလသညာ နှစ်ပါးသည် ချုပ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသညာနှစ်ပါး၏ ပညတ်ရိပ်ကား သညာဝိညာဉ်တွင် ကျန်ရစ်၍ နိမိတ်အဖြစ် ထင်သည်။ နိမိတ်ထင်သည် ဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အာရုံကို မြင်သိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု ကျွန်တော်က ဖြူဖြူအငွေ့တန်းလေးကို မြင်သိနေသည်။ ကျွန်တော် သည် သတိကို ငယ်ထိပ်ဆီ ရွှေ့၍ ဆက်လက်ရှုမှတ်သည်။ အတန်ကြာ ရှုမှတ် သောအခါ မူလနိမိတ် ဖြစ်သော ဖြူဖြူတန်းတန်းလေးသည် ပျောက်သွား၏။ ယင်းအစား မြူကင်းတိမ်ရှင်းသော ကောင်းကင်ပြင်နှင့်တူသော အကြည်ဓာတ်ကြီး သည် ပေါ်လာ၏။ ယင်းအကြည်ဓာတ်ကို နောက်ခံပြု၍ မှီပွင့်သဏ္ဍာန် တိမ်စိုင့် လိုလို နိမိတ်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ယင်းနိမိတ်ကြီးကား အဖြူသက်သက် မဟုတ်။ အဖြူ အဝါ အနီ အညို အစိမ်း အပြာရောင်မျိုးတွေ စုံနေသည်။ ကြည့်မပြီးအောင် လှပ၍ ဆက်၍ ရှုနေချင်ဖွယ် ဖြစ်၏။ သည်အဆင့် ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ သည်စိတ် ပေါ်သည်။ ကြည့်မပြီးဘဲ ဆက်ရှုနေချင်သည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိစိတ်ကို မိမိ ဆုံးမပြီး သတိကို ရင်ညွန့်ဆီသို့ ဆွဲ ခေါ်လာသည်။

ရင်ညွန့်ဆီ၌ သတိကို ကပ်၍ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုလျက် အတန်ကြာ လေး ရှုနေသောအခါ မှီပွင့်သဏ္ဍာန် တိမ်စိုင့်လိုလို နိမိတ်ကြီး ကွယ်သွားသည်။ ယင်းအစား စက်ဝန်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ စက်ဝန်း၏ လေးဖက်လေးတန် ၌ စက်ဝန်းကို လေးစိပ် အညီအမျှ ပိုင်းထားသော မျဉ်းဖြောင့်တန်း ၄ ခုလည်း ရှိနေသည်။ အစသော် စက်ဝန်းရော၊ မျဉ်းတန်းလေးများပါ ကျုံ့လိုက် ကားလိုက် နှင့် မှန်မှန်လေး လှုပ်ရှားနေသည်။ အတန်ကြာသော် ငြိမ်သွား၏။ စက်ဝန်းအနား သတ်တစ်လျှောက် ပတ်ပတ်လည်သည် အရောင်တောက်လာသည်။ မျဉ်းတန်း လေးများမှာလည်း တောက်ပသော ရောင်ခြည်လက်တံများ ဖြစ်လာ၏။ ခဏ တွင်ကား ဘာသဏ္ဍာန်ဟု မခေါ်ဆိုနိုင်သော သက်တန်ရောင်စုံကဲ့သို့ အရောင်များ စုံနေသော အရောင်အဆင်း အလင်း အကြည်ဟူသော လက္ခဏာသဘောများ ပြည့်စုံသည့် နိမိတ်ကို မြင်သိနေရတော့သည်။

ဤအဆင့်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက်မှ ထွက်မလာမီ ကျွန်တော် ရောက် ခဲ့သည်။ ရောက်နိုင်ခဲ့၍လည်း ဦးပဉ္စင်း ဦးဝိမလက ချီးမွမ်းတော်မူခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် နိမိတ်ဟူသည်မှာ ပညတ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ပရမတ်တရား မဟုတ်ပါ။ နိမိတ်နှင့် မွေ့လျော်နေသမျှ သမထနယ်မှ မလွတ်မြောက်သေးပါ။ ဝိပဿနာနယ်ဆီ ကူးရန်ကား နိမိတ်ပညတ်မှသည် ရုပ် နာမ် ပရမတ်ကို ပညာသိ ဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ရမည်။

အဲသည်အဆင့်ဆီ ကျွန်တော် မရောက်ခဲ့ရသေးပါ။ သို့ရာတွင် ရောက် သမျှ အဆင့်၌ ကျွန်တော် ဝမ်းသာနေသည်။

ဪ... ကိလေသာကို ပယ်ပုံ ပဟာန်ငါးပါး ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိပြီးပြီ။ ပဟာန်ဆိုသည်မှာ ပဟာနုဟူသော စကားမှ လာသည်။ ပယ်ရှားခြင်း ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

တဒဂ်ပဟာန် ဟူသည်က ကိလေသာတို့ကို တစ်ခဏအားဖြင့် ပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန် ဟူသည်က ကိလေသာတို့ကို ဈာန်ဖြင့် ခွာထားကာ ပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သမုစ္ဆေဒပဟာန် ဟူသည်က ကိလေသာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပဋိပဿန္တနပဟာန် ဟူသည်က ကိလေသာတို့ တစ်ဖန်ဖြစ်ပွား မှုမှ ကင်းသော အဖြစ်နှင့် ပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နိဿရဏပဟာန်ကား ကိလေသာ တို့ ငြိမ်းအေးကင်းစင်ကာ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဟူသော အဆင့်ဖြင့် ပယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဪ... ကိလေသာ ပယ်ရေးမှာ မလွယ်ပါတကား။ သဘောကပင် စက်သည်။ အလုပ်က ပိုစက်သည်။

ကျွန်တော် ရောက်နေသော အဆင့်မှာ တရားထိုင်နေစဉ် ခဏ၌ ကာမ ဝါစရ ကိလေသာတို့ အခိုက်အတန့် ကင်းသည်ဖြစ်၍ အနည်းဆုံး တဒဂ်ပဟာန် တော့ ဆိုက်နေသည်။ ဤမျှ ဤခဏသည်ပင် ငြိမ်းအေးချမ်းသာလှပါ၏။

တည်ငြိမ်လှသော အရောင်အဆင်း အလင်း အကြည် ၄ ချက်ညီသော နိမိတ်ကို ကျွန်တော်သည် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပါ သတိပြုမိရင်း ထိုင်စွဲနေသည်။

ကျွန်တော်၏ နားထဲတွင် အလွန်ဝေးရာမှ လာသော အသံတစ်မျိုးကို သဲသဲကြားရသည်။ မူလက အဓိဋ္ဌာန်ထားသည်မို့ ကျွန်တော်သည် အသက်ရှူခြင်း ကို ရပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများကိုလည်း ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရသော အသံမှာ အဝေးက လာသည် မဟုတ်ပါ။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဆီမှ ၅ နာရီထိုးသံ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဦးချကန်တော့ပြီး အမျှတိုးတိုးဝေ သည်။ အမျှဝေနေစဉ် အိမ်အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းများဆီမှ ခြေသံနှင့် ချောင်းဆိုးသံ ကြားရသည်။

ရတနာသုံးပါးကို ဦးသုံးကြိမ် ချပြီး အပေါ်ထပ်မှ ကျွန်တော် အမြန် ဆင်းလာခဲ့၏။

အောက်ထပ် ရောက်သောအခါ အိမ်မကြီး၏ နောက်ဖေးဘက် တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်၏။ အမိုးရှိသော စင်္ကြံလမ်းနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော မီးဖိုချောင်သည် ပေ အစိတ်ခန့် အကွာ၌ ရှိ၏။ မီးဖိုချောင်၌ မီးလင်းနေ၏။

မီးဖိုချောင်အတွင်း၌ တရဲရှုံ အော်မြည်လျက် လေထိုးဓာတ်မီးဖိုတစ်ခုသည် မီးအားကောင်းစွာ တောက်နေသည်။ ဓာတ်မီးဖိုထက်တွင် ရေနွေးအိုးငယ် တစ်လုံး ရှိသည်။

မီးဖိုအနီး၌ ကပိုကရို အဝတ်အစား။ ပွရောင်း ပြေကျသော ဆံပင်တို့နှင့် အသက် ၃၀ ခန့် မိန်းမတစ်ဦး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေ၏။

“တော်သေးတာပေါ့၊ မမလှက နိုးနေပြီကိုး၊ ရေနွေး ဆူပြီလား၊ မမလှ”

“ဆူပြီ မောင်လေး၊ မမ ထတော့ အိမ်ရှေ့ခန်း မီးလင်းတာ တွေ့တယ်၊ မောင်လေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမလှ၊ ကျွန်တော် ဟိုခင်း . . . ဘုရားရှိခိုးနေလို့”

“အေး . . . မမ ကော်ဖီဖျော်ဦးမယ်၊ မင်း ကျန်တာ လုပ်ပေါ့၊ ဦးလေးတို့ နိုးပြီနဲ့တူတယ်၊ ခုနင်က ပြတင်းပေါက်ကနေ အဒေါ် ငုံ့ကြည့်တာ ငါ တွေ့လိုက်တယ်”

စကား ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော်က လုပ်စရာရှိသည်ကို အမြန် လုပ်သည်။

ပထမ အိမ်တွင်း ပြန်ဝင်ပြီး ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးနှင့် သင်္ဘောသီးမှည့်တစ်လုံးကို ယူ၍ မီးဖိုချောင်ဆီ ပြန်လာသည်။

သင်္ဘောသီးမှည့်မှာ ရေဆေး သန့်စင်ပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် ထပ်မဆေးတော့ဘဲ ကျွန်တော်က နှစ်ခြမ်း ခွဲလိုက်သည်။ တစ်ခြမ်းမှ အစေ့များ ကော်ထုတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ထည့်၏။ ကြောင်အိမ်တွင်းမှ သံပရာသီးတစ်လုံး ယူပြီး လေးစိတ် စိတ်လျက် သင်္ဘောသီးပန်းကန်တွင်း၌ပင် ထည့်၏။ ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံး ဖြုတ်ယူပြီး သီးသန့်ပန်းကန်နှင့် ထည့်၏။ ထိုနောက် သင်္ဘောသီး ပန်းကန်ရော၊ ငှက်ပျောသီးပန်းကန်ကိုပါ အနက်ရောင် ကြော့ရည်သုတ်လင်ဗန်းလေးတွင် ထည့်၏။ ပန်းကန်ပြားငယ်တစ်ခုထက် လက်သုတ်ပဝါကို တင်ပြီးလည်း ထည့်ရသေး၏။

‘မမလှ’ ဟု ကျွန်တော် ခေါ်သော မခင်လှက ကော်ဖီ ထည့်ပြီးသော သံမဏိဖြူ ကရားကို လင်ဗန်းတွင်း ချလာ၏။

သကြားဘူးငယ်၊ အချိုသောက် ပန်းကန်၊ ငွေစား၊ ဇွန်း စသည်တို့ကို
 လည်း မခင်လှက ကုထည့်ပေး၏။
 အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသောအခါ လင်ဗန်းကလေးကို မပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်
 သို့ ကျွန်တော် တက်လာခဲ့၏။
 အိပ်ခန်းတွင် အဒေါ်နှင့် အရင်တွေ့၏။
 “နင့်ဦးလေး နိုးတာ ကြာလှပြီ”
 အဒေါ်အသံက ပြတ်သည်။ အပြစ်တင်ရိပ်လည်း လွှမ်းနေ၏။
 ကျွန်တော်က အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်လိုက်၏။
 ခုတင်ထက်တွင် ထိုင်ရင်း ဦးလေးက သမ်းနေ၏။
 ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပုလေးပေါ်တွင် လင်ဗန်းကို ချပြီး ကျွန်တော် ပြန်
 ထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော့်၌ ကိစ္စမပြီးသေး၊ လုပ်စရာတွေ ကျန်သေး၏။
 အိမ်အောက်ထပ်မှ ရေကို ပလတ်စတစ်ပုံး တစ်လုံးနှင့် ထည့်ကာ
 မဖိတ်စဉ်အောင် သတိထား၍ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ သယ်ခဲ့၏။
 အပေါ်ထပ် အိမ်နောက်ပိုင်း ဝရန်တာ၌ မျက်နှာသစ်ရန် နေရာ ရှိသည်။
 ထိုနေရာ၌ ကြွေခွက်တစ်လုံး ရှိသော်လည်း ရေတိုင် တပ်မထား။ ကျွန်တော်တို့
 ငြိတွင်း၌ အဝီစိတွင်း မဟုတ်သော ရိုးရိုးရေတွင်း ရှိသည်။ တွင်းမှ ရေကို လျှပ်စစ်
 မော်တာလေးနှင့် စုပ်ရသဖြင့် အောက်ထပ်၌မူ ရေ ရသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ကား
 လူနှင့် သယ်ယူရ၏။

မျက်နှာသစ်ရန် နေရာ၌ ရေ၊ ရေခွက်၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ သွားတိုက်ဆေး၊
 မျက်နှာသုတ်ပဝါ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရ၏။
 အမှန်ကား ယနေ့ ကျွန်တော် အားလုံး လုပ်ရန် နောက်ကျသည်။
 ခါတိုင်းဆိုလျှင် မျက်နှာသစ်ရန် အစစ အဆင်သင့် ဖြစ်ရေးအတွက်
 ကျွန်တော် အရင် စီစဉ်သည်။ ထိုနောက်မှ စားစရာ သောက်စရာကို ပြင်ဆင်ထား
 ရ၏။ အပေါ်ထပ်မှ လူရိပ်လူယောင် ပြသောအခါ ဖြစ်စေ၊ ခေါ်သောအခါ ဖြစ်စေ
 စားစရာ သောက်စရာကို ယူသွားရ၏။

ကျွန်တော့်ဦးလေးက ဗိုလ်ဆန်သည်။ အိပ်ရာမှ ထထချင်း မျက်နှာ
 မသစ်သေးဘဲ ကော်ဖီနက်ခါးခါး များများ သောက်သည်။ သင်္ဘောသီးဖြစ်စေ၊
 ငှက်ပျောသီးဖြစ်စေ သစ်သီး စားသည်။ သင်္ဘောသီးမှည့်ကို သံပရာသီးလေးနှင့်
 သုတ်လိမ်း စားတတ်သည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွင် နေစဉ်က သည်ဟာလေးတွေ
 မလုပ်ရ၍ သူ့ဝမ်းမမှန်ဟု ညည်းဖူးသည်။

မျက်နှာသစ်ရန် အားလုံး ပြင်ဆင်ပေးပြီးသောအခါ ကျွန်တော် တံမြက် စည်း စလည်း၏။ အိပ်ခန်းများတွင်းကို နောက်မှ လှည်းရမည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ အပြင်ခန်းများကို အရင်လှည်းရ၏။ အပေါ်ထပ် ပြီးသောအခါ အောက်ထပ်။

တံမြက်စည်းလှည်းပြီးချိန်၌ ကျွန်တော် အတန်ဆာနေပြီ။

ကျွန်တော်က မီးဖိုချောင်ဆီ သွား၏။

မီးဖိုချောင်၌ မခင်လှသာမက ကိုအောင်မောင်းရော၊ မာလီ ဒရဝမ် ကိုဘိုကေရော ရောက်နေကြပြီ။

ကိုအောင်မောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်ကြောင်း ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ မခင်လှနှင့် ကိုအောင်မောင်းမှာ လင်မယား ဖြစ်ကြ၏။ ကိုဘိုကေကို မာလီ ဒရဝမ်ဟု ပြောရခြင်းမှာ ကိုဘိုကေက မာလီအလုပ်ရော၊ ဒရဝမ်အလုပ်ရော လုပ်ရသူ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မီးသွေးမီးဖိုပေါ်ရှိ ဒယ်အိုးတွင်းမှ ကျက်နေပြီဖြစ်သော ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်နံ့က မွှေးနေ၏။ ပေါင်မုန့် မီးကင်နံ့လည်း သင်းနေ၏။

မခင်လှက ထမင်းကြော်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ လက်ဖက်ရည် စသည်တို့ကို ပြင်ပေး၏။ ကိုအောင်မောင်းက လင်ပန်းတွင် ထည့်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ထမင်း စားခန်းသို့ သယ်သွား၏။

ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလေးက ထမင်းကြော် တော့ မစားပါ။ အဒေါ်သာလျှင် စားသည်။ အဒေါ်က ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ် သုတ် စသည်ကို မကြိုက်ဟု ဆို၏။ မခင်လှကမူ မကြိုက်တာ မဟုတ်၊ ကပ်စေးနဲ့ တာဟု မှတ်ချက်ပေးဖူးသည်။

မခင်လှက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြော၏။

“ကဲ မောင်လေး.. . အဒေါ်တို့ကို သွားခေါ်ချေ ပြီးပြီလို့”

“ဟာ.. . မမလှပဲ သွားတော့၊ ကျွန်တော် ဆာလှပြီ၊ ပြီးတော့.. .”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို ဆူချင်တယ်နဲ့ တူတယ်၊ စောစောစီးစီး ကျွန်တော် အဆူမခံချင်သေးဘူးဗျာ”

“အင်း.. . မင်းတို့ တူအရိုးကလည်း ဒုက္ခပဲ”

မခင်လှသည် ညည်းညူပြီး အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွား၏။

ကိုအောင်မောင်း မီးဖိုချောင်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျား သုံးယောက်သည် ထမင်းကြော် ခူးခပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် သောက်စားကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေခိုက် မခင်လှ မီးဖိုချောင်ဆီ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။
မခင်လှသည် စကြိုလမ်းမှလတ်၌ ရပ်လိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်ကာ "ဟော... သြော်..." ဟု မြည်တမ်းသည်။

"ဘာလဲ မမလှ"
ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းမေးသည်ကို မခင်လှက မဖြေဘဲ ပြုံးစိစိနှင့် ဝင်လာ၏။ ကိုအောင်မောင်းကပါ ဝင်ဆို၏။

"ဘာလဲ... မင်းဟာက အလန့်တကြား"

"အလန့်တကြား မဟုတ်ဘူး တော်ရဲ့၊ လှလို့"

"ဘာလှတာလဲ"

"ဝေဝေရယ်... ကောလိပ်သူ... လှလိုက်တာ"

"သြော်... ဝေဝေ လှတာများ အဆန်းလုပ်လို့"

"ဒီတစ်ခါက ဆန်းတယ်တော့၊ ဟိုဒင်း... အဲ... ကြိုးခုန်နေတာ"

"ဘာရယ်..."

"ကြိုးခုန်နေတာ၊ ဘောင်းဘီတိုအဖြူလေးနဲ့၊ အင်္ကျီလေးကလည်း ဟို

... ဘာတဲ့၊ စပိုရှပ်၊ ယောက်ျား ဝတ်တာမျိုးလေ၊ အဝါလေး၊ သူ့အသားလေးနဲ့ သိပ်လိုက်တာ"

ကိုဘိုကေက ထမင်းကြော်ကို ပလုတ်ပလောင်း ဝါးနေရာမှ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးဖြိုဖြို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြော၏။

"မောင်လေး လှတယ်တဲ့၊ သွားကြည့်ပါလား"

ကျွန်တော်က ကိုဘိုကေကို ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ထမင်းကြော်ကို ငုံ့၍ စားမြဲစားနေရာ ကိုအောင်မောင်း၏ တားမြစ်သတိပေးသံ ပေါ်လာသည်။

"ကိုဘိုကေက ဘာမဟုတ်တာ မြောက်ပေးရတာလဲ၊ မောင်လေး မလုပ်နဲ့နော်၊ မင်း ဒီအိမ်ပေါ်က ခြေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းပြေးရမှာ"

သည်စကားကမူ ဆန်းသောကြောင့် ကျွန်တော်က ပြန်မေးရ၏။

"အစ်ကိုအောင်မောင်းက ဘာဆိုလိုတာလဲ"

ကိုအောင်မောင်းက တဟဲဟဲ ရယ်ပြီးမှ ဖြေသည်။

"အဲဒါ မင့် မရိုးလောင်းကွ"

"ခင်ဗျာ..."

"မင့်အစ်ကို ဘီလပ်က အဲ... ဟုတ်ပေါင်၊ အမေရိကန်က ပြန်လာရင် လက်ထပ်ဖို့ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားတာ"

“ဪ... ဒီလိုလား”

ဆက်လက် မစပ်စုလိုသောကြောင့် ကျွန်တော်က ထမင်းကြော်ကို ငြိမ်လျက် စားနေ၏။

မခင်လှကသာ ဟီးခနဲ တစ်ချက် ရယ်ပြီး ပြောသည်။

“ဟိုသီချင်းက မှန်သတော့”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ မင်းက အဆက်အစပ် မရှိ၊ ဘယ်သီချင်းလဲ”

“ဥဩဘာသောင် ဆိုထားတာလေ၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ လူများဟာ ချောတဲ့ မိန်းမကိုမှ ရတတ်တယ် ဆိုတာ”

“အေးပေါ့... အဟဲ့... ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ရထားတာ”

“တော်စမ်းပါ ကလေးကလား”

ကိုအောင်မောင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျဟန် ရယ်မောနေသောကြောင့် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရယ်သည်။

မှန်တော့ အမှန်သား။ ကိုအောင်မောင်းက အသားမည်းပြီး နှာခေါင်းပြားပြား၊ မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် အရုပ်ဆိုးသည်။ မခင်လှက ဖြူဖြူစင်စင် လုံးကြီးပေါက်လှ ဖြစ်၏။

ကိုဘိုကက ကျွန်တော့်ဆီ မေးငေါ့ပြပြီး ဆို၏။

“ဒါဖြင့် တို့ဇာတ်လိုက်က ကံဆိုးမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘာလဲဗျ ဦးလေးကိုဘိုကကလဲ၊ မဦးမချွတ်”

“သိဘူးလေ၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ ယောက်ျားက ချောတဲ့ မိန်းမနဲ့ ရတတ်တယ် ဆိုတော့ ချောတဲ့ ယောက်ျားက အရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမနဲ့ ရတတ်တယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

ကျွန်တော်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေ၏။ မခင်လှက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မောင်လေးတို့ အမေက လှသလား”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဒေါ်နဲ့ မောင်လေး အမေက ညီအစ်မ အရင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖအေတူ အမေကွဲပါ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာလဲ... ဒါကြောင့်ကိုး ဆိုတာ”

“မောင်လေးနဲ့ အဒေါ်က ရုပ်ချင်း မတူလို့ပါ၊ မတူတာတင် မကဘူးလေ၊ တခြားစီမို့လို့ပါ”

“အေး... အေး... ပြောပေး ခင်လှ၊ နင်ပါ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းနေရမယ်”

“အို... မှန်တာ ပြောတာပဲဟာ၊ ဪ... ဒါထက် မောင်လေး

ဝေဝေကို တွေ့ဖူးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဝေဝေက သိပ်လှတယ်၊ ပြီးတော့ မာနလည်း မရှိဘူး၊ သိပ်သဘော ကောင်းတယ်”

“မမလှ”

“ဘာတုံး”

“ဝေဝေဟာ သိပ်လှတယ်လို့ မမလှ ပြောတာ များပြီ၊ တကယ်ပဲ သိပ်လှသလား”

“ဟဲ့... မိန်းမချင်း လှတယ်ပြောရင် တော်ရုံတန်ရုံ မလှဘဲနဲ့ မပြော ဘူးဟဲ့”

“ထားပါတော့၊ အဲဒီ လှတဲ့ ဝေဝေဟာ ရွှေတုံးရွှေခဲ ရွှေမှုန်တွေနဲ့ ထုထား တာလား”

“ဘာရယ်... ”

“ဦးပဉ္စင်း ခဏခဏ ရွတ်ပြတဲ့ ပါဠိတော်ကို သွားသတိရတယ်... ယံ ကိစ္စိ ရူပံ အတိတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန် အဇ္ဈတ္တံ ဝါ ဗဟိဒ္ဓ ဝါ ဩဠာရိကံ ဝါ သုခုမံ ဝါ ဟိနံ ဝါ ပဏီတံ ဝါ ယံဒူရေသန္တိဏ ဝါ သဗ္ဗံ ရူပံ... တဲ့”

ကိုဘိုကေက နဖူးရေ တွန့်ပြီး-

“မင်းဥစ္စာ ဘာတွေလဲကွ” ဟု ဆိုသည်။

“ရုပ်တွေအကြောင်း၊ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အဇ္ဈတ္တ၊ ဗဟိဒ္ဓ၊ ဩဠာရိက၊ သုခုမ၊ ဟိန၊ ပဏီတ၊ ဒူရေ သန္တိက... လို့ ရုပ်မျိုး ဆယ့်တစ်မျိုး ပြားတယ်၊ လှတဲ့ ရုပ်ရော မလှတဲ့ ရုပ်ရော အဲဒီထဲမှာ ပါသွားပြီ”

“အေးလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ရုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပြားပြား၊ သဘောလက္ခဏာက တစ်ခုပဲ ရှိ သတဲ့၊ အဲဒီလက္ခဏာက ရူပနုလက္ခဏာတဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ရုပ်ကို ရုပ်လို့ ခေါ် တာ၊ ရူပနုဆိုတာက ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတာကို ပြောတာ၊ ချောချော အရုပ်ဆိုးဆိုး ရုပ်မှန်ရင် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတယ်၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတာက သုဘ မဟုတ်ဘူး၊ အသုဘ... ”

ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် မခင်လှက အော်ရယ်၏။

“ကျွန်တော် ရယ်စရာ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမလှက ဘာရယ်တာလဲ”

မခင်လှသည် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ရွှေမန်းတင်မောင်ဇာတ်ထဲမှ မင်းသမီးဟန်အပြည့်ဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ မေးထိုးကာနှင့် သီချင်းဆိုသည်။

“ကိုတင်မောင် လွန်လွန်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ ပြောချင်သည်။ ရှင် ဇာတ်ဆရာ ရှင်တစ်ခုသာ ရှင်ပြုရာ ခံရမှာပါ။ ရှင်လက်ခုပ်တွင်းက ရေလိုဟာပါ။ အဘိဓမ္မာ တတ်သူ ဇာတ်ဆရာကြီးရဲ့ ဈာန်လျှောတာတွေ ပြောကာပြဦးမှာ”

မခင်လှသည် ရေတိုင်တွင် လက်ဆေးပြီး အိမ်မကြီးဘက် ထွက်သွား၏။ စားသောက်ခြင်းကို လက်စသိမ်းရာမှ ကိုအောင်မောင်းသည် မျက်နှာ ထားကို တည်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“မင့်အဒေါ်က မင်းကို အတော်စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်”

“ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာ မင်း ပေါ်မလာခင်ကလေး အပြစ်တင်နေတယ်၊ ငါ့ညီကလည်း ပေါ့တာကိုး၊ ကိုယ့်အဒေါ်အကြောင်း ကိုယ် သိသားနဲ့”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော် မှားပါတယ်၊ နောက်ကို ကျွန်တော် ဆင်ခြင် ပါ့မယ်”

လက်ဆေးပြီး ကျွန်တော် ပြန်အတက်အလာတွင် စကြိုပေါ်၌ မခင်လှ နှင့် ဆုံမိ၏။

“မောင်လေး... အဒေါ်က လာခဲ့ဦးတဲ့၊ အပေါ်ထပ်မှာ”

ကျွန်တော် အိမ်တွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းအတွင်း၌ ဦးလေး တစ်ယောက်တည်း စားသောက်နေ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သောအခါ စာကြည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေ သော အဒေါ်ကို တွေ့ရ၏။

“မင်းကို ငါ ပြောစရာတွေ ရှိလို့”

ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောဘဲ အဒေါ်ရှေ့တွင် ရိုသေစွာ မတ်တတ်ရပ် နေ၏။

“ဆန်ရင်း နာနာဖွပ်ရမှာပဲ၊ မင်းက ငါ့ဘက်က တော်တာ၊ ဦးလေးဆိုတာ က သူစိမ်း”

သည်စကားက အဒေါ် ပြောနေကျစကား။

“သူစိမ်းနဲ့နေရင် အလိုက်သိတတ်ရတယ်၊ မင်းဦးလေးအတွက် ဝေယျာ ဝစ္စတွေကို မင်းကို ငါ လုပ်ခိုင်းတာက တခြား ခိုင်းစရာ လူမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ သူစိမ်းက ချစ်ပါစေ၊ ကြည်ဖြူပါစေလို့၊ မင်း နားလည်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“နားလည်တယ်သာ ဆိုတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတုန်းက မင်းလုပ်
တွေ ကောင်းရဲ့လား၊ အဖော်အလှော်ရဖို့ ခေါ်သွားတယ်၊ မင်းကချည်း ဘုန်းကြီး
ရှေ့ကလျှောက်၊ တော်တော်ကြာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေလို့ တော်တော်ကြာ ပုတီးပေး
နေလို့၊ တော်တော်ကြာ တရားစစ်ခံနေလို့၊ မင်းကို ခိုင်းဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆင်ခြေမပေးပါ။ အဒေါ် ပြောသည်မှာ အမှန် ဖြစ်
လေသည်။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသက်သက် ပြုချင်၍
ပြုခဲ့သည် မဟုတ်။ ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလ၏ အမိန့်ကလည်း ပါသည်။

“ဒီမနက်လည်း ကြည့်၊ ငါ နိုးတော့ မင်းက အခန့်သား တရားထိုင်နေပြီ
ဟဲ့ . . သိုးရေဖုံပေါ်မှာ၊ ငါတောင် မထိုင်ဘူး၊ မင်းဦးလေး ထိုင်ဖို့ ထားတာ၊ မင်း
က အဲဒီပေါ်မှာ၊ ဦးလေးပဲ ဆွေမျိုးပဲ ဆိုပေမယ့် ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော်
ဆင်ခြင်ရသေးတယ်”

သည်အချက်ကို ကျွန်တော် သတိမပြုမိခဲ့။ ဪ . . ဟုတ်ပေသည်။
အဒေါ် ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ကျွန်တော် အဆင်ခြင် နည်းခဲ့သည်။

“မင်းကြောင့် ငါ ဓမ္မန္တရာယ်များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ
စေတနာ ငါ သိတယ်။ စေတနာလျှင် ကံတဲ့၊ ဘုရားဟောတယ်။ ငါ မေးမယ်
မင်း ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်သလား”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး . . ဝတ်ချင်ရင် ငါ ဝတ်ပေးမယ်၊ မဝတ်ချင်လည်း လူလို နေ
ချင်ရင် လူလို တာဝန်သိ၊ မင်းအမေ ငါ့အစ်မ သေခါနီးမှာ ငါ ကတိပေးခဲ့တယ်၊
မင်းကို ငါ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မယ်၊ ကျောင်းထားပေးမယ်၊ ငါ့ဝတ္ထရား ပျက်
သလား”

“မပျက်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်းလည်း မင်းတာဝန် မပျက်နဲ့၊ ဘုရား တရား ကြည်ညိုတာ ငါ
ဘာမှမပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မစ္ဆိမပဋိပဒါ ဖြစ်မှ ကောင်းတယ်၊ ဒါလည်း ဘုရား
ဟောတာပဲ”

စိတ်တွင်း၌ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ အဒေါ်သည် ဘုရားဟော စကားကို
သူ လိုသလို အဓိပ္ပာယ်ကောက် သုံးတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် တရားလေး ဘာ
လေး လိုက်ထိုင်ပြီးခါမှ ပိုသုံးသည်။

“ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ ကိုယ် တန်ရာတန်ရာလုပ်၊ တရား မထိုင်ရဘူးလို့လည်း
ငါ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဓမ္မန္တရာယ်ဖြစ်မှာတော့ ကြောက်တယ်၊ ငါ ပြော
နေတာက အစွန်းနှစ်ဖက် မသွားနဲ့၊ မစ္ဆိမပဋိပဒါတရား . . .”

“ဒေါ်ဒေါ်စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“နားလည်ရင် ပြီးရော၊ ဒီသင်္ကြန်တွင်းမှာလည်း တို့ သွားတရားထိုင်ဦးမယ်။ မင်း မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့၊ ခင်လှကို ခေါ်သွားမယ်၊ အိမ်မှာ အောင်မောင်းတို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးလိမ့်မယ်၊ မင်းက အိမ်ကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“နေဦး၊ ဟိုဘက်ခြံက ဦးထင်အောင်နဲ့ ဒေါ်လှနုတို့လည်း လိုက်လိမ့်မယ်၊ ဝေဝေ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်”

ဝေဝေ . . . သည်နာမည် လာပြန်လေပြီ။ ဝေဝေ . . .။

“ဝေဝေကို မင်းအစ်မရင်းလို ဆက်ဆံပါ။ ရိုရိုသေသေ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံပါ။ သူ ခေါ်ရင် သွား၊ သူ ခိုင်းတာလုပ်ပေး၊ တစ်နေ့ သူဟာ မင်းအစ်မ တော်ရမယ့်သူပဲ၊ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“သင်္ကြန်တွင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ဝေးလေးဝေးလေးလည်း လုပ်မနေနဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ ဘာတွေကို နောက်တာ ပြောင်တာလည်း ငါ မကြိုက်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ရေတွင်းက စက်ကိုလည်း အားတိုင်း မဖွင့်နဲ့၊ မိတာ တက်တယ်၊ မင်းတို့ချည်း နေတာ၊ လက်နဲ့ ခပ်သုံး၊ စက်ကြီး ဖွင့်ပြီး ဟို . . . ဘိုကေ ဆိုတဲ့ မကြီးမငယ်ဟာကြီးနဲ့ ရေပက်တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ရဘူး”

“မလုပ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်း အိမ်ကလည်း ဘယ်ကိုမှ မထွက်နဲ့၊ တယ်လီဖုန်းကိုလည်း ခဏခဏ မသုံးနဲ့၊ အိမ်မှာပဲ ခါတိုင်းလို စာဖတ်ရင် ဖတ်၊ ကဗျာစပ်ရင် စပ်၊ တယောထိုးရင်ထိုး၊ အဲ . . . တရားထိုင်ချင်လည်း ထိုင်၊ အိမ်ကတော့ ဘယ်မှ မသွားရဘူး”

“မသွားပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ပြီးတော့ ခြံထဲက ပိတောက်ပင်ကြီး ပွင့်ရင် ဘယ်သူမှ လာမခူးစေနဲ့၊ ဘိုကေကိုလည်း ပြော၊ အကိုင်း ချိုင့်ချိုပြီး ဝေသာန္တရာလုပ်မနေနဲ့လို့၊ သစ်ပင်ခုတ်တာ တစ်စက်မှ ငါ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“ကဲ . . . သွားတော့၊ မင်းဦးလေး အခန်းကို သွားတံမြက်စည်းလှည်းချေ”

ကျွန်တော်သည် စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အဒေါ်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ဆန်၍လော၊ အသက်ကြီးလာကြ၍လော မသိ။ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့က တစ်ခန်းစီ နေကြသည်။ အဒေါ်အခန်းကို မခင်လှ တံမြက်စည်းလှည်းရသည်။ ဦးလေး၏ အခန်းအတွက်မူ ကျွန်တော် တာဝန်ယူရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးလေး၏ အိပ်ရာကို သပ်ရပ်အောင် သိမ်းသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ခွက်မှ ဆေးလိပ်တို့၊ ပြာ စသည်ကို သန့်ရှင်းသည်။ နောက်ဆုံးမှ တံမြက်စည်းလှည်း၏။

ဦးလေး၏ အခန်းတွင်းရှိ ခါးလောက် မြင့်သော မှန်မီရီအရှည်လေးပေါ်၌ ငွေရောင် ဘောင်ခတ်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ခု ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံတွင်း၌ နယူးယောက်မြို့၏ မိုးထိတိုက်များကို နောက်ခံပြုလျက် ရိုက်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး၏ ပုံပေါ်နေသည်။

ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ကိုသန်းဟန် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုတော့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ ဪ... ဝေဝေ၏ ခင်ပွန်းလောင်း။

မခင်လှ၏ စကားကြောင့် အစ်ကိုသန်းဟန်၏ ပုံကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

အစ်ကိုသန်းဟန်က မချောပါ။ နှာခေါင်းပြားပြီး သွားခေါဟန် ရှိသည်။ အရပ်အမောင်းကတော့ ကောင်းသည်။

အမှန်တော့ ယောက်ျားဟူသည် ချောဖို့ လိုပါသလော။ ပညာတတ်လွှင့်ပြီးရောပေါ့။ အစ်ကိုသန်းဟန်က မြန်မာပြည်တွင် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရပြီးပြီ။ ယခု အမေရိကန်ပြည်တွင် အင်ဂျင်နီယာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ယူနေသည် ဆို၏။ ပြန်လာလျှင် ရာထူးကောင်းကောင်း ရဦးမည်။ ရုပ်မချောသော်လည်း မယားချောချော ရနိုင်သော အရည်အချင်း မဟုတ်ပါလော။ ပြီးတော့... ကံနှင့် ဆုတောင်း ပူသည်ကိုလည်း တယ်သူ သိနိုင်ပါသနည်း။

တံမြက်စည်း လှည်းပြီးသောအခါ အောက်ထပ်သို့ မဆင်းသေးဘဲ အပေါ်ထပ် ပြတင်းတစ်ခုမှ နေ၍ ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်ခြံသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်က ရှေးဗိုလ်အိမ်ပုံစံ တိုက်ခံအိမ်ကြီးပါ။ ကြီးမား၍ မြင့်သော်လည်း ခေတ်မီတော့ပါ။ အုတ်ကြွပ်အမိုးရော သစ်သားနံရံတို့ကပါ အနီရောင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက် ဖြစ်တွင်းမှ တိုက်ကား နောက်ဆုံးပေါ် ဝှံ့ ဖြစ်၍ ခေတ်မီလှပ
သည်။ အလျား၊ အနံ့နှင့် အမြင့်တို့က အချိုးအစားကျသည်။ မှန်ပြတင်းကျယ်တို့
များပြားသဖြင့် အတွင်း၌လည်း လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ပန်းနုရောင်နှင့်
ဖက်ပူးရောင်တို့ကို ဖြေဖြစ်လိုက်လျှောအောင် သုတ်ထားသဖြင့် ပန်းချီဆန်ဆန်
တင့်တယ်သည်။ တိုက်တစ်ခုလုံးမှာ သစ်သစ်လွင်လွင်လည်း ရှိသည်။ သစ်လွင်
သည်မှာလည်း မဆန်း။ ဆောက်ပြီးသည်မှာလည်း လပိုင်းသာ ရှိသည်။

အိမ်ပြီးသည်မှာ လပိုင်းသာ ရှိသေးသော်လည်း ဖြူကမူ သစ်ပင်ပန်းမန်
နှင့် ပြည့်စုံနေသည်။ မူလက ရှိနှင့်ပြီးသော အပင်ကြီးများကလည်း ရှိသည်။
တိုက်မဆောက်မီကတည်းက ကြိုတင်အကွက်ချ၍ အရိပ်လည်းရ လှလည်း
လှအောင် စိုက်ထားသော ထီးရိုးဝါးရုံ၊ ပင်လယ်ကမ္ဘီ၊ တရုတ်စံကားဖြူ၊ စိန်ပန်းနီ
ပင်များလည်း ရှိသည်။ ရေလောင်း မွေးဖြူ ကိုက်ညှိထားသော မြက်ခင်းပြင်များ
လည်း ရှိ၏။

ဦးထင်အောင်နှင့် ဒေါ်လှနုတို့သည် ဆန်စက် သူဌေးများဟု ကျွန်တော်
သိပြီး ဖြစ်သည်။ မူလက သူတို့၏ ဆန်စက်များအနက် တစ်လုံး၏ ဝင်းထဲတွင်
အိမ်ရှိသည်။ ယခု ယင်းအိမ်ကြီးက အိုမင်းသည့်အပြင် ဆန်စက်ဝင်းတွင်း နေရ
သည်မှာ ဗွက်ထူ မြင်းကိုက်သည် ဆိုကာ အိမ်သစ်ဆောက်၍ ရွှေလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်သစ် ဆောက်ထားသော မြေမှာ အစက ကျွန်တော့်ဦးလေးနှင့်
အဒေါ်တို့ပိုင်မြေ ဖြစ်သည်။ ဦးလေးနှင့် ဦးထင်အောင်တို့က ငယ်သူငယ်ချင်း၊
ကျောင်းနေဖက်ဟု ဆိုသည်။ ဦးလေးကိုယ်တိုင်ကား ပင်စင်စား ကျောင်းဆရာကြီး
ဖြစ်သည်။ မျိုးရိုးကတော့ လယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

ဦးလေးက ဦးထင်အောင်ကို သူ့မြို့တစ်ဝက် ခွဲရောင်းသည်မှာ သူငယ်ချင်း
ချင်း နီးရီးစပ်စပ် အတူနေရရန်ဟု အစက ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ဩော် . .
ယခုတော့ သည်ထက်မကလေပါတကား။

တစ်ဖက်ဖြူမှ လှပသော အိမ်နှင့် မြို့ကို ငေးကြည့်နေမိစဉ် အိမ်ကြီးရှင်
တို့၏ လှပလှပါသည် ဆိုသော သမီးရှောကို သွားသတိရသည်။

ထိုစကမှာပင် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့ ဖြစ်မိသည်။
တာကို ဝမ်းနည်းရမှာလဲ ငလေးလှိုင်။ သူတစ်ပါး ချမ်းသာသည်။
သူတစ်ပါး လှပသည်။ သူတစ်ပါး ကံကောင်းသည်ကို မြင်ရင် ကိုယ်ကလည်း
ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ မုဒိတာ ဆိုသည့်တရားက ကိုယ် ဘယ်ဘဝမှာ ရောက်နေနေ
ထားရမည့်တရား မဟုတ်ပါလား။ သည်တရား မထားခဲ့နိုင်လို့ ယခု ကိုယ့်ဘဝ
အကျိုးပေးနည်းခဲ့ပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမပြီး ပြတင်းမှ ခွာမည့်အလုပ်တွင် အသံတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ပီယာနိုသံပါ။ ချောမွေ့ညက်ညောဝေစည်သော ပီယာနိုသံပါ။

အသံစဉ်ကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် မြမြမောင်းမောင်းပတ်ပျိုးဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွမ်းခြုံကြည့်မိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာက နွေပါ။ နွေဦး မဟုတ်တော့သော်လည်း မနောင်သေးသော လှပသော နွေပါ။ နွေလတ်ရတု၊ စိမ်းနုညိုပြာ၊ လွတ်နှိုင်းသာသည်၊ သွယ်ဖြာညောင်းသစ်မြတကား... ဟု နတ်သျှင်နောင် အမှတ်ပြုခဲ့သော လှပသော နွေပါ။

ဪ... တစ်ဖက်မှ ပီယာနို တီးနေသူမှာလည်း နွေအလှကို အမှတ်ပြုမိလေသူ ဖြစ်ဟန်တကား။

 အခန်း (၄)

“နွေလတ်ရတု၊ စိမ်းနုညိုပြာ၊ လွတ်နှိုင်းသာသည်၊ သွယ်ဖြာညောင်းသစ်မြတကား”
ကျွန်တော် ဖတ်နေသော နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကို
ခေတ္တပိတ်လိုက်သည်။

‘ပေါင်မုန့်တစ်လုံး၊ ဝိုင်တစ်ခွက်၊ ကဗျာတစ်အုပ်၊ ပြီးတော့ မင်းရယ် . . .။
ဒါတွေ ရှိလျှင် ဘာမျှမလိုပါ။ ဟောသည်လောကကြီးဟာ ကောင်းကင်ဘုံကြီးပါ’
ဟု ဆိုသော ပါရှင်းလင်္ကာဆရာကြီး အိုမားဇယာမိ၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော်
ကြားဖူးပါသည်။

ပေါင်မုန့် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မစားနိုင်ပါ။ ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ဘာကြိုက်
ရမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ဘုရား တားမြစ်သည့် မကြိုက်ထိုက်သော အရာဟုသာ
ကျွန်တော် သိသည်။ မင်း . . . ဆိုသည့် ချစ်သူ။ အင်း . . . အဲသည်ချစ်သူ . . . ဟူ
သည့် အကြောင်းတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် နေရသော
အရာသာကိုတော့ ကျွန်တော် ခံစားတတ်သည်။

အထူးသဖြင့် သည်လို နွေရက်မျိုးမှာ နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုများနှင့်
နေရသည်က အရသာရှိသည်။

ဦးလေးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့က သင်္ကြန်အကြိုနေ့ကတည်းက ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ သွားကြပြီ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ မသွားမီ အချိန်လေးအထိ အဒေါ်သည် ဟိုတစ်နေ့က မှာပြီးသား စကားတို့ကို ကျွန်တော့်အား ထပ်တလဲလဲ မှာကြားခဲ့၏။

ကျွန်တော့်အဒေါ်က စည်းကမ်းကြီး၍ စိုးရိမ်စိတ်ကဲသည်။ ဝိစိကိစ္ဆာနှင့် ဝိတက် ဝိစာရ များသည်။ သည်တော့ အဒေါ်မှာ သွေးတိုးရောဂါ ရှိနေသည်မှာ မဆန်း။

ဦးလေးက လူတကာကို တရားထိုင်စေချင်သည်။ လူတွေ့လျှင် တရားစဟောသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွင်လည်း တရားထိုင်သည်က နည်းပြီး တရားဆွေးနွေးသည်က များသည်။ ဆွေးနွေးရင်းက ဒေါသတကြီး ငြင်းချင် ထငြင်း၏။

အဒေါ် တရားလိုက်ထိုင်သည်မှာ ဦးလေး တရားဟောကောင်းလွန်း၍ မဟုတ်။ တရားထိုင်လျှင် နှလုံးရောဂါနှင့် သွေးတိုးရောဂါ ပျောက်သည် ဆိုသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

အဒေါ်ကို အပြစ်မတင်ပါ။ ဘယ်အကြောင်းနှင့် တရားထိုင်ထိုင် ကောင်းပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်ကြီး လှပဆန်းကြယ်ပုံကို ရှုလို မြင်လိုသော ဆန္ဒသက်သက်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့သော အလှူကြိုက် ခေမာဒေဝီ မိဖုရားပင်လျှင် အကြောင်းဆိုက်တော့ ရဟန္တာမ ဖြစ်ချေသေးသည်။ ကျွန်တော့်အဒေါ်ကော တစ်နေ့မှာ တရားမရဟု မဆိုနိုင်ပါ။ အဒေါ် တရားရသွားလျှင် ကောင်းမည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် နေလိုထိုင်လို ကောင်းမည်။

ယခု အိမ်ကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပြင်ဘက်၌ နွေ၏ ညနေခင်းမှာလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဥဩသံလေးသာ တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင် ပေါ်လာနေ၏။

ကျွန်တော်က နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုများကို ပြန်ကြည့်သည်။

ရတုဘုရင်ခမ္ဘာက အလွမ်းသမား ဖြစ်သည်။ အလွမ်းသမား ဆိုတော့ လွမ်းဖွယ်ရာသီကို အမှတ်ပြုသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို နွေကို မယွင်းသတိ၊ ရှုမိမိသည် အကြိမ်ကြိမ် ရှိဟန်တူသည်။

‘တာရက်လကို၊ ရှက်ကွန်လို၍၊ ရစ်ညိုပြကာ၊ သည်မျှသာနှင့်၊ ထစ်ရွာမဖြူး၊ တန်ပဦးလော့’

သင်္ကြန်မိုးကို အပြူးနှင့် မဖိရန် သည်လို တောင်းပန်သည်။

‘ရေဖျန်းသဘင်၊ တာသစ်ရင်က၊ ကြွေးရှင် ဝတ်ခြေ၊ ငှက်ပေါင်းရွှေနှင့်၊ စုံခြေတစ်ခွင်၊ ညွန့်ညွန့်တွင်နှိုက်၊ ရွှေစင်ချပ်နေ၊ လှုပ်လှုပ်ပြေမျှ မင်းနေ’

ဦးစွန်း၊ ဆက်နန်းတုံထွတ်၊ သာခေါင်လွတ်က၊ ရေဆွတ်မယ်နှင့်၊ စုံစွင့်
မနီ..'

ရေသဘင်ပွဲတွင် ချစ်သူနှင့် အတူ မန္တနိုင်သည်ကို သည်ပုံ ညည်းသည်။
'မြော်ချေကလျှင်၊ ကာလအလျောက်၊ ပိတောက်လျှံ၊ ပုလဲငုံသွယ်၊
အလှယ်လှယ်တီး၊ စံပယ်ဖြူမွှေး၊ စကားသေးကို၊ မြတ်လေးစုံမက်၊ ကျွန်ုပ်
လက်ဖြင့်၊ ရွေးလျက်ရွှေ့ မဆင်ရတည့်'

ပစ္စုပ္ပန်မှ ပန်းမန်တို့ကို ကြည့်ကာ အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်တွေကို တသပြီး
သည်နည်းနှင့်လည်း လွမ်းရှာသည်။ ဪ... အနာဂတ်အတွက်လည်း မျှော်လင့်
ရှာမည်။

အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်။ သံသရာမှာက သည်ကာလ သုံးပါးသာ
ရှိသည်။ ကာလသုံးပါး ယန္တရားလည်သည်က သံသရာလည်ခြင်း မည်သည်။

အတိတ်မှာ ဖြစ်ခဲ့သည် မှန်သမျှက ပစ္စုပ္ပန်မှာ မရှိပြီ။ ရိုးရိုး မရှိသည်
မဟုတ်။ ဓယဓမ္မာ၊ ကုန်ခဲ့ပြီ။ ဝယဓမ္မာ၊ တစ်ဖန် ပြန်၍ မဖြစ်နိုင်သော အပျက်
သဘောဖြင့် ပျက်ခဲ့ပြီ။ ဝိရာဂဓမ္မာ၊ တစ်ဖန်အသစ် ပြန်၍ ဖြစ်နိုင်သော သဘောမှ
ကင်းဆိတ်ပြီ။ နိရောဓဓမ္မာ၊ ကုန် ပျက် ကင်း၍ ချုပ်ငြိမ်းပြီ။ ဓမ္မသဘောက
သည်လို ရှိသော်လည်း ပုထုဇဉ်က မရှိတော့သော အတိတ်ကို ရှိသေးသယောင်
မြိသယောင် သိမ်းပိုက်ထားသည်။ လွမ်းထောက်ထားသည်။ သည်သဘောကို
အဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်သည်။ သံသရာရှေ့စွန်းလည်း မည်ပေ၏။

မရှိတော့သော အတိတ်အကို အရှိအဖြစ် သိမ်းပိုက်ထားမိတော့ မဖြစ်
သေး။ မပေါ်သေးသော အနာဂတ်ကိုပင် အရှိတရား၊ အဟုတ်တရားအဖြစ် ကြိုတင်
လှမ်းဆွဲကိုင်မိတော့သည်။ မိုးပြင်မှာ အရှုပ်ရှေးသလို၊ လေဖမ်း ဝါးရမ်းချည်သလို
တူလှချေ၏။ သည်သဘောကတော့ တဏှာပါ။ သံသရာနောက်စွန်းလည်း မည်
သည်။

အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာက ကြိုးကိုင်ထားတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ပေါ်သမျှ ကြို
သမျှ အာရုံတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မဝေဖန် မဆုံးဖြတ်နိုင်။ အဝိဇ္ဇာစွဲနှင့် သိမှတ်
သည်။ တဏှာစွဲနှင့် တပ်မက်သည်။ သည်တော့ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ပျော်ခြင်း၊
လွမ်းခြင်း။ သုခ ဒုက္ခ ဖြစ်ရလေသည်။ သည်သဘောက ကံပါ။ သံသရာရှေ့
နောက်စွန်းလည်း မည်သည်။

အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ကံတို့ အစွမ်းဖြင့် ကာလသုံးပါး ယန္တရားလည်ရသည်
ကို သိသော ဉာဏ်အား သမ္မသနဉာဏ်ဟု ခေါ်သည်။ ဪ... ဝိပဿနာအစ
သမ္မသနဉာဏ်ကဟု ဆိုရိုးရှိလေသည်။

အနုပညာအမြင်ဖြင့် ကြည့်တော့ နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုလေးများ
လှသည်။ သမ္မသနဉာဏ်နှင့် ရှုတော့ ကာလသုံးပါးယန္တရားကို တွေ့ရသည်။
နတ်သျှင်နောင်ကို အပြစ်မတင်နိုင်ပါ။ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ သူလိုချင်တာ
ဖြစ်ရမည်။

သမ္မသနဉာဏ်ကို စာတွေ့သဘောသာ ပေါက်ထားသော ကျွန်တော်
ကော သူ့လို ကြုံရလျှင် ဘယ်ပုံ ရှိမည်နည်း။

ဥပမာ... ခုလို နွေ ဆိုပါတော့။ လွမ်းတတ်စေသော နွေမှာ ဆိုပါတော့
သည်အခါမှာ ချစ်ရသူကို သူ တွေ့ရသလို တွေ့ရသည် ဆိုပါတော့။

‘လှဆုံးတင့်နေ၊ ထုံးသရေနှင့်၊ ထွေထွေကြည့်တိုင်း။ ပြစ်မျိုး ရိုင်းသည်
စံခိုင်းလှော်သစ်၊ ရွှေနှယ်နှစ်မျှ။ တင်ပြစ်မစက်။ လဲ့လဲ့ညက်ကို၊ ထား
နတ်ဘုံနေ။ ခုသာ ကြောသို့...’

အဲသည်လိုမျိုး တွေ့ရသည် ဆိုပါတော့။
ကျွန်တော်သည် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ရတုစာအုပ်လေးကိုလည်း ပိတ်လိုက်
သည်။

ညောင်းလာသဖြင့် စားပွဲမှ ထပြီး ပြတင်းဆီ ကပ်ကာ အပြင်သို့ ဝေး
လိုက်မိသည်။

“ဪ... ”
ကျွန်တော့်နှုတ်မှ သည်စကားလေး တစ်လုံးသာ ထွက်ပေါ်လာနိုင်သည်။
နွေညနေ၏ အထွေထွေ ရှုခင်းမှာ မြူရိပ်နှင့် ပြာပြာရီရီ ရှိသော်လည်း

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ရှိ တိမ်ခိုင်တစ်ခုအကွယ်မှ နေရောင်ခြည်သည်
ကျွန်တော်တို့ ခြံထောင့်ဆီ လဲ့လဲ့ထိုးသွယ်ကျနေ၏။

ခြံထောင့်မှာတော့ စိမ်းမြည့်မှောင်သော အရွက်တွေနှင့် ပိတောက်ပင်
ကြီး ရှိပါသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာကတော့ လှပပုံ ပါးပါးသာ ရှိသေးသော ရွက်သစ်
လေးများနှင့် ရဲရဲနီသော ပတ္တမြားပွင့်များကို ဆင်ထားသည့် စိန်ပန်းပင်ကြီး ရှိသည်။

နေရောင်ခြည်လဲ့လဲ့သည် ပိတောက်ရွက်များပေါ်မှာလည်း ထိုးကျနေ
သည်။ ပတ္တမြားပွင့်နှင့် မြရွက်နုနုလေးတွေပေါ်မှာလည်း ထိုးကျနေသည်။
အားလုံးပဲ လှပါသည်။ သို့ရာတွင် အလှဆုံးကတော့... ပတ္တမြားပွင့်ပင်
ကြီးကို ဘေးတိုက်ပေးပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသော သဏ္ဍာန်လေးပါ။

ထာဝီလေးက ဝါဝါလေးပါ။ အင်္ကျီလေးကလည်း ဖျော့ဖျော့လေး ဝါ
သည်။ အသားလေးများကလည်း ရွှေဝါရည် ပြေးနေသည်။ သည်အပေါ် နေခြည်
မှ ရွှေရည်ကလည်း တစ်ထပ် ဆမ်းပေးထားလေသေးသည်။

မော့မော့လေး ရပ်နေတော့ ကိုယ်ဟန်ကလည်း ကြော့ကြော့လေးပါ။
ရှည်သွယ်သော လည်တိုင်က ငွေငန်းဖြူ လည်တိုင်မျိုးပါ။ ပန်းမှသည် အဆစ်
အမြစ် မပေါ်ဘဲ ချောချောမွတ်မွတ် ရှည်သွယ်လုံးဝန်း တက်သွားသည့် လည်တိုင်
ပါ။ နက်မှောင်သော ဆံပင်ကိုတော့ နောက်ထုံးရှင်အဖြစ် ကျောမှာ ချထားလေ
သည်။

စောစောက နတ်သျှင်နောင်၏ အဖွဲ့အနွဲ့သည် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပြန်
ပေါ်လာသည်။

‘လှဆုံးတင့်နေ၊ ထုံးသရေနှင့်၊ ထွေထွေကြည့်တိုင်း၊ ပြစ်မျိုးရိုင်းသည်၊
စံခိုင်းလှော်သစ်၊ ရွှေနှယ်နှစ်ဖွဲ့ တင်ပြစ်မစက်၊ လဲလဲညက်ကို၊
ထက်နတ်ဘုံနေ၊ ခုသာကြွေဟု...’

ဪ... ထက်နတ်ဘုံနေ ခုသာကြွေဟု... ခုသာကြွေဟု။

ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်၏ ဖိုးနတ်သူဇာလေးက လှုပ်ရှား
လာသည်။ ပထမတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဟန်ပါ။ ထို့နောက် အလွယ်တကူ
တွေ့ရသော ဝါးကိုင်းတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ပိတောက်ပင်ထက်ကို လှမ်းချသည်။
ဝါးကိုင်းက တိုသဖြင့် မမိပါ။

ကျွန်တော်က အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းမှ လှမ်းကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။ အထက်နှင့် အောက် ဖြစ်နေသည်မှတစ်ပါး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးက မထေးလှပါ။

စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်လည်ကြည့်သော သူမျက်လုံး
လေးများက ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားသည်။

အစသော် ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခဏ
အကြာ၌မူ နီစွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးများ ပွင့်လာသည်။ ညီညာဖြူစင်သော
သွားလေးများက ဝင်းလက်နေ၏။

သူက သိသိမှတ်မှတ် ပြုံးနှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြုံး
နှုတ်ဆက်ရသည်။ ထို့နောက် လက်အသာပြပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ကျွန်တော်
ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့မှောက် ရောက်ပြန်တော့ ကျွန်တော့်လည်ချောင်းမှာ ဆို့နှင့်နေ
ကာ ဘာစပြောရမှန်း မသိ။

သူကသာ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆိုသည်။

“မောင်လေး အဲ... ဘယ်သူ၊ ဪ... ဪ... မောင်လေးလို့
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လေးလှိုင်ပါ”

“မောင်လေးလှိုင် ဒီဘက်အိမ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်က မမဝေကို မှာသွားပါတယ်”

မမဝေ . . . သူ့ကိုယ်သူ သုံးနှုန်းလိုက်ပုံလေးက ယဉ်သည်။ မမနှင့်
ဝေ . . . တွဲလိုက်ပြန်တော့လည်း အင်း . . . ခေါ်ဖို့ရန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသည်ဟု
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်က မှာခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား။ ဘာတွေ မှာခဲ့လဲ”

“မမဝေ ခိုင်းတာကို ဆောင်ရွက်ပေးပါတဲ့၊ ရှိရှိသေသေ ကောင်းကောင်း
မွန်မွန် ဆောင်ရွက်ပေးပါတဲ့”

မမဝေ၏ အပြုံးလေးမှာ ပျက်မသွားပါ။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် မသိ
မသာလေး လျော့သွားသည်ဟုမူ ကျွန်တော် ထင်သည်။ မျက်မှောင်လေး ယောင်
ယောင်လေး တွန့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပုံမှာလည်း တစ်မျိုးရယ်ပါ။ ကျွန်တော်
မျက်လုံးများမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း ဘာရှိသည်ကို စုံစမ်းသော အကြည့်
မျိုးဟု ထင်ပါသည်။

လှသော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် အနီးကပ် ကျွန်တော် မနေဖူးပါ။ မျက်လုံးချင်း
ဆိုင်ပြီး စေ့စေ့လည်း မကြည့်ဖူးပါ။ ယခုလို သူ့အကြည့်ကို စေ့စေ့ခံရတော့
ကျွန်တော် မနေတတ်ပါ။

ကျွန်တော်က မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်၏။

“ဪ . . . ပိတောက်ဦးတွေပါလား၊ မမဝေ လိုချင်လို့လား ဟင်”

“ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်”

“ခင်ဗျာ . . . မမဝေ ဘာကို မေးတာလဲ”

“ပိတောက်တွေကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်”

“ဪ . . . ဟိုဒင်း၊ ပိတောက်ဦးလို့”

မမဝေက အသာရယ်သည်။

“ပိတောက်ဦး . . . မောင်လေးလှိုင် ခေါ်လိုက်ပုံက လှတယ်၊ ဟုတ်ပါ

ရဲ့ ပိတောက်ဦးရယ်နော်၊ မမဝေ လှမ်းခုးတာ မမိဘူး”
ကျွန်တော်က ပိတောက်ဦးများကို တစ်ဖန် ပြန်ကြည့်သည်။
ပိတောက်တွေက စွင့်စွင့်ဌားဌား မပွင့်သေးပါ။ အဖူးအင့်ဘဝမှာပင်
အဖူးက ရှိကြသေးသည်။ တစ်ခက်စ နှစ်ခက်စမှာသာ အပွင့်တချို့ အမုံအာစ
ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်း အသာချပြီး မေး၏။

“မမဝေက အခု လိုချင်လို့လား”

“ဘာပြောတယ်”

“မနက်အထိ စောင့်ပါလား မမဝေ၊ မနက်ဆိုရင် သူတို့ သိပ်လှမယ်၊

ပြီးတော့ အများကြီးလည်း ရမယ်”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ ပိတောက်ဦး ဟုတ်ပါတော့ဦးမလား”

“ဒီနေ့ ပွင့်ပွင့်၊ မနက်ဖြန်ပွင့်ပွင့် ကိုယ်က အရင်ပန်ရရင် အဲဒါဟာ ကိုယ့် ပိတောက်ဦးပေါ့”

မမဝေက ရယ်ပြန်၏။

“မမဝေ ဘာရယ်တာလဲ”

“မောင်လေးလွိုင် ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။ ကိုယ်က အရင်ပန်ရရင် ကိုယ့်ပိတောက်ဦး၊ ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါပေမဲ့ သူများက အရင်ပန်သွားတော့ကော”

“စိတ်ချပါ မမဝေ၊ ဒီခြံထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူး၊ ဒီခြံထဲက လူတွေ လည်း ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ဆီက အခွင့်မရဘဲ ပိတောက်ပန်း မခူးရဘူး။ မနက်ဖြန် ကျရင် မမဝေအတွက် ပိတောက်ဦးကို ကျွန်တော် ဆက်ဆက်ခူးပေးပါမယ်”

မမဝေ၏ မျက်လုံးလေးများ တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်။ ပြုံးချိုချို ဟု ခေါ်ရမည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ရင်ဖိုသည်။ ဘာကြောင့် မသိဘဲ ရင်က ဖိုသည်။

မမဝေတို့ ခြံနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခြံကြားမှာ ဝင်းခြားမထားရသေးပါ။ ဝင်းခြားပြီးလျှင် နယ်နိမိတ်မျှင်း ဖြစ်မည့်နေရာလောက်တွင် အရွက်သေးသေး စိတ်စိတ်၊ ပင်စည်ဖြူဖြူနှင့် ပန်းဗိုသစ်ပင်ဆန်သော ရွေးစေ့ပင် သုံးတန်း ရှိနေ သည်။ သစ်ပင်တန်းအရိပ်တွင် ခုံတန်းရှည်လေးတစ်ခု ရှိသည်။

“လာ... မောင်လေးလွိုင်၊ စကားပြောကြရအောင်”

မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ငင်ပြီး ခုံတန်းရှည်လေးဆီ ရှေ့ဆောင် သွားသည်။

မမဝေက အရင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က အနီးမှာ ရပ်နေ၏။

“ထိုင်လေ”

ခုံ၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ကျွန်တော်က ယို့ယို့ဝင်ထိုင်၏။

“အရင်တုန်းက မောင်လေးလွိုင်၊ ဒီအိမ်မှာ မရှိသေးပါဘူး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ မိုးတွင်းတုန်းကမှ ကျွန်တော် ရောက်လာပါတယ်”

“မောင်လေးလွိုင် အစက ဘယ်မှာ နေလဲ”

"သံတွဲမှာပါ မမဝေ"

"ဪ... မောင်လေးလှိုင်က သံတွဲသားကိုး"

"သံတွဲသား မဟုတ်ပါဘူး မမဝေ အစက ကျွန်တော်က ချောင်းသာက ပါ ချောင်းသာကိုတော့ မမဝေ ကြားဖူးမှာပေါ့နော်"

"လူပါတယ် မမဝေ သံတွဲနားက ရွှေဝါချိုင့်ထက် ပိုလှတယ်"

"သံတွဲမှာ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ မိဘတွေ ရှိတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့ပါဘူး"

"နိုး..."

"မေမေက သံတွဲမှာ မကြာခင်က ဆုံးသွားတယ်၊ ဆုံးခါနီး ဒေါ်ဒေါ်ဆီ စာရေးခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အပ်သွားခဲ့တာ"

"မောင်လေးလှိုင်တို့ ဖေဖေကကော"

"ကျွန်တော်တို့ အစက ချောင်းသာမှာ နေတယ်လေ၊ ချောင်းသာတစ်ပိုက်ကနေ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မန်ကျည်းဆိုတဲ့ ရွာမှာ သွားစုနေကြတယ်၊ မန်ကျည်းကနေ လုံခြုံရေးနဲ့ ရပ်ရွာ အေးချမ်းရေးအတွက် ကြိုးစားကြတယ်၊ အဲဒီလို ကြိုးစားရင်း ကျွန်တော့်ဖေဖေ ကျဆုံးသွားခဲ့တယ်"

မမဝေက ကျွန်တော့်ကို တွေတွေ့ငေးငေးလေး တစ်ချက် ကြည့်၏။

"မမဝေ စပ်စုတာနဲ့ မောင်လေးလှိုင်ဟာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြန် ပြောပြရနေပြီ ထင်တယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မမဝေ၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေဟာ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာပဲပေါ့၊ ခယဓမ္မာ၊ ဝယဓမ္မာ၊ ဝိရာဂဓမ္မာ၊ နိရောဓ ဓမ္မာတို့၊ ကျွန်တော် တရားနားလည်ပါတယ်"

မမဝေက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးလျက် ဆိုသည်။

"မောင်လေးလှိုင် ရွတ်လိုက်တဲ့ ပါဠိက မြင့်တယ်၊ ဒါထက် မောင်လေးလှိုင် ဘယ်နှုတ်နား ရောက်ပြီလဲ"

"ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ကျွန်တော် မက်ထရစ်တန်း တက်ရမှာပါ"

"ဪ... ဒါထက် ခုနင်က ပါဠိကို ဘယ်က ရလဲ"

"ဘုန်းကြီးကျောင်းကပါ"

"ဘယ်လို..."

"ချောင်းသာမှာတုန်းက ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ နေရတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုတော့ ဘုန်းကြီးစာပဲ သင်ရတယ်"

"သဒ္ဒါတို့ သင်္ဂြိုဟ်တို့ပေါ့ ဟုတ်လား"

“ဟုတ်ကဲ့၊ သင်္ဂြိုဟ်ကို ကျွန်တော် အကုန်မပြီးပါဘူး။ ဝိထိမှတ် အပိုင်း အထိပါ သင်ခဲ့ရတယ်။ ခေတ်စာကိုတော့ သံတွဲရောက်မှ ဖြတ်လမ်းက ကျွန်တော် သင်ခဲ့ရတာ”

“မက်ထရစ် အောင်ရင် မောင်လေးလှိုင် တက္ကသိုလ်ကို သွားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က ပို့ရင်တော့ ကျွန်တော် သွားပါမယ်”

“အို . . . ပို့ပေးကြရမှာပေါ့။ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် မောင်လေးလှိုင် ဘာယူမလဲ၊ ဆရာဝန်ဘက်လား၊ အင်ဂျင်နီယာဘက်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြီး ပြန်မေး၏။

“တက္ကသိုလ်မှာ ထရစ်ပယ်လ် လစ်ထရေးဇျား ဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာလဲ မမဝေ”

“ဪ . . . အဲဒါက ဘီအေတန်းကျမှ ယူကြရတာ၊ ပါဠိစာပေရယ်၊ မြန်မာစာပေရယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာပေရယ်၊ ဘာလဲ မောင်လေးလှိုင်က အဲဒါ လိုချင် လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါ လိုချင်တာလဲ”

ကျွန်တော် မဖြေပါ။ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေ၏။

“ဖြေလေ . . .”

“ဟိုဒင်းပါ၊ ကျွန်တော်က ဟိုဒင်း . . .”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာအပြောရကျပ်နေသလဲ”

“ဟိုဒင်း . . . ကြီးကျယ်တယ် အပြောခံရမှာစိုးလို့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဘုရားရေး . . . စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်လို့၊ မင်း ထမင်းငတ်ခံနိုင်လို့လား”

“ကျွန်တော် ထမင်းငတ်ဖူးပါတယ်”

“ထမင်းငတ်ဖူးရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ရင် မင်း တစ်ခု

လိုသေးတယ်”

“ဘာလဲ မမဝေ”

မမဝေသည် ပြုံးချိုချိုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ အတန် လေးကြာမှ ရယ်ပြီး ဆို၏။

“စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ရင် လွမ်းလည်း လွမ်းဖူးမှာ မောင်လေးလှိုင်ကော
လွမ်းဖူးပြီလား၊ ဟဲ့... ဟဲ့...”

“ကိုယ်ပိုင်တော့ မလွမ်းဖူးဘူး၊ အငှားတော့ လွမ်းကြည့်ဖူးတယ်”

“ဘယ်လို၊ အငှားလွမ်းဖူးတယ် ဟုတ်လား”

“နတ်သျှင်နောင်တို့၊ နဝဒေးတို့ရဲ့ ရတုတွေကို ဖတ်ရင်း ကိုယ်ဟာ
နတ်သျှင်နောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နဝဒေးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဓာတု

ကလျာတို့ ရှင်နောင်တို့ဟာလည်း ကိုယ့်ဓာတုကလျာ၊ ကိုယ့်ရှင်နောင် ဖြစ်လာ
တယ်၊ ဖြစ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်လည်း လွမ်းမိပြီးနေတာပေါ့ မမဝေ”

မမဝေက အသံလေးများ ထွက်အောင် ရယ်၏။

“မောင်လေးလှိုင်”

“ခင်ဗျာ...”

“မမျှော်လင့်ဘဲ မမဝေက အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ သူငယ်
တစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့ နေပေါ့လား၊ ဒါထက် မင်း ကဗျာကော စပ်တတ်ပြီလား”

“ကဗျာတော့ စပ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စပ်ထိုက်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ အခြေ
အနေကို ကျွန်တော် မကြုံရသေးဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောပါရောလား၊ ကျွန်တော်က

အငှားသာ လွမ်းဖူးသေးတာလို့”

မမဝေသည် ဘာမျှမပြော။ ပြုံးပြီးလေးနှင့် မျက်နှာလွှဲသွားပြီး အဝေး
သို့ ခေတ္တငေးကြည့်နေသည်။ ထိုနောက်မှ မျက်နှာလေး တည်တည်ဖြင့် ပြောသည်။

“အငှားလွမ်းရတဲ့ ဘဝနဲ့ပဲ ကျေနပ်တော့ ငါ့မောင်၊ အဟုတ်တကယ်
လွမ်းရတယ် ဆိုတာဟာ ဘဝမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကောင်းနိုင်မယ်လို့ မမဝေ

မထင်ဘူး၊ မင်းကော ထင်သလား”

“ကျွန်တော်လည်း မထင်ပါဘူး၊ အင်းလေ... စကားရှိလို့သာ ပြောရ
တာ၊ ကျွန်တော် လွမ်းလည်း မလွမ်းချင်ပါဘူး၊ လွမ်းရမယ့် ဘဝမျိုးကိုလည်း

ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မရွေးပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့သည် စကားဆက်မပြောကြဘဲ အတန်ကြာ ငြိမ်နေကြ

သည်။

မမဝေက ခုံတန်းမှ ထလိုက်၏။

“မမဝေ ရေချိုးရဦးမယ်၊ ပြန်တော့မယ်၊ ဪ... မနက်ကျရင် ကတိ
မမေ့နဲ့နော်၊ ပိတောက်ဦး ဟုတ်လား”

“စိတ်ချပါ မမဝေ”

မမဝေက ပြုံးပြီးလေး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။

နံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။

ကျွန်တော့် ခြေထောက်က သဲမြေဖြူဖြူကို အကြောင်းမရှိ ခြစ်ကုတ်
ကလော်မိသည်။ သဲမြေတွင်း၌ မြုပ်နစ်နေသော ရွေးစေ့လေးများ ပေါ်လာ၏။
ရွေးစေ့လေးတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး လက်ဝါးပေါ် တင်၍ အမှတ်မထင်
ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။

ရွေးစေ့လေးက ရဲရဲနီနီသည်။ သဏ္ဍာန်ကတော့ လှပသော နှလုံးသား
သဏ္ဍာန်ပါ။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ပိတောက်ပင်ထက်ဆီ ရောက်သွား၏။

ဪ... ထိုဆီမှာလည်း ပိတောက်ဦးနှင့်။

ဖူးစ ပွင့်စ ပိတောက်ဦးနှင့်...။

(၉) နိဂဏ

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page, including words like 'ကျွန်တော်' and 'ရွေးစေ့']

 အခန်း (၅)

ညက မိုးတစ်ဖြိုက်ရွာသံ ကြားခဲ့ရသည်။ နံနက်လင်း၍ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ မြေသင်းနံ့များ ကြိုင်နေသည်။ ဪ... ပိတောက်နံ့များလည်း လှိုင်နေ၏။

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို မြန်စွာသစ်သည်။ သစ်ပင်တက်ကောင်းရန် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်၏။ ခါးတောင်းကျိုက်ရန် လည်းကောင်း၊ ပေါင်ပေါ်သော ဘောင်းဘီတို ဝတ်ရန် လည်းကောင်း ကျွန်တော် ရှက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပိတောက်ပင်ကြီးအောက် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ခေတ္တ မော့ကြည့်မိ၏။

မြတစ်ရုံလုံးတွင် ရွှေပြောက်တွေ မှန်းထားသကဲ့သို့ ပင်လုံးကျွတ် ဝေအောင် ပိတောက်တို့ ပွင့်နေပေပြီ။

ဪ... နှစ်သစ်နှင့် လောကကို အလှဆင်သည့် အပြစ်ကင်းလေသော ပန်းသီဂီ။ ဟိုယခင်များကတော့ ခုန်သောရင်ဖြင့်သာ ငေးရုံ ငေးကြည့်ခဲ့သည်။ မခူးရက်။ မခူးချင်။ ခူးဆွတ်ခြွေရန် အကြောင်းလည်း မမြင်။ ယခုတော့...။

ကျွန်တော်သည် ပိတောက်ပင်ကြီးကို ဖက်တက်ခဲ့သည်။ ပင်စည်က ကြီးသကဲ့သို့ အကိုင်းကြီးများက တုတ်နိုင်သည်။ အခက်အလက်တို့ကလည်း ဝေဆာသည်။

အရပ်အမှိုကောင်းသော ခွဆုံတစ်ခု၌ ရပ်ပြီး ကျွန်တော်က ပွင့်ခက်ပါ သော အကိုင်းများကို ချိုးချ၏။

မလှမ်းမကမ်းမှ အသံ ပေါ်လာ၏။

“ဟိတ်၊ . . . ဘယ်သူလဲကွ၊ ပိတောက်ပင် တက်ချိုးနေတာ”

ကိုဘိုကေ အသံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မပြောဘဲ ချိုးမြဲ ဆက်ချိုးနေ၏။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဒီခြံထဲက အပင်ဆို ဘယ်အပင်မှ အကိုင်း မချိုးရဘူး၊ ငါ အဒေါ်ကို တိုင်ပြောမယ်”

ကျွန်တော်က ဝိုက်ညှိလိုက်သောအခါ ပြုံးပြီးပြီးနှင့် အောက်တွင် ရပ်နေ သော ကိုဘိုကေကို တွေ့ရ၏။ သူ့ခါးတွင်လည်း ဓားမတိုတစ်ချောင်းနှင့်။

“မောင်လေးလှိုင်”

“ဗျား. . .”

“ငါပါ တက်ခဲ့မယ်နော့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဟဲ့. . . မင့် ငါ ကုမလို့”

“မလိုပါဘူးဗျာ”

“မင်း လိမ့်ကျမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ဘူး”

“မင်း ဘယ်သူ့ဖို့ ခူးနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ဖို့ဖြစ်ဖြစ်”

“မင်း မပြောပေမယ့် ငါ သိပါတယ်”

“သိရင် ပြီးရော. . .”

“အေး. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလည်း တက်ခဲ့ပြီဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မျောက်လွှဲကျော်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ ကိုဘိုကေ သည် ပိတောက်ပင်ပေါ် တက်လိုက်လာ၏။

“ဒါပဲနော် ဦးလေးကိုဘိုကေ၊ အကိုင်းတော့ မချိုင်နဲ့”

“အေးပါကွ၊ ဒါထက် မင်း ဆင်းချင်ဆင်းတော့၊ ငါ ချိုးချပေးမယ်၊ မင်း အောက်ကပဲ ကောက်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ခူးမယ်”

“အေးပေါ့လေ... ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကိုယ် ခူးချင်မှာပေါ့”

“အဲဒါက ဘာစကားလဲဗျ”

ကိုဘိုကေသည် ကျွန်တော့်ကို မဖြေဘဲ တဟဲဟဲ ရယ်ပြီးနောက် သူ့
လည်း ပိတောက်ပန်း ခူးသည်။ ခူးရင်းက သူ့အသံကြီးဖြင့် သီချင်းဆိုသည်။

“ခွနယ်လတယ်... တယ်ဒီတယ်နဲ့... ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူပေပေ
အနေ... ပုလဲငံစံပယ်ဖြူ ပူးခိုက်ဝေဝေ၊ ပန်းမျိုးစုံ ရာသီကုန် ပူးခဲပေါ့လေ...
ချစ်သူကို ရည်စူး... ခူးတဲ့လို့ခြွေ၊ ကိုယ်တိုင် လှရာရာရွေးလို့...”

“ဟေ့ လူကြီး... ခင်ဗျား ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားဗျာ”

“ဟ... ဒီသီချင်း ဒီအချိန်မဆိုလို့ ဘယ်အချိန် ဆိုရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားအရွယ်ကြီးနဲ့ ဆိုဖို့များ လိုသေးလို့လား”

“ဪ... မင်းတို့အရွယ် ဆိုဖို့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ ဒါဖြင့် မင်း ဆက်ဆိုလို့”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ...”

“သီချင်းဆိုတာ တောက်တီးတောက်တဲ့လား၊ ပန်းခူးတာကတော့
တောက်တီးတောက်တဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာဆိုလို့တုံး”

“နို့... မင်းပဲ ဟိုနေ့က ပြောတယ်၊ လှတာရော မလှတာရော ဘာဖြစ်
တယ်ဆိုလဲ၊ မင်း ရွတ်တဲ့ ပါဠိက အရှည်ကြီးပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပန်းသာ ဆက်ခူးနေ၏။

ကိုဘိုကေကသာ ဆက်မေး၏။

“မောင်လေးလှိုင် နတ်သျှင်နောင်ဆိုတာ တကယ် ရှိခဲ့တာလား”

“အင်း...”

“ဒါဖြင့် ဓာတုကလျာဆိုတာလည်း တကယ် ရှိခဲ့တာပေါ့”

“အင်း...”

“ပုံ မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ငါ ကြားဖူးတာက ဓာတုကလျာက နတ်သျှင်နောင်ထက် ကြီးတယ်

တဲ့၊ အဲဒါကော ဟုတ်လား”

“အင်း...”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မိန်းမမှ ကြိုက်တာမျိုးက...
နတ်သျှင်နောင်က ကိုယ့်ထက်ကြီးတာကို ကြိုက်တာ ထောက်တော့ ဓာတုကလျာ
ဟာ အတော့်ကို ချောရမယ်”

ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လာသာဆဲဝယ်

“အင်း...”

“အနည်းဆုံး ဟိုဘက်အိမ်က ဝေဝေလောက်တော့ ချောမှာပဲနော”

“ရှေ့ပြော နောက်ကြည့်၊ သစ်ပင်ပေါ် ပြော အောက်ကြည့်၊ ဟောဟို
မှာ လာနေပြီ”

အကယ်ပင် မမဝေ တစ်ဖက်ခြံမှနေ၍ ပိတောက်ပင်ကြီးဆီ လျှောက်
လာနေသည်။

ကိုဘိုကေ ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့၏။

အောက်တွင်လည်း ပိတောက်ခက်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေပြီ ဖြစ်သော
ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အပင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

စောစောစီးစီးမှာပင် မမဝေသည် ရေမိုးချိုးပြီးဟန် တူသည်။ မှန်နံ့သာ
ယဉ်ယဉ်လေး တို့ထားသော မျက်နှာလေးက ကြည်လင်လန်းဆန်းနေ၏။ သင်္ကြန်
၏ နံနက်ခင်းကဲ့သို့ပင် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေ၏။

ပန်းခက်ပုံကြီးကို ကြည့်ပြီး မမဝေက ဝမ်းသာအားရ ဆို၏။

“ဟယ်... လှလိုက်တာ၊ အို... အများလည်း အများကြီးပဲ”

“အရွက်တွေရော... အကိုင်းတွေနဲ့မို့ပါ။ သိပ်မများပါဘူး၊ နေဦး...
ကျွန်တော် အရွက်တွေ ခြွေပေးမယ်”

“အို... မမဝေပါ ကူခြွေမှာပေါ့၊ လာ လာ... ဟို ယူသွားကြမယ်”

ကျွန်တော်နှင့် မမဝေတို့သည် ပိတောက်ခက်များကို ဝိုက်ပွေ့ယူကြပြီး
မနေ့က ထိုင်ခဲ့ကြသော ခုံတန်းရှည်လေးဆီ သွားကြသည်။

ကိုဘိုကေလည်း ပိတောက်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“မောင်လေးလှိုင်ရေ... ငါ့ရော ကူခြွေပေးရဦးမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးလေး ကိုဘိုကေ”

“အေး... ဒါဖြင့် ငါလည်း ငါ့ဘာသာ ငါ သွားခြွေဦးမယ်”

“ကြပါဗျာ... ကြပါ”

ကိုဘိုကေသည် ပါးစပ်မှ-

“ဒူနယ်လတယ်... တယ်ဒီးတယ်နယ်... ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူး
မယ့်အနေ...”

ဟု သီဆိုရင်း ပိတောက်ခက်တွေကို ဝိုက်ပွေ့လျှောက် သူ့တန်းလျားဘက်
ထွက်သွား၏။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့က ပိတောက်ရွက်များကို ခြွေကာ ပိတောက်
ပွင့်ခက် လှလှများ ရအောင် မလိုသော အကိုင်းများကို ဖယ်ရှား အလုပ်များနေကြ၏။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ပိတောက်ပွင့်ခက် လှလှ ရအောင် ကျွန်တော်
 စိတ်ရှည်လက်ရှည် မဖြေဖူးပါ။ ယခု ထိုင်ခြေနေရစဉ် ကြည်နူးသကဲ့သို့လည်း
 ဖြစ်မိသည်။ သာယာသကဲ့သို့လည်း ရှိသည်။
 ကျွန်တော်က ခြေရင်းတန်းလန်းမှ မမဝေကို ခိုးကြည့်သည်။ မမဝေက
 မူ ကျွန်တော် ခိုးကြည့်သည်ကို သိဟန်မတူ။ ပိတောက်ရွက်လေးများကိုသာ အာရုံ
 စူးစိုက် ခြေနေ၏။

မမဝေ၏ မျက်နှာလေးကို ဘေးတိုက် ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ နှာတံ
 လေးက ပေါ်ထင်ပြီး ပုံပန်းကျသည်။ မျက်ဝန်းက ပြာပြီး မျက်တောင်ရှည်များက
 ပုံအောင်ကော့နေသည်။ ညက်ညောသော အသားလေးများက ပိတောက်သွေးလို
 ပင် ဝင်းဝါသည်။ လက်ကလေးများကလည်း ဝင်းဝါသည်။ လည်တိုင်လေးက
 လည်း ဝင်းဝါသည်။ ခြေသလုံး တစ်စွန်းတစ်စနှင့် ခြေဖမိုးလေးများကလည်း
 ဝင်းဝါသည်။ နားသယ်၊ ပါးပြင်နှင့် လက်ခုံလေးများပေါ်မှာ မွှေးညင်းလေးများ
 မြမြရှိမ်းရှိမ်းလွမ်းနေသည်။

သက်ပြင်း မသိမသာချပြီး ကျွန်တော် မျက်လုံးလွှဲရ၏။

မမဝေက ပိတောက်ခက် လှလှလေး တစ်ခက်ကို မျက်နှာရှေ့ မြှောက်
 ကိုင်ထားပြီး ကဗျာလေးတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်သည်။

“လ တန်ခူးပေဖို့ . . . အလှထူးပါဘိ၊ မြမြဖူးရယ်တဲ့ . . . ခိုင်ရွှေဝါ”

သည်ကဗျာလေးကို ကျွန်တော်လည်း ရသည်။ သဖြန် ပုလဲပေါက်
 ဖြစ်သဖြင့် ဆို၍လည်း ကောင်းသည်။ မမဝေက သံနေသံထားလေးဖြင့် မညည်း
 တညည်း ဆိုခြင်းဖြစ်ရာ မမဝေ၏ အသံသည် ကြည်လွင်သာယာကြောင်း
 ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

“တကယ်တမ်းသာဖြင့် . . . ဘယ်ပန်းသော် စံမတူနှင့်၊ နန္ဒမူဖလ်ကူထိပ်
 မှာလ၊ ပစ္စေကာ ချွေးတော်သိပ်ရတယ်ကွယ် . . . အေးရိပ်ဆာယာ”

နားထောင်ကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်က မှိန်းနားထောင်နေသည်။ သို့ရာ
 တွင် မမဝေက ဆက်မဆိုဘဲ ရပ်သွား၏။

“ဆက်ဆိုပါဦးလေ . . . မမဝေ”

မမဝေက တစ်ချက် ရယ်ပြီး ပြော၏။

“အဲဒီကဗျာလေးက ဦးကြော့ စပ်တာ၊ မမဝေတို့ ဥပစာတန်းတုန်းက
 ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ ပါမောက္ခဦးအေးမောင်ရဲ့ ကဗျာပန်းကုံးဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ ပါတယ်၊
 အဲဒီတုန်းက တစ်ပိုဒ်လုံး အလွတ်ရတယ်၊ အခု အဆက် မေ့သွားလို့”

“ဟင် . . . မမဝေကလည်း အကောင်းဆုံး အပိုဒ်မှ မေ့ပစ်လိုက်တယ်”

“နေဦး၊ မောင်လေးလို့ ခေါ်လား”

“ကဗျာပန်းကုံးစာအုပ်က အခု တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအတွက် ပြဋ္ဌာန်းတော့ ကျွန်တော်တို့ အကြိုတက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာလည်း သင်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်လေးလို့ ခေါ်ရတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အဆက်ကို ဖော်ပေးမယ်၊ မမဝေ ဆက်ဆိုနော်”

“မမဝေက ဘာလို့ ဆက်ဆိုရမှာလဲ”

“နားထောင်ကောင်းလို့ပေါ့ မမဝေ”

မမဝေက မျက်လုံးလေး ဈေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တကြည့်၏။

“မြောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကျွန်တော် တကယ် ပြောတာပါ မမဝေ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အဆက်ကို ထောက်လေ”

“တစ်နှစ်တွင် သည်တစ်လပေပေ . . . တစ်လတွင် . . . တစ်ရက်တည်း”

“အဲ . . . အဲ . . . ဟုတ်ပြီ၊ ကြည့်စမ်း၊ မမဝေ မေ့နေလိုက်တာ”

မမဝေသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်ဆိုပြ၏။

“တစ်နှစ်တွင် သည်တစ်လပေပေ . . . တစ်လတွင် . . . တစ်ရက်တည်း”

ခက်ခဲတဲ့ ရက်ဗုဒ္ဓါ၊ ပွင့်ရှာကြ ခုံမြိုင်တွင်း”

မမဝေ သီဆိုနေပုံကို ကျွန်တော်က အကဲခတ်သည်။

မမဝေ သီဆိုပုံက သက်သက်သာသာ ရှိသည်။ ရှက်ရွံ့တုံ့ဆိုင်းမှုလည်း

မရှိ။ ပကတိ သဘာဝသဘောနှင့် လွတ်လပ်သည်။

“မြူမင်းလွင်ထန်၊ ကြူသင်းတာချိန်ယံမတော့၊ ငွေဝတ်ဆံဝတ် ညောက်ကယ်နှင့်၊ ခါသကြိန် ဂိဗ္ဗာန်ရောက်ပြန်တော့၊ သိန်သရေ ထိန်ဝေလို့ တောက်တဲ့ပြင်၊ လမ်းတစ်လျှောက် သင်းတာမို့၊ ဆန်းသလောက် မလင်းနိုင်ဘု (မောင်လေးလို့ခေါ်ရေ . . .) ပန်းပိတောက်မင်း”

မမဝေက အဟုတ်လုပ်သွားသည်။ သဖြန်အချတွင် မောင်လေးလို့ခေါ်ရေ . . . ဟု တရင်းတနီး ထည့်ဆိုသွား၏။

မမဝေ၏ တစ်ဦးတည်းသော ပရိသတ် ကျွန်တော်က ကိုင်ထားသော ပိတောက်ခက်လေးများကို ချလိုက်ပြီး လက်ခုတ်တီး ဩဘာပေး၏။

မမဝေက သီဆိုရ၍ မောသဖြင့် လေရွိုက်ရှူရင်းက ရယ်၏။

“မောင်လေးလို့”

“ခင်ဗျာ၊ မမဝေ”

“အစက ဒီရွှေရည်ရှည်ကြီးမှာ မမဝေ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရလေ
ရာ မှတ်တယ်၊ အခု မောင်လေးလွိုင်နဲ့ဆိုတော့ အဖော်ကောင်းကောင်း ရတာပဲ
မမဝေ မပျင်းနိုင်တော့ပါဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း သိပ်ဝမ်းသာရမှာပဲ မမဝေ”

“ဘာပြုလို့”

“ကျွန်တော်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော်
ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးပြုနိုင်တယ်ဆိုရင် အဲ...
ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာရတာပေါ့”

ပထမတော့ မမဝေက ရယ်သည်။ သို့ရာတွင် ခဏ၌ ရယ်ခြင်းကို ရပ်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို သိမ်မွေ့စွာ ကြည့်သည်။ သည်အကြည့်မှာ ကရုဏာပါသည်ဟု
ကျွန်တော် ထင်၏။

“မောင်လေးလွိုင် မမဝေ တစ်ခု မေးမယ်နော်”

“မေးပါ မမဝေ”

“မောင်လေးလွိုင်ဟာ ဘဝအားငယ်စိတ် ရှိသလား”

“ခင်ဗျာ... မမဝေ ဘာမေးတာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အစချီ ပြောလိုက်တဲ့
မောင်လေးလွိုင်ရဲ့ လေသံမှာ အားငယ်မှု ပါနေတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နှိမ့်ချမှု ပါနေ
တယ်၊ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ကျွန်တော် ငိုငဲ့သွားမိ၏။ ဘာကြောင့် သည်စကားကို ကျွန်တော် ဆိုမိ
လိုက်ပါသနည်း။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ကျွန်တော် ဖြေ၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပြည့်စုံတာ အမြဲ ကျွန်တော် သိနေတယ် မမဝေ၊
ပြောချင်တာ ပြောပါလေ၊ အမှန်က ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ၊ ဒီတော့
အင်း... အားငယ်တယ်လို့ ဝန်ခံရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မနုဿတ္တဘဝေါ ဒုလ္လဘော
ဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ဒီတော့လည်း ဖြစ်ရာဘဝ
မှာ ကိုယ်နဲ့ လောကအတွက် ကိုယ်ဟာ နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်စေ အသုံးဝင်စေချင်
တယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက အဲဒါပါ”

မမဝေက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ အနေရကျပ်
သော ကျွန်တော်က ပြန်မေး၏။

“မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်
ပြောတာကို မယုံဘူးလား”

“အို အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်လေးလှိုင်ကို မမဝေက စိတ်ဝင်စားလို့”

“စင်ဗျာ...”

“မောင်လေးလှိုင်ဟာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ မမဝေ တစ်ခုတော့ ယုံတယ်၊ မောင်လေးလှိုင်ဟာ ကြီးရင် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦး တကယ်ဖြစ်ဦးမှာပဲ”

“တကယ်လား မမဝေ၊ ဘာပြုလို့တုံး”

“မောင်လေးလှိုင် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၉ နှစ်ထဲမှာပါ မမဝေ”

“၁၉ နှစ် ဆိုတာက ရွန်နော်လက်ဂျီကယ်လ်... အိတ်ဂျီ၊ သတ္တဗေဒ အသက်၊ ပညတ်အသက်၊ ဒီစကားကို ကြားဖူးရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ပညတ်အသက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်ကို တိတိကျကျ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ အသက်သာ ကြီးပြီး ကလေးလို ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေကို တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်တယ်လ်အိတ်ဂျီ ဆိုတဲ့ ဉာဏ်သက်၊ သို့မဟုတ် ပါရမီသက် ဆိုတာက ရှိသေးတယ်၊ ပညတ်သက်မှာ ငယ်နေပေမယ့် ပါရမီသက်မှာ ကြီးနေတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိတယ် စိတ်ပညာကတော့ ဒီလိုပဲ ခွဲခြမ်းခြမ်း ပြဆိုတယ်”

မမဝေ ပြောသော စကားများမှာ ကျွန်တော် မသိသေးသော ဗဟုသုတ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်က လေးစားစွာ နားထောင်နေသည်။

“မောင်လေးတို့ရဲ့ ပညတ်သက်က ငယ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါရမီ သက်က မနုတော့ဘူး၊ မောင်လေးလှိုင် ပြောတဲ့ စကားတွေကနေ မမဝေ သိရတာပဲလေ။ အဲဒီတော့ ကြိုးစား ငါ့မောင်။ စာရေးဆရာကြီး တကယ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဒီတော့မှ...”

မမဝေက စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ပစ်၏။

“ဒီတော့မှ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆက်ဦးမှပေါ့ မမဝေရ”

ထုံးစံအတိုင်း မမဝေက ရယ်ပြန်၏။

“ဪ... အဲဒီတော့မှ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ ပထမဆုံး စာအုပ်ကို မမဝေ ကို အရင်ပေးဖတ်လို့၊ အဲ... အလွမ်းဆိုရင်တော့ မဖတ်ချင်ဘူးနော်”

“မမဝေရဲ့ အားပေးစကားတွေ ကြားရလို့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာမိ တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ တကယ် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော့် ပထမ

ဆုံး စာအုပ်ကို မမဝေကို အရင်ပေးဖတ်ရုံမကဘူး၊ မမဝေသို့... လို့ ရည်ညွှန်းပြုလိုက်မယ်၊ အလွမ်း ဖြစ် မဖြစ်တော့ ကြိုတင်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ၊ ဘဝမှာ ကျွန်တော်က ဘာတွေ ကြိုရဦးမှန်းမှ မသိတာ၊ စိတ်ချပါလေ၊ အလွမ်းဆိုရင် မမဝေကိုလည်း ရည်ညွှန်းချက် မပြုဘူး၊ မမဝေဆီကိုလည်း မပေးပါဘူး”

မမဝေက ရယ်ပြန်ပါ၏။

“တကတေ... မမဝေက ရယ်စရာပြောတာကို အတည်ကြီးမှတ်လို့ အလွမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်မြောက်ရင် မမဝေက ဖတ်ပါတယ်၊ ကဲ... ကောင်းတပြောပြောနဲ့၊ ဟောဒီမှာ ပြီးပြီ၊ အမယ်လေး... တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

အမှန်ပင် ပိတောက်ပန်းခက်တွေက တစ်ပုံကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဘုရားတင်ပေါ့ မမဝေ၊ ပြီးတော့ လက်ဆောင်လည်း ပေးပေါ့၊ သင်္ကြန်အခါမှာ လူတွေဟာ ပိတောက်ပန်းကို မြတ်နိုးတတ်ပါတယ်”

“မောင်လေးလှိုင်ကော တစ်ဝက် ယူထားလိုက်ပါလား”

“တစ်ဝက်တောင်ဆို များပါတယ် မမဝေ၊ ဘုရားတင်ဖို့ နည်းနည်း ကျွန်တော် ယူထားလိုက်မယ်”

“လက်ဆောင်လေး ဘာလေး ပေးဖို့ ယူထားလိုက်ဦးလေ”

“ကျွန်တော့်မှာ လက်ဆောင်ပေးစရာ ဘယ်သူမှ အထူးမရှိဘူး”

ပြီးချို့ချို့ မျက်နှာပေးဖြင့် မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ မယုံပေါင်ကွယ်... ဟု မပြောသော်လည်း ပြောသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်၏။

“မမဝေ...”

“အင်... ဘာလဲ”

“အစကတော့ မမဝေက သူများထက် ဦးအောင် ပိတောက်ဦးကို ပန်ချင်တယ် ပြောတယ်”

“အင်းလေ...”

“ဒါပေမဲ့ အခု မမဝေ ပန်လည်း မပန်သေးဘူး”

“အိမ်ရောက်တော့ ဘုရားတင်ပြီးရင် ပန်မှာပေါ့”

ကျွန်တော့်လက်တွင်း၌ နောက်ဆုံးဖြစ်သော ပိတောက်တစ်ကိုင်း ရှိနေသေး၏။

“ဟောဟို အပုံက ပန်းတွေက အထွတ်အမြတ်အဖြစ် ဘုရားတင်ဖို့ ထား၊ ရှေး... ရှေး... အဲဒါတော့ မမဝေ ပန်”

ကျွန်တော်က ပိတောက်ခက်တွေကို မမဝေထံ လှမ်းပေးသည်။

“မင်း အတော်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ချာတိတ်ပဲ၊ ပေး ပေး . . . မမဝေ ပန်
ပြပါမယ်”

မမဝေသည် ကျွန်တော် လှမ်းပေးသော ပိတောက်ခက်များကို ယူကာ
ခေါင်းမှာ ပန်၏။

“ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမဝေ မေ့နေသလား
လို့”

“တော်ပါ၊ ကဲ . . . ဒီမှာကြည့်၊ လှရဲ့လား”

မမဝေက လည်တိုင်လေးကို ဝှဲ၊ ခေါင်းလေးကို စောင်းပြီး ပြ၏။

ပိတောက်ဟူသည် လှပြီးပါ။ ခွေခွေနွယ်နွယ်နှင့် အုပ်ကောင်းနက်မှောင်
သော မမဝေ၏ ခေါင်းထက်မှာ ပိုလှသည်။ ပိတောက်ဝါဝါနှင့် အသားဝါဝါက
ဟပ်စပ်လိုက်ဖက်တော့ အင်း . . . မမဝေလည်း ပိုလှပါ၏။

“လှပါတယ် မမဝေ၊ ပန်းဟာလည်း လှသွားတယ်၊ မမဝေလည်း ပိုလှ
သွားတယ်”

“ပြီးတော့ မင်းအပြောကလည်း နည်းနည်းလေး ပိုတယ်”

မမဝေသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး ပိတောက်ပန်းခက်များကို ပိုက်ပွေ့ယူ
လျက် တစ်ဖက်ခြံသို့ ပြန်သွား၏။

ကြည့်နူးသောစိတ်၊ ခုန်သော ရင်ဖြင့် မမဝေ သွားရာကို ကျွန်တော်က
မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်အတွက် မမဝေ ခွဲချန်ထား
ခဲ့သော ပိတောက်ပန်းခက်များကို ပွေ့ယူသည်။

သည်ပိတောက်ပန်းခက်များကိုတော့ ကျွန်တော် ဘုရားတင်မည်။
ဘုရားတင်ပြီးလျှင်တော့ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုကို တောင်းရမည်။

ဘယ်ဆုကို တောင်းရပါ့မလဲ၊ မမဝေရယ် . . . ကျွန်တော် ဘယ်ဆုကို
တောင်းရပါ့မလဲ။

— အခန်း (၆) —

ကျွန်တော် ယခု နေရသော မြို့က ပုသိမ်မြို့ပါ။ ပုသိမ်မြို့ဟူသည်က လယ်ကွက်
မြေပြန့်တွေ ပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံနေသော မြို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ မျှော်ကြည့်လျှင် တောင်ဘက်
တစ်ခွင်မှာ ပြန့်ပြောသော လယ်ကွင်းတွေ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နှင့် မလှမ်း
မကမ်းတွင်ကား ဟင်္သာတ-ပုသိမ် မီးရထားလမ်း ရှိသည်။ အိမ်၏ အနောက်
ဘက် တစ်ကြောကား ညီညာကျယ်ပြန့်သော ဂေါက်ကွင်းမြေ ဖြစ်၏။

အလှဆုံး ရွှေခင်းကား အိမ်၏ မျက်နှာမူရာ မြောက်ဘက်မှာ ရှိသည်။
သည်ဘက်မှာက သင်္ဘောဆိပ်မှ သွယ်တန်းပြေးလာသော ကားလမ်းမကြီး ရှိ
သည်။ လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်မှ မြေသည် ညီညာရာမှ မသိမသာ လျှောဆင်း
သွားပြီး စိမ်းမြသော ကန်သုံးဆင့် ရေကန်သာ၏ ကမ်းစပ် ဖြစ်သွား၏။

မြစ် မဟုတ်ဘဲ ကုန်းပေါ်၌ ရေနေသော အိုင်ကြီးမို့ ကန်ဟုသာ ခေါ်နေ
ကြသည်။ ကန်သုံးဆင့်သည် သာမန်ရေကန်မကပါ။ ကန်တစ်ခုကဲ့သို့ စိမ်းပြာ
ညင်သာသော ရေပြင်လည်း ရှိသည်။ မြစ်တစ်ခုကဲ့သို့ ကွေ့ဝိုက်ကာလည်း ရှိသည်။
သဲဖြူမြေမှာ မြရောင်မြက်ခင်းတို့ လွှမ်းသော ကမ်းကွေ့၊ ကျွန်းဆွယ်၊ မြေစွန်း၊
မြေငူတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။

သင်္ကြန်အတက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းတစ်ခုမှနေ၍ ကျွန်တော်သည် ကန်သုံးဆင့်၏ ရွှေစင်းပန်းချီကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ကန်၏ ဟိုမှာဘက် မျက်စိတစ်ဆုံးရှိ တောတန်းတို့ရှေ့တွင် ပြာရီသော မြကမ္မလာ လွှမ်းကျနေသည်။ ကန်ရေပြင်တွင်ကား ယဉ်ကျေးလိမ္မာသော လှိုင်းတွန့်လေးများ မနားတမ်း ပြေးနေကြ၏။ ရေလျော့ချိန်မှာ ဖြစ်သဖြင့် ကန်လယ်တွင် ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ကျွန်းသစ်လေးများ ပေါ်နေကြ၏။

ရေဝမ်းဘဲသံတို့လည်း စိစိညံ့နေ၏။

နေ့မှာမို့ ရေဝမ်းဘဲတို့ အုပ်လိုက်ကျသည်။ လေထဲတွင်လည်း အုပ်လိုက်ဝဲနေကြသည်။ လူသူဝေးရာဘက် ကျွန်းဆွယ်တို့ထက်လည်း အုပ်လိုက် ကျနေသည်။ ရေလယ်မှ ထီးထီးမားမား ကျွန်းကွက်ငယ်ငယ်တို့ထက်လည်း အုပ်လိုက်ကျနေသည်။

ရေဝမ်းဘဲတို့ ဘယ်က လာကြသနည်း။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ အကြောင်းလေးပါးပေါ် မှီတွယ်ဖြစ်လေရာသည့် သတ္တဝါတို့ မျိုးခလေ့မို့ ရာသီအလိုက် သင့်ရာလျော်ရာဆီ ခရီးနှင့် လှည့်လည်ရောက်လာကြရသည် တူသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝကလည်း ထို့အတူ မခြားပြီ။

သည်နေရာကနေ၍ သည်ရေကန်သာဆီ ငေးမိတိုင်း အတိတ်က နှောင်းအဖြစ်ကို ကျွန်တော် အောက်မေ့မိမြဲ ဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော် ရှေးရွှေငေးရာမှာက ပင်လယ်ပြင်ကြီးပါ။

ချောင်းသာကမ်းခြေက အမော်စွန်းနှစ်ခုကြားတွင် ဝိုက်ဝိုက်လေး နေသည်။ အမော်စွန်းခုကြားက သည်လို ဝိုက်ဝိုက်လေးနေသော သောင်ကမ်းခြေကို ချိုင်ဟု ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ခေါ်သည်။

ခုလို နေ့မှာဆိုလျှင် ချိုင်က သောင်သဲတို့ ဝိုက်ဖြူစင်သည်။ ပင်လယ်ရေကလည်း ဝိုပြီးပြာသည်။

ဒီရေ အကျတွင် သောင်ဦးမှာ ထိုင်၍ ပင်လယ်ပြင်ကို ကျွန်တော် ငေးမိမြဲ ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ကျယ်ဝန်းသည်။ ဟိုး တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်နီးပါးတွင် ပွေးပွေးလေး ပေါ်နေသော သဲဖြူကျွန်းမှတစ်ပါး ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ ဘာမျှ အပိတ်အပင် အတားအဆီး မရှိ။

ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ဟိုမှာဘက်မှာ ဘာရှိသနည်း။ ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး ရွက်လွှင့်သွားချင်စမ်းပါဘိတော့။ ဪ... ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ လျှောက်လည်ချင်စမ်းပါဘိတော့။

ဘဝတဏှာ။ ယခုတော့ ကျွန်တော် သိပါပြီ။ ဘဝတဏှာ၊ ခြေ...
 ကာမတဏှာ။ သည်အစွဲကလည်း ရှိနေသေးသည်။
 မြင်ရှင်သည်။ ကြားရှင်သည်။ စားရှင်သည်။ မွေးရှင်သည်။ ထိတွေ့ရှင်
 သည်။ မနောတွေ့ ခံစားရှင်သည်။ ခြောက်ပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်၊ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း
 လောကမှာ ခင်တွယ် ကပ်ပြီကြသော တရားအစုပါ။ သည်တရားအစုနှင့် ကျင်လည်
 ရခြင်းဟူသော ဘဝကိုလည်း ခုံမင်တသ ခွဲလမ်းရသေးသည်။ ဘဝတဏှာ။
 ယခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီး မရှိတော့ပါ။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်
 ကူးပြီး ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ လှည့်လိုစိတ်ကတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကျန်နေသေး
 သည်။

ကန်သုံးဆင့်... ကျွန်းခုံသောင်နုက... ရေဝမ်းဘဲတွေ ဘဝနှင့်
 ကျွန်တော့်ဘဝက ဘာခြားနားပါသနည်း။

ဆူဆူညီညီ အသံများကြောင့် ကျွန်တော့် အတွေးမျှင် ပြတ်သွားရ၏။
 အသံများ လာရာဆီကို ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်၏။
 ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကိုဘိုကေက ခေါင်းဆောင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ခြံမှ အိမ်ဖော်များနှင့် တစ်ဖက်ခြံမှ အိမ်ဖော်များသည်
 လည်း ခင်မင်အကျွမ်းဝင်ကြသည်။ ဟိုဘက်ခြံမှာကလည်း ဒရိုင်ဘာ၊ မာလီ၊
 ဒရဝမ်၊ ထမင်းချက် စသည်ဖြင့် ပရိသတ်က မနည်းလှ။ အထူးသဖြင့် ထွေးဆင့်၊
 ထွေးမြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိကြသည်။ လူပျိုကြီး ကိုဘိုကေသည် ဆင့်လျှင်
 ဆင့်၊ မဆင့်လျှင် မြင့် ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် နှစ်ဦးလုံးကို ချိန်ထားသည်။

ယခု သင်္ကြန် နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ရာ သူတို့တစ်သိုက် အပြန်အလှန်
 ရေပက်ကစားရာမှ ဆူညံသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ကြန်ရေပက်ခြင်း ဟူသည်မှာ ကူးစက်တတ်သော သဘော ရှိသည်။
 သူများ ရေပက်ကစားသည်ကို မြင်လျှင် ကိုယ်တိုင် လိုက်မပါဝင်တိုင်စေ၊ ငေး
 လိုက် ကြည့်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သည်။

ကျွန်တော်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဆီ ကူးလာမည်
 စိုး၍ လူရိပ်လည်း ရဲရဲမပြင့်။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျ ရွေးပင်များနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်
 ဇလပ်ကြော့ကြီး ရှိသည်။ ဇလပ်ကြော့ကွယ်မှ နေ၍ သူတို့အသိုက်ကို ကျွန်တော်
 က ကြည့်သည်။

ထွေးဆင့်က တရုတ်စံကားပင်ကြီးကို ပတ်ပြေးနေသည်။ ဘယ်အချိန်
 က ဘယ်သူ အလူးခံထားရသည် မသိ။ မျက်နှာတွင် အိုးမည်း ပေလျက်သားနှင့်

ကိုဘိုကေက ရေပုံးကြီးကို ကိုင်လျက် ထွေးဆင့်နောက် လိုက်နေ၏။ ထိုစဉ် အကြီးမ ထွေးမြင့်က ရေတစ်ပုံးနှင့် ပေါ်လာပြီး ကိုဘိုကေကို ဆီးပက်၏။ ကိုဘိုကေက ထွေးဆင့်နောက် လိုက်သည်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ထွေးမြင့်ကို ပြန်ပက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှ ကိုအောင်မောင်းနှင့် ဟိုဘက်အိမ်မှ ကျန်လူများက လက်ခုပ်ပိုင်းတီးပေးပြီး နောက်ပြောင် အော်ဟစ်နေကြ၏။

ကိုဘိုကေတို့ ဖြစ်ပျက်နေပုံမှာ ကဗျာမဆန်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ကဗျာဆန်ဆန် တွေးမိသည်။

ဟိုတစ်နေ့က ပိတောက်ပန်းတွေကို ကိုဘိုကေသည် မည်သူ့အား ပေးခဲ့သနည်း။ ထွေးဆင့်တို့ ထွေးမြင့်တို့ကို ပေးခဲ့သည်ပင် ဖြစ်ရမည်။ သည်လိုဆိုတော့ ပန်းပိတောက် ရွှေရည်သွေးကို ကိုဘိုကေတစ်ယောက် 'မြတ်လေးစုံမက်၊ ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့်၊ ရွေးလျက်ရွှေ' ပန်ဆင်ရန် ပေးနိုင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပြီ။ ယခုလည်း မျက်နှာတွင် အိုးမဲအလူးလူးဖြင့် သူနည်းသူဟန်ဖြင့် 'ရေဖျန်းသဘင်၊ တာသစ်ရင်' နေလေသည်။

ကျွန်တော်က မမဝေတို့၏ တိုက်အိမ်ဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ မမဝေ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရပါ။

တစ်နေ့ကနှင့် မနေ့ကတော့ ပိတောက်ဦးကို လိုချင်သဖြင့် မမဝေသည် အိမ်ပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ယနေ့တော့ ပိတောက်ဦးလည်း မလိုပြီ။ ကိုဘိုကေတို့ သောင်းကျန်းသည်ကို ကြည့်ပြီး ရေပက်ခံရမည်လည်း ကြောက်ဟန်တူသည်။

မမဝေ အစိုးရိမ်လွန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ခြိုလုံးတွင် မမဝေကို ရေပက်ပုံသူ မရှိပါ။ ကျွန်တော်ပင် မပက်ရပါ။ မမဝေကို ကျွန်တော် ရေပက်လျှင် ကျွန်တော့်အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောမည်နည်း။ ကျွန်တော့်တာဝန်က မမဝေ ခိုင်းလျှင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိရှိသေသေ လုပ်ပေးရမည်။ သည်တွင်ပါ။ သည်ထက် ပိုခွင့်မရှိ။ ဘာမျှ ပိုခွင့်မရှိ။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပိတောက်ပင်ထက်မှာ ပိတောက်ပွင့်တွေ ကျန်နေသေးသည်။ ပိတောက်ပင်ကြီး၏ ထိပ်ကို လွန်လျက် မိုးကောင်းကင်ဆီ မျှော်လိုက်သောအခါ မပြာတပြာ မိုးကောင်းကင်ထက် စောစီးစွာ ထွက်ခဲ့ပြီးသော ရှစ်ရက်သားခန့် ငွေလခြမ်းကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်ရင် ခုန်လာ၏။ ပိတောက်ပွင့်ရက်မှာ ငွေလမင်း ရှိနေသည်။ ညကျလျှင် ထိန်ထိန်ကြီး မဝင်းပစေ၊ ငွေလတော့ သာနေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ကဗျာလေးတစ်ပိုဒ်၏ နာမည်
 သည် ပေါ်လာ၏။
 "ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲဝယ်..."
 ကျွန်တော်က ဖောင်တိန်ဖြုတ်ကာ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ ကဗျာစပ်ရန်
 ကြိုးစားသည်။
 တကယ်တမ်း ဆိုပြန်တော့လည်း ကဗျာကို ဘယ်ကစ စပ်ရမှန်း
 ကျွန်တော် မသိပါ။

ည ၇ နာရီခန့်၌ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက် ကျွန်တော် ရောက်နေသည်။
 ကောင်းကင်ပြာ၏ အနောက်ဘက် ခပ်စောင်းစောင်းဆီ၌ ငွေလခြမ်း
 က သာနေသည်။

ရှစ်ရက်သား ငွေလက မထိန်လှပါ။ မထိန်၍ပင် ညသည် တစ်မျိုးလှပ
 နေသည်။ တိမ်တို့ကလည်း ခရီးသွားနေသောကြောင့် မှိန်တစ်ချို့ လင်းတစ်လှည့်
 လည်း ရှိသည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင်သာ ဥဩသံလေး ပေါ်
 လာနေသည်။ နေ့ညအလှတွင် ဥဩငှက်လည်း အိပ်မပျော်ဟန် ရှိစွတကား။

လရောင်ဖျော့ဖျော့မှာမို့ ပင်ယံထက်၌ ပိတောက်ပွင့်များကို ကျွန်တော်
 မမြင်ရပါ။ သို့ရာတွင် ရနံ့များကတော့ သင်းကြိုင်နေသည်။

ရွေးပင်ရိပ် ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်၏။

လရောင်မှာ ရွေးပင်ကလည်း တစ်မျိုး လှသည်။ သူ့အရွက်လေးတွေက
 သေးသေးမို့ လရောင်ကို မကာဆီးနိုင်ပါ။ လရောင်ရော ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရိပ်
 လေးများပါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် ကျနေ၏။

ကျွန်တော်က ငြိမ်ငြိမ်လေးပင် ထိုင်နေသည်။ ငြိမ်ငြိမ်လေး မထိုင်၍
 လည်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သည်အလှမျိုးက ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားကြည့်ရမည့် အလှမျိုး ဖြစ်သည်။
 ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားကြည့်သောအခါ လှပသော ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ပြီးတော့ ဆဲသည် ကမ္ဘာမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။
 အနှောင့်အယှက်လည်း ကင်းဘိသည်။ အပြစ်လည်း ကင်းဘိသည်။
 ချမ်းသာခြင်းလည်း ရှိဘိသည်။

သို့ရာတွင် အနှောင့်အယှက် ကင်းသည်မှာ တစ်စေပါ။ ဪ...
အနှောင့်အယှက်ဟု ခေါ်ရမည်လည်း ခက်ပေသည်။

ကျွန်တော် ကြားရသည်က ပီယာနိုသံပါ။ ဖွဖွရွရွနှင့် သီဆိုကောင်းရုံ
ကျဲကျဲလေး တီးသော ပီယာနိုသံပါ။

မတိုးလွန်း မကျယ်လွန်းသော သီဆိုသံကလည်း လွင့်ပါလာ၏။

“ပဟိုမြွက်သံ တစ်ကိုယ်စက်ရန်၊ ညင်းလေကထန်။ ယုန်ယုံလေ ပဝင်း၊
ရွှေလမင်း... နဝင်းလဲ့လဲ့သာကြူ။ တည့်မွန်းလ သီတဝူ...”

လူကို မမြင်ရသော်လည်း အသံကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည် ထင်သည်။

မမဝေ၏ အသံပါ။ အင်းလေ... မမဝေ၏ အသံမှတစ်ပါး မည်သူ
အသံလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မည်နည်း။

“နန္ဒမူသော်ကသင်း၊ စန္ဒကူ ဇော်ကနင်း၊ ဆောင်လေသာ ပြတင်း...
ယောက်ချင်းခု ထထိုင်... မြကေခိုင်မင်လုံး... ဇင်ကုံးက ထုံလို့သာကြိုင်”

အသံက ကြည်လင်သည်။ သာသာလွင်လွင်လည်း ရှိသည်။ ဪ...
ခံစားမှုလည်း ပါလေသည်။

ကျွန်တော်က တေးသံမှာ မိုန်းရင်း ပိတောက်ပင်ကြီးဆီ ကြည့်သည်။
ပြီးတော့ လင်းတစ်ဖုံ မှန်တစ်လှည့် ရှိသော ငွေလမင်းဆီ ကြည့်သည်။

ညသည် လှဆဲပါ။ တေးသံနှင့် ပီယာနိုသံကြောင့် လွမ်းဖွယ်လည်း ရှိ
လာသည်။

“သူဇာပိုင် ဒေဝရာဇ်မှာမှ... ပူဗျာလှိုင် ပွေအဖြစ်ကိုဖြင့်၊ ဆေးမင်နှင့်
ရေးတင်သင့်... လေးခင်ခင့်တွက်သာဆိုင်”

ကျွန်တော်က အံ့ဩမိသည်။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ အလွမ်းဆိုလျှင် မဖတ်
ချင်ဟု မမဝေ ပြောခဲ့သည်။ ယခုတော့ အလွမ်းတေးကို မမဝေက ညည်းနေသည်။

“မပိုင်သေး မှိုင်ငေးလေ ခက်လှ... ခက်လှ၊ လိပ်ပြာတွင်တဲ့မှ ရိပ်ကြာ
ဝင်၊ တစ်သန်းမှူး ဆန်းထူးတော်ဝင်၊ တစ်နန်းမှူး ပန်းဦးဂေါ်ဇင်၊ မှန်ရဝေမှာလှ
ထုံခြေမဲ့ လှကေရှင်”

ပတ်ပျိုးက ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သည်ပတ်ပျိုးကို ရပါသည်။
သည်ပတ်ပျိုး၏ အဆုံးမှာက သီးသန့် သဖြန် မရှိ။ ကိုယ် ကြိုက်ရာ သဖြန်ကို
ကိုယ် ဆိုလေ့ ရှိကြသည်။ မမဝေ ဘယ်သဖြန်ကို ရွေးလေမည်နည်း။

ကျွန်တော် ကြာရှည် မစောင့်ရပါ။ မမဝေက သဖြန်တစ်ပိုဒ်ကို ဆိုသည်။

“ရှေးဝဋ်ကယ်ဆင်၊ သခင်ကို ဘယ်နေမှ မမေ့ပါဘူး... မလွမ်းတန်၊
လွမ်းပြန်လျှင် ငိုရက်နှင့်၊ ရွှေမျက်ရည် နှစ်သွယ် ပြိုင်လို့ သည်းစိုင့်က နူး...”

ကျွန်တော် ဝိုင်ကျသွားသည်။ အကြာကြီး ဝိုင်ကျသွားသည်။

ဝိုင်ရာမှ ကျွန်တော် သတိရ နိုးလာသောအခါ၌ တေးသံရော ပီသသံ

ပါ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းနည်းစိတ် လွမ်းနေသည်။ ဘဝကို စိတ်ချ
သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးရသကဲ့သို့လည်း ခံစားရသည်
နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ကျွန်တော် ထလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်က မမဝေတို့ တိုက်ဘက်ဆီ လှည့်လျက်သား ဖြစ်သ
သည်။

တိုက်ရိပ်ကွယ်မှ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်လေးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ လ
ရောင်မှာ ဖြစ်သဖြင့် ဘာအရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ဟု ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါ။
ကျွန်တော် တွေ့ရသည်ကတော့ ပွေးပွေးဖြူဖြူ ကြော့ကြော့ရှင်းသော သဏ္ဍာန်ပါ။
မမဝေ၏ လရောင်၌ လှပသော သဏ္ဍာန်ပါ။

တကယ်တော့ မမဝေဆီကို ကျွန်တော် လျှောက်သွားချင်သည်။ သို့ရာ
တွင် ကျွန်တော် မသွားပါ။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်က ဘာဆိုသနည်း။ မမဝေမှာက ဆိုင်သူ ရှိဖူး
ပြီ။ အဲသည် ဆိုင်သူကို ရည်စူးပြီး 'ရှေးဝင်္ဂကယ်ဆင်၊ သခင်ကို ဘယ်နေ့မှ မမေ
ပါဘူး' ဟု စောစောက မမဝေ ဆိုသွားလေသည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်နေ့မှ မမေသော သူ့ကိုသာ မမဝေသည် ယခုလို အချိန်မျိုးမှာ
မျှော်လင့်ရှာမည်။

ကျွန်တော်နှင့် မဆိုပါ။

တစ်ဖက် ခြံတွင်း လရောင်မှာ လမ်းလျှောက်နေသော မမဝေကို
တစ်ချက် ငေးကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် မှောင်ရိပ်ကွယ်ကာ ခြေဖော့နင်းလျက်
အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်း စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်လေးတစ်ရွက် ရှိမ
သည်။ စာရွက်ဘေးမှာက ကျွန်တော့် ဖောင်တိန်ပါ။

စာရွက်ပေါ်မှာက ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲဝယ်... ဟု ကဗျာအမည်
ခေါင်းစဉ်ကို ကျွန်တော် လှပစွာ ရေးထားသည်။

ဟုတ်ကဲ့... ပိတောက်တွေ ပွင့်ဆဲပါ။ လကလည်း သာဆဲပါ။ သို့ရာတွင်
သည်ညအတွက် စပ်ဖွယ်ရာ လှပသော ကာရန်များကို ကျွန်တော် မရနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဘုရားခန်းဆီသို့ လာခဲ့ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်သည်။

ပီသ
ရှိဖူး
ပွေး
ကို
မျှော်
တ
၇၃
တ

ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲဝယ်

မီးရောင်၌ တင့်တယ်သော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ကျွန်တော် ရိုသေစွာ ရှိခိုးသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း လောက၏ အပြစ်ကို ဖွင့်ဆိုပြသတော်မူခဲ့သည်။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း လောက၏ ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ ကို ညွှန်ပြတော်မူခဲ့သည်။

တရားကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ရင်မှာက ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းနှင့်။ သည်တော့ ဒုက္ခသဘော ဖြစ်သော သောကလေးက မဝေ တဝေနှင့်။

ဪ... တဒဂ်ပဟာန်သဘော လွတ်မြောက်ခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ရှာရမည်။

မရှာနိုင်သော် ရွှေမျက်ရည် နှစ်သွယ် ပြိုင်ရမှာက မမဝေ တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည် ကျတတ်ပါ၏။

 အခန်း (၇)

နှစ်ဆန်း ၂ ရက်နေ့တွင် ဦးလေးတို့အသိုက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှ ပြန်လာကြသည်။
ရောက်မဆိုက်မီ အဒေါ်က အမောတကောနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောစစ်
“ဟဲ့... လေးလှိုင် မရှိတော့ဘူး၊ မင်းဦးပဉ္စင်း မရှိတော့ဘူး”
“ခင်ဗျာ...”
“ဦးပဉ္စင်း ဦးဝိမလ မရှိတော့ဘူး”
“ခင်ဗျာ... ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလ မရှိတော့ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘာပြောတာလဲ”
ဦးလေးက လှမ်းမာန်၏။
“တကတဲ... မမြမေ မင်းစကားက ဘာလိုလို ညာလိုလို၊ ပြည်ပြည်
မှ ရေရေလည်လည် ပြောစမ်းပါ”
အဒေါ်က အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်း နောက်မှီ ကုလားထိုင်ထက် မှီ
ပစ် လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-
“မောလိုက်တာ၊ လေးလှိုင်... ငါ့ ရေအေးအေးတစ်ခွက် ပေးစမ်း”
ဟု ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်က ရေခဲသေတ္တာတွင်းရှိ ရေပူလည်ကွက်
ရေတစ်ခွက် ငဲ့ယူခဲ့ပြီး အမြန် ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ လှုပ်ရှား
ကာ ဦးပဉ္စင်း၏ သတင်းကို အတိအကျ ကြားချင်နေ၏။

ဖိတောက်ပွင့်ဆဲ လာသာဆဲဝယ်

ဦးလေးကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ငြိမ်လျက် ထိုင်နေ၏။

အဒေါ်က ရေတစ်ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်လိုက်ပြီး ခွက်ကို ကျွန်တော့်ထံ လှမ်းပေးလျက်-

“မင့်ဦးလေးလည်း တစ်ခွက် ပေးလိုက်ဦး” ဟု ဆိုသည်။

ဦးလေးက လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့... ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ငါမှ မသောက်ချင်ဘဲ”

“သိဘူးလေ၊ သောက်ချင်သလားလို့”

“ဟာ... သောက်ချင်ရင် ပြောမှာပေါ့၊ နေပေစေဟေ့... မောင်လေးလို့”

ကျွန်တော်သည် ရေခွက်ကို ပြန်ထားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဆီ ပြန်လာကာ ဦးလေး၊ အဒေါ်တို့နှင့် ခပ်ကွာကွာရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ယို့ယို့ ဝင်ထိုင်၏။

ဦးလေးက ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုကွယ့် မောင်လေးလို့၊ သင်္ကြန်အတက်နေညအထိ ဦးပဉ္စင်းက တရားဟောနေသေးတယ်၊ ဩ... မင်းကိုတောင် မေးသေးတယ်”

ဤသည်ကို ကျွန်တော် ယုံပါ၏။ ဦးပဉ္စင်းသည် ကျွန်တော့်ပေါ် မေတ္တာကြီးတော်မူသည်။

“တို့တို့ ပြောရရင်ကွယ်... နောက်တစ်နေ့ မနက်ကစပြီး ဦးပဉ္စင်းကို မတွေ့တော့ဘူး၊ ဘယ်မှလည်း ရှာမရတော့ဘူး၊ နောက်မှ ဆရာတော်ကြီးကို တက်လျှောက်တော့မှ သိကြရတယ်”

ဦးလေးက ခေတ္တစကားရပ်သွား၏။ ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်ဖြင့် ဦးလေးကို ကြည့်နေရင်း နားထောင်သည်။

“ဆရာတော်ကြီး မိန့်မှ ရှင်းတော့တယ်၊ ဦးပဉ္စင်းက အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်တဲ့၊ အသက် ၅၀ မပြည့်ခင် တောထွက်မယ်တဲ့၊ အခုက ရဟန်းကိစ္စ ဆက်လုပ်ရအောင် သူ့အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း တောထွက်သွားတာပဲ”

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်သွားသည်။

မူလ အဒေါ်စကားက ဘာလိုလိုကြီး ဖြစ်သည်။ ယခု... ရဟန်းကိစ္စ ဆက်လုပ်ရအောင် တောထွက်သည်ဟု သိရသောကြောင့် ဝမ်းသာရသည်။ တစ်ဖန် ချစ်ခင်ရာ အားကိုးရာ ဆရာတစ်ဆူနှင့် ဝေးရပြီဟု သိသဖြင့် ဝမ်းနည်းမိသည်။

ဦးလေးက တောက်ခေါက်သည်။

“နာတာပဲကွာ... ဦးပဉ္စင်းက သရုပ်ခွဲပြတာ သိပ်တော်တယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ရိပ်ကနေ ခန္ဓာငါးပါးပေါ်ပုံ သူ ပြမှ ငါ ရှင်းတော့တယ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ယန္တရားကို

ငါ မရှင်းသေးဘူး၊ ဝိညာဏပစ္စယာ နာမ ရှုပ်၊ အဲဒါလေးမှာ ငါ ထစ်ခံနေသေးတာပေါ့၊ ငါလည်း အရိယာ ဖြစ်ပြီ”

အဒေါ်က ဝင်စွက်၏။

“ရှင်က အရိယာ ဖြစ်တော့ ဦးပဉ္စင်းလိုပဲ တောထွက်ဦးမှာလား”

“ဟ... အရိယာတိုင်း တောထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စိတ်ချ... မင်း

တရားမရမချင်း ငါ တောထွက်သေးဘူး”

“ရှင်က ကျွန်မကို တရားမရသေးဘူးလို့ ဆိုချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကွာ... မင်းက လင်မယားချင်း အငြင်းမပွားချင်ပါနဲ့၊ တရားမရ

ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကမှ ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိရတာပဲ... ငါ သွားနားဦးမယ်”

အဒေါ်နှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးတည်း ကျန်သောအခါ အဒေါ်က

စစ်မေး၏။

“အိမ် ဘယ်သူ လာသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“တယ်လီဖုန်းတွေ ဘာတွေ လာသေးလား”

“ဦးလေး ဦးဘကြူးနဲ့ ဦးလေး ဦးလှရွှေဆီကတော့ လာပါတယ်”

“ဦးလှရွှေဆိုတာ ဂျော်ဂျီကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဪ... ဦးလေးကို ဂေါက်ရိုက်ဖို့ ချိန်းတာပါ”

“သူတို့မှာ ဒါပဲ၊ တခြား ဘယ်သူဆီက လာသေးလဲ”

“မလာပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ကိုဘိုကေတို့ကော သင်္ကြန်တွင်းက သောင်းကျန်းသေးလား”

“မသောင်းကျန်းပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ပိတောက်တွေ ဘာတွေ တက်မချိုင်ဘူးလား”

“ကိုဘိုကေတော့ မချိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ နည်းနည်း တက်

တယ်”

“ဟ... မင်းက တက်ခူးတယ်၊ မခူးရဘူးလို့ ငါ မှာမထားဘူးလား”

“မှာထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဝေဝေ ခူးခိုင်းလို့ပါ”

“ဪ... ဝေဝေက ခူးခိုင်းလို့လား၊ မင်း နည်းနည်းပဲ မှာထားလို့

သလား”

“တော်တော်တော့ များပါတယ်”

“အေး... အေး... မင်း ဝေဝေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရဲ့လား”

“ဆက်ဆံပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ပြီးတော့ မမဝေကလည်း သဘောကောင်း ပါတယ်”

“ဝေဝေလား... သိပ်သဘောကောင်းတာပေါ့၊ သဘောကောင်းတယ် ဆို မင်းက ခွေးလေး အရောဝင် ပါးလျက် နားလျက် မလုပ်ဘူး၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်း သင်္ကြန်တွင်းမှာ ဝေဝေကို ရေတွေ ဘာတွေ သွားပက်သေးလား”

“ကျွန်တော် မလုပ်ဝံ့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး... ဟိုတစ်နေ့က ငါ စကားကုန် ပြောပြီးပြီ၊ ဝေဝေ ပြိုင်မယ့် အလုပ် မင်း တစ်ခုမှ မလုပ်မိစေနဲ့ ကြားလား၊ ဝေဝေ ချစ်ခင်အောင် ဝေဝေ ကြည်ဖြူအောင် ပြောဆိုနေထိုင်၊ မင်းအတွက်လည်း ကောင်းမယ်၊ တို့အားလုံး အတွက်လည်း ကောင်းမယ်၊ နားလည်ရဲ့လား”

အမှန်မှာ အဒေါ်၏ စကားရပ်အားလုံးကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ အထူးသဖြင့် မင်းအတွက်လည်း ကောင်းမယ်၊ တို့အားလုံးအတွက်လည်း ကောင်း မယ် ဟူသော စကားများကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ မေးခွင့်မြန်းခွင့် အတွက်တက်ခွင့် မရှိပါ။

“နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“ကောင်းပြီ သွားတော့”

အဒေါ်ရှေ့မှောက်မှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။

ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးပဉ္စင်းကား တောထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ဦးပဉ္စင်းကို ဘယ် အချိန်ဘယ်အခါ ဘယ်နေရာမှာ ကျွန်တော် ပြန်တွေ့နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ သည် တစ်သက် ပြန်ကောတွေ့ပါဦးတော့မည်လော။

ကျွန်တော့်ကို အာနာပါနု ကမ္မဋ္ဌာန်း သင်ကြားစဉ်က ဦးပဉ္စင်း မိန့်ကြား ရှင်းလင်းချက်များကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာသည်။

ထွက်လေ ဝင်လေ ဟူသည်မှာ ရုပ်သဘော ဖြစ်သည်။ ရုပ်မှန်လျှင် ပထဝီ၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ တေဇော ဓာတ်လေးပါး အစုအဝေးဟု အများသိကြ သည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ရှင်းပြချက်အရ သညာ ဝိညာဉ်နယ်အတွက် ဒေသနာအားဖြင့် (ဝါ) လက္ခဏာသဘောအားဖြင့်သာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓာတ်တို့ကို လေးပါး

ပြား၍ ဟောတော်မူသည်။ စကောဓမ္မောအဖြစ် ချုံးသော် တေဇော တစ်ပါးသာ ရ၏။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ရုပ်ဓာတ်ကြီးတို့၏ ဧရာတည်ဓာတ်သည် တေဇောဓာတ် သာလျှင် ဖြစ်သည်။

နာသီးဖျား၌ တွေ့သိရသော ဝင်လေ ထွက်လေ ရုပ်သည် ဥတု ပြဋ္ဌာန်းသော ရုပ်ဖြစ်ပြီး မီးသဘောအားဖြင့် ဒဟမိး ဖြစ်သည်။ ငယ်ထိပ်ဦးနှောက်၌ တွေ့သိရသော ဝင်လေ ထွက်လေ ရုပ်မှာ အာဟာရ ပြဋ္ဌာန်းသော ရုပ်ဖြစ်ပြီး မီးသဘောအားဖြင့် သန္တပ္ပနမိး ဖြစ်သည်။ နှလုံးရင်ချိုင့်၌ တွေ့သိရသော ဝင်လေ ထွက်လေ ရုပ်မှာ စိတ်ပြဋ္ဌာန်းသော ရုပ်ဖြစ်ပြီး မီးသဘောဖြင့် ဥသမမိး ဖြစ်သည်။ ချက်တိုင်၌ တွေ့သိရသော ဝင်လေ ထွက်လေ ရုပ်ကား ကံ ပြဋ္ဌာန်းသော ရုပ် ဖြစ်ပြီး မီးသဘောအားဖြင့် ပရိပါစကမိး ဖြစ်လေသည်။

မဟာသတိပဋ္ဌာန်နည်းဖြင့် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ရာတွင် အာနာပါန တံခါး လေးပေါက်၌ မြင်သိရသော နိမိတ်တို့မှာ ယင်းမီးဓာတ်ကြီး အသီးသီး ဖြစ်လေသည်။ ဒဟ၊ သန္တပ္ပန၊ ဥသမ၊ ပရိပါစကတည်းဟူသော ယင်း မီးဓာတ်တို့ကို ကျောက်နဂါးမီးဓာတ် ဟူ၍ ပေါက်ရောက်တော်မူကြသော ရှေး ပညာရှိ သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့က သမုတ်တော်မူကြသည်။ ကျောက်နဂါး မီးဓာတ် ပေါက်ရောက်လျှင် လောကုတ္တရာအတွက် အကျိုးကြီးလှသကဲ့သို့ လောကီ အတွက် လည်းကောင်း၊ သာသနာပြုရေးအတွက် လည်းကောင်း အကျိုးကြီးလှ သည်ဟု ဦးပဉ္စင်း မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ဆရာ ဦးပဉ္စင်းသည် ယင်းသို့ ပေါက်ရောက်ပြီးသူဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို ခွဲခွာခါနီး ဦးပဉ္စင်း နောက်ဆုံးအဖြစ် သတိပေး မြွက်ကြားခဲ့သော စကားများသည် အဓိပ္ပာယ် ကြီးမားလှပါ၏။ အဓိပ္ပာယ် ကြီးမားလှပါပေ၏။

ဪ... ယခု ဆရာဦးပဉ္စင်း မရှိပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အားကိုးရာ မရှိ ပြီ။

ညနေစောင်းတွင် ဝမ်းနည်းစိတ်၊ အားငယ်စိတ်၊ နောင်တစိတ်တို့ဖြင့် ရွေးပင်ရိပ် ခုံတန်းတွင် ထိုင်လျက် ပိတောက်ပင်ကြီးကို ကျွန်တော် ငိုကြွေးနေ သည်။

ဪ... ထိုတစ်ညနေတုန်းကလည်း ပိတောက်ပင်ကြီး တစ်ပင် အောက်မှာပါ။

“မောင်လေးလှိုင်တို့က လောကမှာ ဘာနဲ့ နေကြသလဲ”

“ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း နှစ်ပါးနဲ့ပါ ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းနှင့် ကျွန်တော် အပြန်အလှန် ပြောခဲ့ကြသော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

“တခြား ချစ်စရာ ရှိသေးလား”

“ဘာ . . . ဘာပြောတာလဲ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်း မေးတာကို ဖြေပါ”

“ရှိတော့ ရှိတာပေါ့ ဘုရား။ ဟို . . . တောက်တီးတောက်တဲ့တော့ မရှိ သေးပါဘူး”

“မရှိသေးဘူး။ နောင်တော့ ရှိဦးမယ်”

ဦးပဉ္စင်း၏ သည်စကားကြောင့် ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိသည်။

ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းလောကမှ ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဦးပဉ္စင်း မေး တော်မူခဲ့သည်။

“ဦးပဉ္စင်းက ပြန်မေးမယ်။ အဲဒီဘဝမျိုးကို ဒုက္ခလို့ မောင်လေးလှိုင်က အခု သိမ်းပိုက်မျိုးချနိုင်ပြီလား”

ဦးပဉ္စင်း၏ အမေးကို ကျွန်တော် မဖြေခဲ့ပါ။ မဖြေပေမယ့် ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် သိပါသည်။

ဟိုတုန်းကလည်း သိပါသည်။ ယခုလည်း သိပါသည်။

ဟိုတစ်ညကပင် ဝိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲမှာ သည်ဝိတောက်ပင်အောက် ကျွန်တော် ရှိနေခဲ့ရသည်။ ဝိတောက်ကိုလည်း ချစ်မိသည်။ ငွေလကိုလည်း ချစ်မိ သည်။ ညတိုင်းပင် ဝိတောက်ပွင့်၍ လသာနေပါစေဟု မျှော်လင့်မိရသေးသည်။

ဘယ်မှာနည်း . . . အကြောက်တရား။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း လောကအတွက် ဘယ်မှာနည်း . . . ကျွန်တော့် အကြောက်တရား။

ကျွန်တော် ဝိုင်နေခိုက် သင်းယုံသော ရနံ့တစ်ခုက ကျွန်တော့်နှာခေါင်း တွင် ယဉ်ယဉ်လေး ကြိုင်လာသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကျွန်တော်က မြေပြင်မှာ ငွေလမင်းကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

မမဝေ . . . ငွေလမင်း . . . မြေပြင်မှ ကျွန်တော့် ငွေလမင်း . . .။

ငွေလမင်းက ကျွန်တော့်အနီး ချဉ်းကပ်လာသည်။ ကျွန်တော့် ငွေလမင်း ထံမှ ဝိတောက်ရနံ့ပမာ ယဉ်ယဉ်လေး သင်းယုံသော ရနံ့ပွားသည် ကျွန်တော့်ထံ ကြိုင်လှိုင်လှိုင်လာနေ၏။

“အငှားအလွမ်းသမားကြီး... ဘာတွေ လာခိုင်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်က မဖြေဘဲ နေရာမှသာ ထပေး၏။

“လာ... ထိုင် မမဝေ”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး၊ မေးနေတာ ဖြေလေ”

ညနေ ရေချိုးပြီး ပြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ထားစမို့ မမဝေ၏ တစ်ကိုယ်တည်း သည် ရွန်းမြကြည်လင်နေသည်။ ပြုံးချိုချိုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်တောင်ကော့တို့ ဝန်းရံအပ်သည့် မျက်လုံးပြာများကလည်း ရွန်းမြကြည်လင် နေသည်ပင်။

“ကျွန်တော် ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ဘာတွေ ဝိုင်နေသလဲလို့”

“ဝိုင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေးနေတာပါ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဘာတွေ တွေးနေသလဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ မမဝေရယ်၊ တွေးနေတာဟာ တွေးနေတာပဲပေါ့၊ ဘယ်ပြော တတ်မလဲ”

“အဲဒီလို တွေးနေတာကိုပဲ ပြောပေါ့၊ ဘာလဲ... ဖွင့်မပြောနိုင်တဲ့ အတွေးလား၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့လည်း မပြောနဲ့”

“ဖွင့်မပြောနိုင်တဲ့ အတွေးမျိုးဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မရှိသေးပါဘူး မမဝေ၊ မမဝေ သိချင်ရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်၊ ပြီးတော့မှသာ စိတ်ကူးယဉ် တယ်လို့ မဆိုနဲ့”

“အင်း... ကောင်းပြီ”

“တစ်နေ့ညက လသာတုန်း ပိတောက်ပင်အောက် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ တယ်၊ ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲဆိုတဲ့ အချိန်မျိုးဟာ ကြုံရခဲ့ပါတယ်။ တစ်နည်း အားဖြင့်တော့ အိပ်မက်ကမ္ဘာလေးတစ်ခုပေါ့ မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီ အိပ်မက်ကမ္ဘာလေးကို ထာဝရကမ္ဘာလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ ဆုတောင်းမိ တယ်၊ ညတိုင်းဟာ ပိတောက်ပွင့်ပြီး ငွေလသာနေပါစေလို့ မျှော်လင့်မိတယ်၊ ကျွန်တော် တွေးနေတယ် ဆိုတာက အဲဒါပါ မမဝေ”

မမဝေက မျက်လုံးလေးများ ဖြူးမြဲသည်။ ပြီးတော့မှ ရယ်၏။

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ပဲ မမဝေ မှတ်ချက်ပေးချင်တယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ မမဝေ မှတ်ချက်မပေးချင်ပါဘူး၊ မျှော်လင့်မှု ကြီးလွန်းလှတယ်လို့သာ ဆိုချင်တယ်”

“မျှော်လင့်မှုဆိုတာဟာ ကြီးရိုး မရှိပါဘူး မမဝေ၊ စိကာပတ်ကိုး ပြော
တတ်သူနဲ့ မပြောတတ်သူပဲ ကွာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှဟာ မျှော်လင့်မှု
ကြီးကြပါတယ်၊ မျှော်လင့်မှုကြီးခြင်းဟာပဲ သံသရာ ကျင်လည်ခြင်း မဟုတ်လား
မမဝေ . . .”

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လို . . . ဒီတစ်ခါတော့ မောင်လေးလို့ စကားက
သိပ်လေးနက်သွားပြီ”

“သံသရာ သို့မဟုတ် သင်္ခတလောကမှာ မြီတာ အစိုးရတာ ကိုယ့်အလို
လိုက်တာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ကွဲကွာရတာဟာ သံသရာက ဥပဒေပါ၊ အို နာ သေ
ခြင်းဟာ သံသရာက ဓမ္မတာတွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှဟာ မနက်ဖြန်ဟာ
ဒီနေ့ထက် ကောင်းလာလိမ့်မယ် ထင်ကြတယ်၊ သံသရာရဲ့ ဥပဒေနဲ့ ဓမ္မတာတွေ
ကို မေ့ထားပြီး တစ်နေ့၊ တစ်ချိန်၊ တစ်နေရာရာမှာ ပိတောက်တွေ ပွင့်ပြီး လက
သာနေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတာချည်းပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် လွန်ပါသလား
မမဝေ . . .”

မမဝေက ရုတ်တရက် မဖြေပါ။ ရယ်လည်း မရယ်ပါ။ လှပသော
မျက်လုံးများကသာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်
နေသည်။

ခဏကြာမှ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး အနည်းငယ် ပြုံး၍ ဆို၏။

“မောင်လေးလှိုင်ကို မမဝေ ဘွဲ့တစ်ခုခု ထပ်ပေးချင်တယ်”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ မမဝေ”

“အဘိဓမ္မာဆရာကြီးလို့”

မမဝေသည် သဘောကျဟန် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်လေး
တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့် ပခုံးထက် အသာတင်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“မောင်လေးလှိုင် တရားအနာကောင်းနေလို့ မမဝေ လာရင်း ကိစ္စ
တောင် မေ့နေတယ်”

“ပြောပါ မမဝေ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“တကတဲ . . . လူကို အမြဲတမ်းခိုင်းမလို့လို့ ထင်နေသလား”

“မထင်ပါဘူး မမဝေ၊ တကယ်လို့ အမြဲတမ်း ခိုင်းနေတောင်မှ မမဝေ
ခိုင်းသမျှကို ကျွန်တော်က . . .”

ကျွန်တော်က စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ မမဝေက ခေါင်း
လေး ငဲ့ပြီး မျက်လုံးလေး စွေလျက် ငဲ့လင့်သကဲ့သို့ အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော်က စကားကို မဆက်ပါ။ မမဝေ၏ တိုက်တွန်းချက် ပေါ်လာ၏။

“ဆက်လေ... ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောရင် မမဝေ ယုံပါ့မလား”

“ယုံမယ်...”

“ဒါဖြင့်ရင် ပြောမယ်၊ မမဝေ ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ။ မမဝေ ခိုင်းသမျှကို ပိတောက်ဦး တက်စူးပေးရသလိုပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသာစွာနဲ့ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

မမဝေက ခေါင်းလေးကို နောက်လှန်ပြီး အားရပါးရ ရယ်၏။ ရယ်၍ အားရမူ လက်သီးဆုပ်လေးတစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကျောကို အသာထုပြီး ဆိုသည်။

“ပိုလိုက်... ပိုလိုက်... သည်းလိုက်တဲ့ ချာတိတ်မောင်၊ တကတံ့...”

မမဝေက အခု ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖော် ခေါ်မလို့”

“ခင်ဗျာ...”

“ဟိုး... ကန်စောင်းဆီ လမ်းလျှောက်ချင်လို့ မမဝေနဲ့ မောင်လေးလို့ လိုက်မလား”

“လိုက်မှာပေါ့ မမဝေ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် သွားကြစို့၊ လမ်းကျမှ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ အဘိဓမ္မာ တရား ဆက်ဟော၊ မမဝေ ကောင်းကောင်း နားထောင်မယ်”

ဟိုးအဝေး တောတန်းတို့ ရှေ့မှာ သတိထားကြည့်က မြူပြာပြာသည် ပါးပါးလွှာလွှာ ဆီးကာကျနေသည်။ မြေပြင်မှသည် တောတန်းထိပ်၊ တောတန်း ထိပ်မှသည် လဟာပြင်၊ အဲသည်မှသည် ကောင်းကင်ဆီအထိ မြူကမ္ဘာလား မှုန် ပြာပြာက လွမ်းကာ ရှိနေသည်။

မြူပြာကြောင့် နွေ၏ညနေသည်လည်း လှပစွာ ပြာရသည်။ အပြုံးဖွင့် နှယ် လှိုင်းယဉ်ယဉ်တို့ကို ဆင်ထားသော ကန်သုံးဆင့်၏ ရေမျက်နှာပြင်သည် လည်း ပြာရသည်။

စောင်းစောင်းပြေပြေလေး ရှိသော သဲဖြူ ကမ်းခြေမြေ၏ မြက်ခင်းများ ထက် မှန်မှန် လျှောက်လာကြရင်းက မမဝေသည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ဆီ ညွှန်ပြ၏။

“မောင်လေးလှိုင်၊ ဟောဟိုမှာ ဖိုးလမင်းကြီး”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ၁၀ ရက်သား ဖိုးလမင်းကြီး စောစောထွက်လာသည်ကို ကျွန်တော်ကလည်း သတိပြုမိပြီး ဖြစ်၏။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်က ကမ်းခြေ မြေလေးတစ်ခုမှာ အတူတူထိုင်ကြ

သည်။

လှိုင်းနုကလေးတွေ ရှိသော်လည်း ရေပြင်က ကြည်လင်နေသည်။ ရေပြင်မှာ မမဝေ၏ အရိပ်က ထင်နေသည်။ လေတိုးသဖြင့် လွင့်ပါးနေသော ဆံယဉ်လေးများကို မြင်ရသည်အထိ ထင်နေ၏။

မမဝေ၏ အသံက ပေါ်လာသည်။

“ငြိမ်လှချည်လား ဆရာကြီး၊ တွေးနေပြန်ပြီလား”

“တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မမဝေ၊ ကြည့်နေတာ...”

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“လမင်းကြီးကို ကြည့်နေတာပေါ့”

“ရေထဲ ငုံ့ကြည့်လို့ လမင်းကြီးကို တွေ့ရသလား”

“လမင်းကြီးအရိပ်က ရေထဲမှာ ပေါ်ပါတယ် မမဝေ”

“ဘယ်မှာလဲ ရေထဲက လမင်းကြီး”

မမဝေက ရေပြင်ဆီ လှမ်းမျှော်၍ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ရှာသည်။

“ဟွန်း... မင်း ညာတယ်၊ တွေ့လည်း မတွေ့ရဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ပါ။ ဆက်ပြော၍လည်း မသင့်တော့ဟု ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ရေပြင်တွင် ထင်နေသော မမဝေ၏ အရိပ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

မမဝေက ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေရာဆီသို့ လိုက်ကြည့်မိသည်နှင့် တူသည်။ ခဏတွင် ရယ်သံ ပေါ်လာ၏။

“မမဝေ ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်း ပိုတာကို ရယ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်က ဘာပိုလို့တုံး”

“တော်ပါ၊ ဝိနေပြန်ပြီ၊ ကဲ... လာ သွားကြစို့၊ ဟိုးဘက်က ပတ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြရအောင်၊ တော်တော်ကြာ နေဝင်သွားမယ်”

လေချိုတသွေးသွေးဝယ် မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကန်စောင်းတွင် လျှောက်လာကြစိုက် ရေဝမ်းဘဲတို့ အိပ်တန်းတက်ရန် ပျံတက်ကြပြီ။

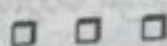
ကြင်ဖော်တွဲနိုင်သူတို့ ပျော်ကြမည်။

မမဝေက ကျွန်တော့်ကြင်ဖော် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် ငွေလမင်းသာ ဖြစ်မိသည်။

ငွေလမင်းဟူသည်ကို လူက မပိုင်နိုင်ပါ။ မပိုင်နိုင်ပေမည် ချစ်ရသည်။

ဪ... ချစ်လေရသည်။ ငွေလမင်းကို ကျွန်တော် ချစ်လေရသည်။

ချစ်ခြင်းဟူသည် ပျော်ရွှင်ခြင်းပေလော။ အဲသည် ညနေတုန်းကတော့
 အဖြေကို ကျွန်တော် မသိပါ။
 ကျွန်တော် သိသည်က ချစ်ရခြင်း။
 ငွေလမင်းကိုမှ ချစ်ရခြင်း။

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

 အခန်း (၈)

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မသိကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

ဦးပုည ညည်းခဲ့သည့်စာကို ကျွန်တော် အမှတ်ရမိ၏။

“... သိရက်နဲ့လေ... ဝိပါက်ကြမ္မာ ထင်ရဲ့...”

သိသည်က တခြား။ မှားသည်က တစ်ကဏ္ဍ။ ဪ... သည်လို ဆို ပြန်တော့ သိသည် ထင်သည်မှာ အသိစစ် မဟုတ်ဟန်တကား။ အသိစစ်မှန်လျှင် ‘သိ’ ‘ပယ်’ ‘ဆိုက်’ ‘ပွား’ လေးပါးဂုဏ်လျှင် ခုံရမည်။ ပွားရန်ဝေး။ ဆိုက်ရန် မနီး။ ပယ်ခြင်းငှာပင် မစွမ်းသော အသိဟူသည် အသိစစ် မဟုတ်နိုင်ပါတကား။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးက တိတ်စပြုနေ၏။

မိုးတိတ်မည်ကို စောင့်ရင်းက ကျွန်တော်သည် မိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကို ပတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အသိတရားနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးနေမိသည်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျမ်းကို ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်သည်။

“... အပေါလညောင်ပင်ရင်း၌ နှစ်ရက် သုံးရက် စံတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရှေးစွကြွတော်မူလတ်သော် မဟာစောမိနှင့်

ဂယာသီသ၏ အကြား၌ ဥပက အမည်ရှိသော တက္ကသိုလ်ကျမ်းကို တွေ့၍ ထိုတက္ကသိုလ်ကျမ်းက “ငါ့ရှင် . . . သင်၏ လူ့ဖြစ်တို့သည် နှစ်လိုကြည်ညိုဖွယ် ရှိပေ၏။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် သပ္ပာယ် ပြည့်ဖြိုးလျက် ပြီးပြီးပြက်မျှ ထွက်ထွန်းသော အရောင်လည်း ရှိပေ၏။ အဘယ်သူကို ရည်မှန်းလျက် ရဟန်းပြုဘိသနည်း။ သင့်ဆရာကား အဘယ်သူနည်း။ သင်ကား အဘယ် အမည်ရှိသနည်း’ . . . ဟု မေး၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း- “ချစ်သား ဥပက၊ ငါကား ကိလေသာ ရန်သင်းကို နှိပ်နင်း ဖျက်ဆီး၍ တည်သဖြင့် အလုံးစုံ ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်သော တရားအပေါင်းကို သိတော်မူ၍ တောဘူမက ဓမ္မစပ်သိမ်းတို့၌ လိမ်းကျံကပ်ငြိခြင်းမှ ကင်းတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော အကုသိုလ်တရားကို ပယ်ရှားစွန့်ခွာ၍ တဏှာ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန် အောင်ဘုံကို အာရုံပြုဘိသဖြင့် ကိလေသာအပေါင်းတို့မှ လွတ်၏။ ချစ်သား ဥပက . . . စတုဘူမကဓမ္မ အလုံးစုံကို အလိုလိုသာ ငါ သိတော်မူရကား လောကသုံးပါး၌ ထင်ရှားပြစရာ ငါ့ဆရာသည် အဘယ်မှာ ရှိတော့အံ့နည်း။ ငါ့အမည်ကား . . . ငါးပါးသော မာရ်ကို ပယ်လှန်အောင်ဘိ၍ အနန္တဇီန မည်သတည်း’ ဟု ပြတော်မူခြင်းငှာ . . .

သဗ္ဗဘိဘု သဗ္ဗဝိဒ္ဓဟ မသ္မိ၊
 သဗ္ဗေသု အနုပလိတ္တော၊
 သဗ္ဗံ ဧဟော တဏှာက္ခယေ ဝိမုတ္တော၊
 သယံ အဘိညာယ ကမုဒ္ဓိ သေယျံ။

အစရှိသော ဂါထာကို မိန့်တော်မူလျှင် - “အရှင်ဂေါတမ ဟုတ်ရာပေ၏။ သို့ရာတွင် သင်ကား ယခု အဘယ်သို့ ကြံအံ့နည်း” ဟု မေးပြန်၏။ “ချစ်သား ဥပက . . . သမုဒ္ဓါ ဂင်္ဂါသလုံးမျှ ပွင့်ကုန်ကြသော ဗုဒ္ဓတို့ဓမ္မတာ ဓမ္မစကြာဟူသော တရားစည်ကြီးကို တီးတော်မူခြင်းငှာ ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး မိဂဒါရုံတောကြီးသို့ ငါ ကြွတော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူလေသော်- ‘ဟုပေယျ အာရုံသော ဟူသော စကားကို ဆိုလျက် ခေါင်းညိတ်ပြီးလျှင် ခရီးလွှဲ၍ ဝင်မည်သော ဧရာဝတီသို့ သွားလေ၏။’

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကျမ်းစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်၏။ သိရန် အရေးသည် ခက်စွာတကား။ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လျက်ပင် သိချင်မှ သိပေမည်။

အတုမရှိသော အဆင်းအသွင်နှင့် ဘုရားရှင်ကို ဥပက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်၌က ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့ရုံမက မဟာကရုဏာ ထူးထူးလျက် ဓမ္မစကြာ တရားစည်ကြီး တီးတော်မူတော့မည့် အကြောင်းကိုလည်း

သီစေတော်မူသည်။ သည်ကြားထဲက ဥပက မသိ။ ဟုပေယျ အာရုံသောဟုသာ ဆိုလေသည်။ ဟုတ်ပေရာ၏။ ဖြစ်ပေရာ၏ ငါ့ရှင် ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ဟုတ်ပေရာ၏။ ဖြစ်ပေရာ၏နှင့်ပင် 'စာပါ' နှင့် တွေ့ရတော့သည်။ အရပ်ပြောတော့ ဆာဝါ။ ပါဠိမှာတော့ 'စာပါ' ဟု လာသည်။ 'စာပါ' ဟူသော အမည်သည် 'စပ်' ဟူသော စကားမှ ဆင်းသက်လေသလော။ စပ်ဟူသော ပါဠိ စကားက ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သည်လိုဆိုရင်တော့ ဥပက၏ သက်ထား မစာပါကို ခင်ခင်ချစ်ဟု ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ရမည် ထင်သည်။ တစ်နည်း စဉ်းစားပြန်တော့ 'စာပ'ဟူသော ပါဠိစကားက 'လေး'ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရပြန်သည်။ ဪ... သူ့အဖေကလည်း မုဆိုးကြီး။ မုဆိုးကြီးသမီးမို့ နီးရာစပ်ရာ 'လေး' ကို အစွဲပြု၍ ခင်ခင်လေးဟု မှည့်ထားလေသလော။

ခင်ခင်ချစ် ဖြစ်စေ၊ ခင်ခင်လေး ဖြစ်စေ၊ ဥပက၏ ဘဝတစ်ကွေ့အတွက် တော့ အနက်အဓိပ္ပာယ်က အတူတူပင် ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်ခင်ချစ်မို့ ချစ်လိုက်ရ သည်။ ခင်ခင်လေး ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် သမုဒယမြားက ဥပက အသည်းမှာ နှင့်အောင် စိုက်လာဘိတော့သည်။

ဥပကအကြောင်း ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးနေမိရာမှ ကြံကြံဖန်ဖန်ပင် သီချင်း စာသားတစ်ခုကို ကျွန်တော် သွားသတ်ရမိသည်။

“မိုင်းမိုင်းမြ . . . ဝေဝေတဲ့ ညိုညို၊ ပျော်ပဲပျော်လည်း ပျော်လို့ . . . သက်ကယ်ဖိုဖို ငိုခင်းပြောင်း”

ဘုံပျံနေနန်းပတ်ပျိုးကြီးမှ စာတစ်ပိုဒ်ပါ။

ဝေဝေ . . . ဪ . . . ဝေဝေတဲ့ ညိုညို။ ဝေရာမှ ညိုရသည်။ အဆုံး သတ်ကျတော့ သက်ကယ်ဖိုဖို၊ ငိုခင်း ပြောင်းရသည်။ ပျော်ခန်းတွေ ရပ်တော့ ငိုခင်းဆီ ပြောင်းရသည်။

မြတ်စွာဘုရား . . . လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ သက်ကယ်ဖိုဖို . . . ငိုခင်းဆီ တော့ မပြောင်းပါရစေနှင့်၊ မပြောင်းပါရစေနှင့်။

အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ တစ်သံက အဒေါ် အသံ ဖြစ်သည်။ တစ်သံက မမဝေ၏ အသံ။

ကျွန်တော်က အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

မိုးကောင်းစွာ တိတ်သွားပြီ။ သစ်လွင်သော နေရောင်ဝါဝါကိုပင် တွေ့ရ၏။

နေရာမှ ကျွန်တော် အထတွင် အဒေါ်၏ ခေါ်သံ ပေါ်လာ၏။

“မောင်လေးလို့ငါ၊ ဟေး . . . မောင်လေးလို့ငါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် လာပါပြီ”
 အိမ်ရှေ့ခြံတွင်း၌ အဒေါ်နှင့် မမဝေတို့ ရပ်နေကြသည်။
 ညနေမှာ ထုံးစံအတိုင်း မမဝေက ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင် ကြော့ကြော့လွှင့်
 ပြီးနေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးချိုချိုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်၏။
 အဒေါ်ကသာ ဆို၏။

“ဟောဒီမှာ မင်းအစ်မက လမ်းလျှောက်မလိုတဲ့၊ မင်းကို အထဲလာ
 ပြောထားတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“အဲဒါများ အေးအေးဆေးဆေး ဘာလုပ်နေရသလဲ”

“မိုးရွာနေလို့ ကျွန်တော် စောင့်ရင်း စာဖတ်နေတာပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“မိုးတိတ်တာ ကြာပြီပဲဥစ္စာ”

အဒေါ်က အပြစ်တင်သံ မကင်းသော လေနှင့်ဆိုရာ မမဝေက ဝင်ပြော၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မေ။ ဝေဝေတောင်မှ မိုးတိတ်ပါ့မလားလို့
 စောင့်ကြည့်နေသေးတာ၊ အချိန်စောပါသေးတယ်၊ ကဲ... မောင်လေးလှိုင် သွား
 ကြရအောင်၊ သွားမယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်မေ”

“အေး အေး... မောင်လေးလှိုင် မင်းအစ်မနဲ့ ကောင်းကောင်းလိုက်
 သွားနော်”

ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှနေ၍ ဒီပိုးကျောက်ခင်း မြေနှိလမ်းလေးသည်
 ကျွန်တော်တို့ ခြံဆီ သွယ်ပြေးလာနေသည်။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့က မြေနှိလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီး
 ကတ္တရာလမ်းမကြီးကို ကူးလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ လမ်းမကြီး ဘေးတစ်လျှောက်
 မှ နေ၍ အနောက်ဘက်ဆီ ဆက်လျှောက်ကြသည်။

တန်ခူးပင် မကုန်သေးသောကြောင့် မိုးမဝင်သေးပါ။ စောစောက မိုး
 ဧည့်သည်မိုးသာ ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်မိုးကြောင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ရသော ကောင်းကင်ကြီးသည်
 သန့်စင်ပြာလွင်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း စိုလန်းသစ်လွင်နေသည်။
 မှည့်ဝင်းဝါရွှေသော နေရောင်လည်း လဲ့လဲ့ကျလာနေ၏။

မမဝေက ဖက်ဖူးရောင် အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးကို ဝတ်ထားသည်။
 ထာဝီကလည်း အင်္ကျီ ရောင်ထက် အနည်းငယ်သာ ရင့်သည့် ဖက်ဖူးရောင်
 ဖြစ်သည်။ ပြောင်တော့ မဟုတ်။ ပွင့်ဖတ်ဖြူဝယ် အဝါဝတ်ဆံလေးများ
 ပန်းခက်လေးများ ရိုက် နှိပ်ထားသည်။

သွယ်ရှင်းသော လည်တိုင်မှာ သွယ်ဖျောင်းသော ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကိုး
ကို ဆွဲထားသည်။ ဆွဲကြိုးအဆုံးမှ အကွက်ဖော်ထားသော ပြင်ကျောက်ကမူ လှလှ
ပောင်နေ၏။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သူကြီးမို့ လှအောင် ယဉ်အောင် ဆင်တတ်
လေသလော။ လှပြီးသူမို့ ဆင်သမျှ ယဉ်လေသလော။ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။

လမ်းတစ်လျှောက် စက်ဘီးစီးလာကြသော လူငယ်လူရွယ်တို့က လွန်
သွားသည့်တိုင်အောင် သမင်လည်ပြန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။
ကျွန်တော်တို့ ဆိုသည်မှာ မမှန်နိုင်ပါ။ မမဝေကို ကြည့်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မြေသင်းနှံတို့ကလည်း ပြန်ပြူးနေသည်။ မြေသင်းနှံနှင့် ရောလျက်
ပိတောက်ပန်းနှံတို့လည်း ကြိုင်နေ၏။

“မောင်လေးလှိုင်ဇေ . . . ပိတောက်နှံတွေ ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခြေ့ . . . ဟိုမှာလေ”

ဂေါက်ကလပ်တစ်ဝိုက် လမ်းဘေးတွင် ပိတောက်ပင်များ ရှိသည်။
မီးကြိုးနှင့် ကားမြင့်မြင့်တို့ လွတ်ရန် အကိုင်းများကို ခုတ်ထားသဖြင့် အပင်များက
မလှတော့ပါ။ သို့ရာတွင် အပွင့်တွေက ပွင့်နေ၏။

ပိတောက်ပင် တစ်ပင်အောက်တွင် ကယ်ဒီ ခေါ် ဂေါက်အိတ်ထမ်းသမား
လေးတွေ စုဝေးနေကြသည်။ မမြင့်လှသော အပင်ပေါ်မှာက တစ်ယောက်။

ကယ်ဒီလေးများနှင့် ကျွန်တော်က ခင်သည်။ အချို့မှာ ကျွန်တော်တို့
ကျောင်းမှ ဆင်းရဲသော မိဘ၏သား ကျောင်းသားလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

ပိတောက်ပင်အောက် ရောက်ကြသောအခါ အပင်ပေါ်မှ သူငယ်ကို
ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

“သန်းမောင် မဟုတ်လား၊ သန်းမောင်ဇေ . . . တို့လည်း တစ်ခက်
ပေးပါလားဟေ့”

“တစ်ခက်တည်းလား အစ်ကိုရ၊ သုံး လေးခက်ပဲ တောင်းရောပေါ့”

“အေးကွာ . . . မင်းသဒ္ဓါသလောက် ပေးပေါ့”

“သဒ္ဓါပါတယ်ဗျာ သဒ္ဓါပါတယ်၊ အစ်ကိုအဘွားကြီးလို ကျွန်တော်တို့က
ကပ်စေးမနဲ့ပါဘူး၊ ရော့ ရော့ . . . အစ်ကိုကလည်း သဒ္ဓါသူကို သဒ္ဓါသလောက်
တစ်ဆင့်ပေး အဲ . . . ဟဲ့ ဟဲ့”

သန်းမောင်ဆိုသည့် ကောင်က နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေသော သက်ကြီးပု
တောင် ဖြစ်သည်။ သွက်သည်။ လည်သည်။ ကြီးကျယ်သည်။ ဂေါက်ကွင်းမှာ
လည်း နာမည်တစ်လုံးနှင့်။ ကျောင်းမှာလည်း နာမည်တစ်လုံးနှင့်။

သန်းမောင်၏ စကားကြောင့် ပိတောက်ခက်တွေကို ကျွန်တော် မမဝေ
ကို ချက်ချင်း မပေးဝံ့။
လမ်းမကြီးမှ ခွာပြီး ဂေါက်ကလပ် ခြံဝင်း အနောက်ဘက်မှ ကပ်လျက်
ဂေါက်ကွင်းကို ဖြတ်၍ ကန်စောင်းဆီသို့ မမဝေနှင့် ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့ပြန်
သည်။

“ရှေ့ . . . မမဝေ”

မမဝေက ပြုံးလျက် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ ပိတောက်
ခက်များကို လှမ်းယူ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လှိုင်းလေးတွေ ပုတ်နေသော ကမ်းစပ် သဲမြေဖြူဖြူ
အတိုင်း ဆက်လျှောက်ကြသည်။

“ဟောဟိုး . . . အထိ သွားကြရအောင်နော် မောင်လေးလှိုင်”

မမဝေက ရေလယ်ဆီ ထိုးထွက်နေသော ကျွန်းဆွယ်ဆီ ညွှန်ပြန်
ဆိုသည်။

“သွားတာပေါ့ မမဝေ”

ကျွန်တော်တို့ ယခု လျှောက်နေကြသည်မှာ ရေကန်ကြီး၏ တောင်ဘက်
ကမ်းခြေ ဖြစ်သည်။ သည်ကမ်းခြေမြေက ဂေါက်ကွင်း၏ အမှတ် ၉ ဖဲယားဝေ
ခေါ် ရိုက်လမ်းမြေလည်း ဖြစ်သည်။ ဂေါက်ရိုက်လမ်းမြေ ဖြစ်သောကြောင့်
အန္တရာယ် မကင်းချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း အနောက်ဘက်ဆီ၌ အုပ်ကောင်းသော သရက်နံ့
ညောင်ပင်ကြီးများ ရှိသည်။ ထိုနေရာမှ စကာ ကန်၏ ခါးလယ်ကို ဖြတ်လျက်
ကျွန်းဆွယ်တစ်ခုသည် အရှေ့မြောက်ဆီသို့ သွယ်သွယ်လျားလျား ထိုးထွက်နေ
သည်။ ကျွန်းဆွယ်ထိပ်တွင် ရေပြင်ကို ဖြတ်လျက် ဟိုဘက်ကမ်းဆီ ကူးသေး
တံတားတစ်ခုလည်း ရှိသည်။

ကျွန်းဆွယ်ပေါ်၌ကား စိုက်ပျိုးထားသော အုန်း၊ မဟော်ဂနီ၊ စိန်ပဲ
စသော ပင်ပျိုလေးများ ရှိ၏။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့က ကျွန်းဆွယ်လေး၏ မြောက်ဘက်ကမ်း
ထိုင်ကြသည်။

မျက်နှာမူရာတွင် ရေပြင်က ကျယ်လှသည်။ ရေပတ်လည် ဝိုင်းရံရာ
တသုန်သုန် ညင်းလာသော လေကလည်း ချိုသာအေးမြသည်။

မပြည့်သေးသော ငွေလမင်းသည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ဆီ
အတန်မြင့်နေပေပြီ။ ရေပြင်ဆီ၌ လမင်းကြီးအရိပ်က ထင်နေ၏။

ကျွန်တော်က မမဝေ မျက်နှာ ငွေလမင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။
မမဝေက ပိတောက်ပန်းခက်လေးများကို လက်တွင် ကိုင်ရင်း အဝေးဆီ
ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေပါသလား။

“မမဝေ”

“အင် . . .”

“အဲဒီ ပိတောက်ပန်းလေးတွေကို မပန်တော့ဘူးလား”

မမဝေက ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ပိတောက်ဦးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ”

“ပိတောက်ဦး မဟုတ်ရင် မမဝေက မပန်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ကွယ် . . . မင်း ကြိုကြိုဖန်ဖန် မေးတယ်၊ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားရင်
လည်း လှသားပဲ၊ ဟွန်း . . . မင်း မေးတာနဲ့ မမဝေ အတွေးတောင် ပြတ်သွားတယ်”

“မမဝေက ဘာတွေးနေလို့လဲ”

“ဪ . . . အဟင် . . . ဦးကြော့ စာများ မှားသလားလို့”

“ခင်ဗျာ . . .”

“တစ်နှစ်တွင် သည်တစ်လပေ၊ တစ်လတွင် တစ်ရက်တည်း ဆိုတာ
လေး တစ်နှစ်တွင် တစ်လ ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တစ်လတွင် တစ်ရက်တည်း
ဆိုတာက ဟုတ်ရဲ့လား။ ဟိုတစ်လောကလည်း တစ်ခါပွင့်ပြီးပြီ အခုလည်း ပွင့်ပြန်
ပြီ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးကြော့ မမှားပါဘူး”

“ဘာပြုလို့”

“ကျွန်တော်လည်း အထပ်ထပ် စဉ်းစားဖူးတယ်၊ ပိတောက်တွေ ပွင့်
တိုင်းလည်း သတိထားကြည့်မိဖူးတယ်၊ ဪ . . . ပိတောက်က ပွင့်ပြီးရင် မစူး
သာ မစူး၊ မချိုးသာ မချိုးရင် တစ်ရက်မကလည်း နေသေးတယ် မမဝေ”

“ဒါတောင် ဦးကြော့ မမှားဘူးလို့ မင်း ပြောတယ်”

“တစ်ပင်အတွက် ဒါမှမဟုတ် မြေတူ ရေတူ အခြေအနေတူမှာ ပေါက်ရ
တဲ့ အပင်စုတစ်စုအတွက် ကြည့်ရတယ် မမဝေ၊ သူတို့ တစ်လမှာ တစ်ရက်တည်း
ပွင့်ကြတယ်၊ တစ်နှည်းဆိုရရင် တစ်ပင်ဟာ တစ်နှစ်မှာ တစ်လ၊ တစ်လမှာ
တစ်ရက်ပဲ ပွင့်တယ်”

ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ မမဝေ ပြုံးလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။

“မမဝေ ဘာပြုတာလဲ”

“သဘောကျလို့ပါ။ တစ်ပင်ဟာ တစ်နှစ်မှာ တစ်လ၊ တစ်လမှာ တစ်ရက်
ဆိုတာ... အင်း အင်း... ဆက်ပြောပါဦး”

“တစ်လမှာ တစ်ရက် ဆိုတဲ့ အဲဒီတစ်ရက်ပြီးရင် အပင်ပေါ်မှာ တစ်ပင်
မှ မရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မြင်တာ ပြောပြမယ်။ တချို့ သစ်ပင်တွေ
က အခါရာသီရောက်ရင် စတော့ပွင့်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခါတည်း အပြုံးအပြုံး
တော့ မပွင့်ဘူး။ ပွင့်တဲ့ အပွင့်က ပွင့်ပြီး ငုံတာက ငုံနေတယ်။ တချို့က အပွင့်က
ပွင့်ပြီးလို့ အသီးတောင် ဖြစ်နေမှ တချို့အပွင့်က ထပ်ထွက်တယ်။ ပိတောက်က
တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ပွင့်ပြီဟော့ဆို အကုန်လုံး ပွင့်ပစ်လိုက်တာပဲ။ တစ်ခါ
ချင်း နှစ်ခါချင်းမှာ နာရီပိုင်းခြားချင် ခြားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ယေဘုယျတော့ အချို့
နေရင် အားလုံး ပွင့်ပြီးသားပဲ မမဝေ၊ သူက ခြွင်းခြွင်းချန်ချန် မလုပ်တတ်ရှာပါဘူး။
မမဝေသည် ပြုံးရိပ်ဝေဝေဖြင့် လက်တွင်းမှ ပိတောက်ခက်လေးများကို
အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကလည်း ပိတောက်ခက်လေးများကို ကြည့်
သည်။ ပိတောက်ပွင့်ရောင် ဝါဝင်း၍ အဆစ်အမြစ် မထင်ဘဲ လုံးဝန်းရှည်သွယ်
သော လက်ချောင်းလေးများကိုပါ မြင်ရသည်။ မမဝေ၏ ဘယ်ဘက် လက်သို့ကြည့်
တွင် ဆွဲကြိုးမှ ကျောက်နှင့် အသွင်တူ အသွေးတူသော မြလက်စွပ်တစ်တွင်းကို
ဝတ်ထား၏။

“ဟော... ဒီတစ်ခါတော့ မမဝေ ငိုနေပြီ”

“ငိုနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလိုပဲ တွေးနေတာပေါ့”

“ဘာတွေးနေတာလဲ၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ မဝှက်ရဘူးနော်”

“ဟွန်း... အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း မပြောပါနဲ့ မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော် နားမဝေထင်
တော့ပါဘူး”

“ကြည့်... ကိုပိုလေး၊ ပိုလိုက်ပြီ၊ ဘယ်သူက မပြောဘူးလို့ ငြင်းလို့ပဲ”

“နို့... မမဝေကပဲ ဒုက္ခဆို”

“ဒုက္ခဆိုတာက... ခက်တော့တာပဲ၊ မမဝေ ဘယ်လို ပြောရမလဲ
အင်း... အဟင်း... မင်းက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့လူ ဆိုတော့ ကြောက်ရသေးတယ်”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို ကြောက်တယ်”

“တောက်တီးတောက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှာ စိုးလို့ပါ။ မမဝေ ရပြန်
မှာက အတွေးအခေါ်လေး တစ်ခုပါ။ တော်တော်ကြာ ကိုယ်တွေ့ လား ဘာလား
မေးမနေနဲ့၊ တွေးမိတာကို ပြောပြမှာနော်၊ ဒါပဲ”

“အမယ်လေး . . . နိဒါန်းတွေ စိလှချည်လား မမဝေရယ်၊ ပြောမှာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ ပိုပြီး ကောက်ချက်မချပါဘူး”

ပြီးနေသော မမဝေ၏ မျက်နှာလေးသည် တည်ငြိမ်သွားသည်။ လေ အေးအေးလေးဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်ပြော၏။

“ဝိဒ္ဓာတန်းမှာ မမဝေ မြန်မာစာပေရယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာပေရယ်၊ ဖီလက် ဆက်ဖီရယ် ယူတယ်၊ ဒီတော့ မမဝေ တွေးလည်း တွေးတတ်တယ်၊ စိတ်ကူး လည်း ယဉ်တတ်တယ်၊ အလှတရားတွေ အမှန်တရားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမဝေ စဉ်းစားကြည့်မိဖူးတယ်၊ ဥပမာ အချစ်ဆိုတဲ့ အလှတရားတစ်ခုပေါ့ကွယ် . . .”

ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ ကျွန်တော်က မမဝေကို ကွက်ခနဲ ကြည့်မိ၏။ မမဝေကတော့ ရေပြင်ဆီ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး လှမြေပြည့်စွာဖြင့် ဆက် ပြောနေ၏။

“အချစ်ဆိုတာဟာ အလှတရားလား၊ ဒါမှမဟုတ် အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင် လိုခြင်းလား ဆိုတာတွေကို ခေါ်မခေတ်ကတည်းက ပလာတိုင်းတို့က ဆွေးနွေးခဲ့ ကြတယ်၊ အင်္ဂလိပ် ကဗျာတွေမှာလည်း အချစ်ကို အမျိုးမျိုး တင်စားဆိုကြတယ်၊ မမဝေ နှစ်မြို့က်တဲ့ ကဗျာလေးတစ်ခုကို ပြောပြမယ်၊ ကဗျာဆရာက ဆိုတယ်၊ ညမှာ မျက်လုံးလေးတွေ အများကြီး ရှိတယ်တဲ့၊ ကြယ်လေးတွေကို သူ ပြောတာ ပေါ့ကွယ်၊ အဲ . . . ညမှာ မျက်လုံးလေးတွေ အများကြီး ရှိပေမယ့် နေ့ခင်းမှာ တော့ မျက်လုံးရယ်လို့ တစ်လုံးပဲ ရှိရာသတဲ့၊ အဲဒီတစ်လုံးတည်းသော မျက်လုံး ဖြစ်တဲ့ ရှင်နေမင်းကြီး ကွယ်သွားရင် နေ့ဆိုတာ ပျောက်လို့ အမှောင်သာ လွှမ်း ရတော့တယ်တဲ့၊ ဒီလိုပဲ စိတ်သန္တာန်မှာ အတွေးဆိုတာတွေ အများကြီး ရှိပါသတဲ့၊ အဲ . . . နှလုံးသားမှာတော့ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခုပဲ ရှိသတဲ့၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အလင်း ရောင် ကွယ်သွားရင် ဘဝဆိုတာ ဆိတ်သုဉ်းပြီး မှောင်လုံးလုံးကွသွားတာပါပဲတဲ့။ သူတင်စားပုံလေး မောင်လေးလှိုင် သဘောပေါက်တယ်နော်”

“သဘောပေါက်ပါတယ် မမဝေ၊ ကျွန်တော် အင်း . . . အဲ . . . ကြိုက် လည်း ကြိုက်တယ်”

“အဲဒီကဗျာလေးနဲ့ နှယ်ပြီး မမဝေလည်း တင်စားဖွယ်ရာ တစ်ခုကို သွားတွေးမိတယ် မောင်လေးလှိုင်၊ မမဝေကတော့ အချစ်ဆိုတာဟာ ဟောဒီ ပိတောက်ပန်းလေးနဲ့ တူမလားလို့ တူမလားလို့ . . . လို့ ပြောတာနော်၊ တူတယ်လို့ မမဝေ မပြောဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အချစ်ဆိုတာကို မမဝေ မခံစားဖူးသေး လို့ပဲ”

ကျွန်တော်က နားနှင့် ကြားလိုက်ရသည်ကို မယုံမိ။ မမဝေကိုသာ အလန့်တကြား ကြည့်မိသည်။

“မမဝေကို မင်း ဘာလို့ ဒီလို ကြည့်ရတာလဲ၊ မမဝေ ပြောတာကို မယုံဘူးလား”

“အို . . . အို . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆက်ပြောပါ မမဝေ၊ ဆက်ပြောပါ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားထောင်ပါမယ်”

“ဆက်ပြောရရင် မင်း ခုနစ်က ရှင်းပြတဲ့ ဦးကြော့ရဲ့ စာပိုဒ်လေးကပ် စရမယ်၊ အဲဒီစာပိုဒ်လေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သံသယလည်း ကင်းသွားပြီမို့ မင်းကို မမဝေ ကျေးဇူးတင်တယ်”

မမဝေ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ စင် မပြောဘဲ ကျွန်တော် ငြိမ်နားထောင်နေ၏။

“ပိတောက်ပန်းဟာ တစ်နှစ်မှာ တစ်လတည်း ရွေးပွင့်တယ်၊ ပွင့်ပြီ တော့လည်း မင်း ပြောသလိုပဲ ဘာမှ မခြင်းမချန်ဘဲ တစ်ရက်တည်းမှာ အစွမ်းကုန် ပွင့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ ပိတောက်ပင်ခမျာမှာ ထပ်ပွင့်ပေးစရာ ဘာမှ မကျန်ရှာလေတော့ဘူး”

မမဝေသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး အသာအယာ ရယ်၏။

“ဆက်ပြောဦးလေ မမဝေ”

“ပြောပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစကတည်းက မမဝေ စကားခံထားတယ်နော်”

“အင်းပါ . . .”

“ဒါဖြင့် ပြောတော့မယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒီသဘောများ ရှိနေ မလားလို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်မှာ အချစ်စစ်ဆိုတဲ့ ပန်းပိတောက်ဟာ တစ်သက် တာ တစ်ခါပဲ ပွင့်နိုင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ တစ်ခါသာ ပွင့်တဲ့ အချစ်ပိတောက်ဟာလည်း တစ်ယောက်တည်းသော သူ့အတွက်။ အဲဒီနောက်တော့ ရင်နှလုံး ဆိုတဲ့ ပိတောက် ပင်ကြီးမှာ ထပ်ပွင့်ပေးစရာ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ကဗျာစပ်တတ်ရင် လေ မမဝေ စပ်လိုက်ချင်တယ်”

မမဝေက စကားကို အဆုံးသတ်သည်။ ကျွန်တော်က ဝိုင်လျက် စဉ်းစား နေမိ၏။

“ကိုယ့်ဆရာကြီး တွေးနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ မဟုတ်တာတွေတော့ ချဲ့မတွေးနဲ့နော်”

“မဟုတ်တာ တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မမဝေ၊ ကျွန်တော်က ကဗျာ စာသားလေးတစ်ခု ရလို့”

“ကဗျာစာသားလေး... မမဝေကို ရွတ်ပြလေ”

“စာသား အကြမ်းလေးပေါ့ မမဝေ၊ စိတ်တိုင်းကျတော့ မကောင်းလှ သေးဘူး။ နားထောင်ကြည့်လေ...”

ကျွန်တော်က ကာရန်နဘောလေးများကို စိတ်တွင်း၌ ပြန်စိစစ်လိုက်ပြီး ကဗျာလေးကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရွတ်ပြသည်။

“ကိုယ့်ဘဝ...”

ပွင့်လာရ ချစ်ဦးလွှား၊

ပိတောက်ကို ပမာခိုင်း

နှိုင်းချင်ရဲ့ မောင့်သက်လျား၊

တစ်သက်တွင် သည်တစ်ချစ်

တစ်ချစ်သည် တစ်ယောက်တည်း

မဖောက်လွှဲပါတဲ့ ခိုင်သဇ္ဇာ

မေတ္တာနှစ် သကြိမ်ပန်း”

ခေါင်းလေးကို မစောင်းတစောင်းဖြင့် မျက်လွှာကို အောက်ချကာ နား ဧွင့်ထောင်နေရာမှ မမဝေသည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

မမဝေ၏ ပါးစပ်လေးက ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်း လှလှလေး ဟနေသည်။ မျက်လုံးလေးများကလည်း အလည်လည် ရှိသည်။ မျက်နှာမှာရော၊ မျက်လုံးများ မှာပါ ပြုံးရိပ်သည် အံ့ဩရိပ်နှင့် တွဲကာ ပေါ်လွင်နေ၏။

“မောင်လေးလှိုင် သိပ်တော်ပါလားဟင်၊ ခဏလေးနဲ့ ကဗျာလေး တစ်ပိုဒ် ရတယ်”

“ကဗျာလေး တစ်ပိုဒ် မဟုတ်သေးပါဘူး မမဝေ၊ အချိုးတစ်ချိုး ကျန် နေသေးတော့ ကျွန်တော့်ကဗျာက မဆုံးသေးဘူး”

“အဲဒီလိုဆို ဆုံးအောင် ဆက်စပ်ဦးလေ”

“ဟာ... မမဝေရယ်၊ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် မစွမ်းသေးပါဘူး၊ ပြီးတော့...”

“အင်း... ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ပြီးတော့ ကဗျာဆိုတာက စပ်ရတာ လွယ်တယ်၊ ဆုံးရတာ ခက်တယ်၊ အဆုံးကျမှ ကိုယ့်ရင်ထဲရှိတာ အကုန်ပြောရတာကိုး”

“အင်းလေ... ရင်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်ပေါ့”

“ပြောချစရာ ရင်ထဲမှာ မရှိသေးတာ မမဝေ၊ စင်စစ်တော့ ဒီကဗျာက အချစ်သဘောက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မမဝေရဲ့ အချစ်၊ အဲလေ...”

မမဝေရဲ့ အချစ်သဘောကို အရင်က ကျွန်တော်က အလွမ်းငှားယူရသလို အခုလည်း အချစ်ငှားယူရတာ၊ ဒီတော့ အဆုံးသတ် ပြောလိုက်စရာ ကျွန်တော့်ဘာယ်ရှိပါ့မလဲ”

မမဝေက ဘာမျှ မှတ်ချက်မရ။ ပြုံးလည်း မပြုံး။ အရောင်တို့ အလှယ်လှယ် ပြောင်းသည့် မျက်လုံးများနှင့်သာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများဆီ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်တစ်ချိန်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း မျက်လုံးများကို လွှဲမပစ်ပဲ လွှဲပစ်၍လည်း မရပါ။

ကျွန်တော်ကလည်း မမဝေ၏ မျက်လုံးများကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မမဝေ၏ မျက်လုံးများတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်ထင်သည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာသည် ဘာမှန်းတော့ ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် သိသည်က ရင်ဖိုရခြင်းပါ။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ မဖိုစဖူး ဖိုရခြင်းပါ။

မမဝေက အရင် မျက်လုံးလွှဲသွားပြီး ကန်ရေပြင်ဆီ ငေးကြည့်နေသည်။ ဖွံ့ထွားဖိုဖို ရှုလိုစဖွယ် တင့်တယ်သော မမဝေ၏ ရင်မှာ နိမ့်တုံမြင့်လှည့်လှုပ်ရှားကြွဖိုနေသည်ကိုကား ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

ကန်ဆီမှာ ရောင်းဘဲတို့ မရှိတော့ပါ။ နေက ဝင်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အရောင်ထွက်စ လမင်းကြီးသည် ရေပြင်မှာ လှိုင်းစီးသကဲ့သို့ ပေါ်နေ၏။

တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဥဩသံလေးသာ တလွင်လွင့် ပေါ်ထွက်နေ၏။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့က နေရာမှ ထပြန်လာကြသည်။ လမ်း၌ ထွေထွေထူးထူး စကားမပြောမိကြ။

ညနေက ပွင့်နေသော ပိတောက်ပင်အနီး ရောက်မှ ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မမဝေ . . .”

“အင် . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေတာလဲ”

“တွေးနေလို့”

“လာပြန်ပြီ ဒီ တွေးတာက”

“တွေးရတယ် မောင်လေးလို့လဲ၊ တွေးရတယ်။ မမဝေ ဘဝမှာ တွေးစရာ

တွေက အများကြီး”

“ဘယ်သူ့ဘဝမှာကကော တွေးစရာတွေ အများကြီး မရှိလို့လဲ”

“ကဲ... အဘိဓမ္မာဆရာကြီး၊ မမဝေက ပြိုင်မငြင်းပါဘူး၊ ဟောဟိုမှာ နေဝင်သွားလို့ ထင်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မေ ထွက်ကြည့်နေတယ်၊ လာ... မြန်မြန်”

ထိုညက အပြင်ဘက်တွင် လက ထိန်ထိန်သာနေသည်။
လမ်းဘေးတစ်လျှောက်က ပိတောက်ပင်တွေဆီမှ ရနံ့တွေသည် လေ
မှာ ကြိုင်စွာ လှိုင်စွာ လွင့်ပါလာနေ၏။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကို မပျက်တမ်း ဝတ်အဖြစ် ကျွန်တော် ထိုင်သော်လည်း
သည်ည သမာဓိကျဲပြီး နိမိတ်တို့ ကောင်းစွာ မထင်။

အိပ်မပျော်သောကြောင့် ညနေက မပြီးခဲ့သေးသော ကဗျာလေးကို
ကျွန်တော် ဆက်စပ်သည်။

ဪ... ရင်မှာ ပြောစရာ ပေါ်လာသဖြင့် ကဗျာကား ဆုံးခဲ့ပါ၏။

“ကိုယ့်ဘဝ... ”

ပွင့်လာရ ချစ်ဦးလွှာ၊

ပိတောက်ကို ပမာခိုင်း

နှိုင်းချင်ရဲ့ မောင့်သက်လျာ

တစ်သက်တွင် သည်တစ်ချစ်

တစ်ချစ်သည် တစ်ယောက်တည်း

မဖောက်လွှဲပါတဲ့ ခိုင်သစွာ

မေတ္တာနှစ် သကြိမ်ပန်း။

ဪ... မဆင်ငြင်းရင်လှ

ပင်မင်းမှာ မာလာသုဉ်းသည်သို့

ဘဝမှာ ပိတောက်တုံးပေလိမ့်

ဆံထုံးနှောင် မပြင်နဲ့

တာသဘင် တစ်ကြိမ်သစ်မည်က

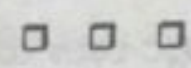
သံသရာ ပဟိုတစ်ခေတ်မှာမို့

(ကွယ်) လွမ်းရစ်တော့ မငိုတမ်း... ”

ကိုယ့်ကဗျာလေးကို ကိုယ် ကျေနပ်သောကြောင့် ‘ရင်တွင်းမှ ပိတောက်
ပန်း’ ဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနောက် လက်ရေးလှလှဖြင့် ထပ်ရေးပြီး ကဗျာစာရွက်ကို စာအိတ်
တစ်ခုအတွင်း ထည့်ပိတ်သည်။

စာအိတ်ပေါ်တွင် နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခု၏ လိပ်စာကို အရံဖြင့်
ရေးလိုက်မိပါသတည်း။

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

— အခန်း (၉) —

မေလအတွင်း၌ တက္ကသိုလ်အောင်စာရင်းတွေ ထွက်၍ မမဝေ ဘီအေ အောင်ကြောင်း သိရသည်။ ရိုးရိုးအောင်သည် မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်စာပေတွင် ဂုဏ်ထူးရသည်။

မမဝေ ပြောပြချက်အရ မမဝေသည် တက္ကသိုလ်၌ အင်္ဂလိပ်စာဌာနတွင် နည်းပြဆရာမ အလုပ်ရနိုင်သည်ဟု သိရသည်။

ထိုညနေက ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။

ပိတောက်ပင်တွေမှာ ပိတောက်ပွင့်တွေ မရှိပြီ။ ထို့ကြောင့် ပိတောက်ရနံ့တို့ မကြိုင်ပြီ။ ဩော်... ကောင်းကင်မှာလည်း ငွေလမင်းကြီး မရှိပြီ။

ကျွန်တော့်ရင်မှာ လွမ်းသလို ဆွေးသလို ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းကင်မှာ ငွေလမင်းကြီး မရှိတော့ပါ။ ဟုတ်ကဲ့... ကိစ္စမရှိပါ။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ငွေလမင်းကြီး ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်တော့်ရင်မှာလည်း ပိတောက်နှင့် ပိတောက်ဦးနှင့်၊ ရင်ထဲမှာတော့ ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲပါ။

ဩော်... ဘေးမှ ငွေလမင်းကြီး ပျောက်သွားခဲ့လျှင်... ဟောသည် ငွေလမင်းကြီးနှင့် ဝေးသွားရလျှင်...

“မမဝေ ရန်ကုန်ပြန်သွားဦးမလား”

“ရန်ကုန် ပြန်သွားဦးမလား၊ ဘာပြုလို့ မေးတာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမများ ပြန်လုပ်မလားလို့ မမဝေသည် ခေတ္တငြိမ် စဉ်းစားသယောင် ရှိရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်လေ

သည်။

“မင်း မမဝေကို ဆရာမ သွားလုပ်စေချင်သလား”

“ခင်ဗျာ . . .”

“မမဝေ မေးတာကို ဖြေလေ”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို ဘာကြောင့် မေးတာလဲ”

“ပြန်မေးမနေပါနဲ့၊ မမဝေ မေးတာကို ဖြေ”

ကျွန်တော်က စိတ်ရှုပ်ပြီး ခေါင်းကုတ်လျက် သက်ပြင်းချမိ၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သက်ပြင်းကြီးတွေ ဘာတွေ ချလို့၊ ဘာတွေများ ဖြေရမှာ ခက်နေသလဲ”

“ခက်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖြေပုံမယ်လေ နော် . . .”

“တကတေ . . . လူလေးက ချောသလောက် ဇာတ်လိုက်လို ဟန်များတယ်၊ ဖြေပါလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဖြေပါပြီ မမဝေ၊ တစ်ဖက် စဉ်းစားတော့လည်း မမဝေကို ရန်ကုန် ပြန်ပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမကြီး လုပ်စေချင်တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ပညာဆိုတာဟာ သင်ထားပြီးရင် အလုပ်လုပ်မှာ နို့မို့ဖြင့်ရင် သင်ထားရတဲ့ ပညာတွေဟာ နှမြောစရာကြီး၊ ပြီးတော့လည်းလေ ကျွန်တော်လည်း ကြွားနိုင်တာပေါ့၊ ဟေ့ . . . တို့ မမဝေက တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမကြီးလို့ ဟုတ်ဘူးလား . . . မမဝေ”

“အင်း . . . ဆက်ပြောဦး”

“ဘာဆက်ပြောရမလဲ”

“တစ်ဖက်က စဉ်းစားတော့ . . .လို့ မင်း စကားခံထားတယ် မဟုတ်လား”

“ညော် . . . အင်း အဟင်း . . .”

“ဘာညော် အင်း အဟင်းလဲ၊ ဆက်ပြောလေ . . .”

“ခက်တာပဲ၊ ကဲ . . . ပြောမယ်၊ မမဝေက ရန်ကုန် ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ ကျန်ရစ်တော့မယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် . . .”

“လုပ်ပြန်ပြီ စကားကို တိုးလိုးတန်းလန်းနဲ့ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ပိတောက်တွေ တုံးပြီး လမင်းကြီးလည်း ကွယ်သွားမှာပေါ့”

ပြောလိုက်မိပြီးမှ ကျွန်တော် နောင်တရသွားမိသည်။ သည်စကား ကျွန်တော် ပြောထိုက်ပါသလား။ မမဝေကို ကျွန်တော် သည်စကား ပြောထိုက် ပါသလား။

တော်ပါသေး၏။ မမဝေက ဘာမျှ သဘောမထားဟန်ဖြင့် ရယ်၏။

“အခု မင်း ပြောလိုက်တာက မင်း စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာရင် မင်း ရေးမယ့် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်ရဲ့ စကားလား၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မဖြေပါ။ စကားက လွန်မိထားရာ ယခုကဲ့သို့ မမဝေက ကျွန်တော်စကားကို လျှော့ဖော့ပစ်လိုက်သောအခါ ချော်လဲရောထိုင် ဟူသကဲ့သို့ ကျွန်တော်က ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းဆွယ်ဆီ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ထိုင်သည့် တစ်နေရာမှာပင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြ သည်။

မေလတွင်းမှာမို့ မှတ်သုံလေက လာနေပြီ။ ကန်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေသည် အရင်အခါများထက် အဟုန်ကြီးသည်။ လေအဟုန်က ကြီးတော့ လှိုင်း လေးတွေလည်း ပိုကြီးသည်။ ကန်ရေစပ်မှ လှိုင်းပုတ်သံလေးများ မှန်မှန်ပေါ်ထွက် နေ၏။

ရေပြင်တွင် အဆက်မပြတ် ပြေးလာနေကြသော လှိုင်းများကို ငေးကြည့် ရင်း မမဝေက ငြိမ်နေ၏။

မမဝေက သည်တစ်ချို့ အပြာရောင် ဆင်ထားသည်။ ထာဝီက အပြာ ရင့်ရင့်၊ အင်္ကျီက အပြာနု။ ဪ... ဆွဲကြိုးမှ ကျောက်အရောင်ပင် ပြောင်းထား သည်။ ဟိုတစ်နေ့က စိမ်းလဲ့သော မြပါ။ ယနေ့တော့ နီလာပါ။ လဲ့လဲ့ပြာသော နီလာပါ။ ဝါဝင်းသော လက်သူကြွယ်မှာလည်း နီလာလက်စွပ်ကို ဝတ်ထားသည်။

အစိမ်းနုရောင်ကို ဆင်ထားစဉ်က မမဝေ တစ်ကိုယ်လုံးသည် နုထွတ် လန်းဆန်းစွာ လှပသည်။ ယခုလို အပြာရောင် ဆင်ထားပြန်တော့ အေးချမ်းသန့်စင် စွာ လှပသည်။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းကို မမဝေ မကြားအောင် ခိုးရှိုက်သည်။

ငြိမ်ထိုင်နေရာမှ မမဝေသည် ထလိုက်ပြီး ရေစပ်ဆီ ဆင်းသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မမဝေ”

မမဝေက ရေစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ပြသည်။

“ကြည့်စမ်း မောင်လေးလို့ငါ ဒါ ဘာလေးလဲ”

ရုတ်တရက် ကြည့်တော့ သစ်ကိုင်းလေးတစ်ခုပါ။ သေသေချာချာ ကြည့်
တော့ ပိတောက်ခက်လေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

အပွင့်ဟူ၍ ပီပီသသ မရှိတော့ပါ။ ပွင့်ချပ်လေးအများမှာ ကြွပြီးခဲ့ပြီ။
ကျန်သမျှ ပွင့်ချပ်လေးတွေက ညှိုးခြောက် တွန့်လိပ်နေသည်။ ပွင့်ဖတ်လေးများ
က ညှိမည်းနေ၏။ အမှန်မှာ ပိတောက်ခက်ဟူ၍ သိရသည်မှာ အရွက်များကြောင့်
ဖြစ်၏။ အရွက်များပင်လျှင် အစိမ်းရောင် ပျောက်နေပြီ။

မမဝေက ညှိုးရော်သွေ့နှမ်းသော ပိတောက်ခက်လေးကို ကိုင်ရင်း
နေရာတွင် ပြန်ထိုင်၏။

“ဟိုတစ်နေ့က မမဝေ ကျကျန်ရစ်တဲ့ ပိတောက်ခက်ကလေး”

“မမဝေက ဘာလို့ ပြန်ကောက်ယူတာလဲ”

“ဪ... သနားစရာလေးမို့ပါကွယ်”

“ကျွန်တော့်တော့ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်လို့ မမဝေက ပြောတယ်။
မမဝေလည်း သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ”

“မမဝေလည်း စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံဖူးသားပဲ။
မောင်လေးလိုင်ရှေ့... ဟောဒီ ပိတောက်ခက် အနှမ်းလေးကို ကြည့်ပြီး မမဝေ
တရားရမိတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ မမဝေရယ်၊ သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ ဆိုပြီး ဓာတုကလျာ
ညည်းသလို နောင်ထုံးကေမင် လျှော့ဖြေချင်လို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ဦး မမဝေရယ်”

“မမဝေ ပြောတာက အဲဒီလို တရားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုတုံး”

“ဒီပိတောက်ခက်လေးကို မြင်ရတော့ ဪ... ပိတောက်ဆိုတာဟာ
မမဝေလို ဘဝမျိုးပါလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်”

“ခင်ဗျာ... ဘယ်လို”

“မမဝေ ရှင်းပြမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်နော်၊ ပိတောက်ကို
လှတာမို့ လူတွေက မြတ်နိုးကြတယ်။ အလှကြည့်ပန်းပဲ ဆိုကြပါစို့ကွယ်၊ ပိတောက်
ဟာ အလှကြည့်ပန်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ဇာတ်သိမ်းသွားရတာပဲ။ သဘာဝအလျောက် အသီး
တော့ ချန်သွားသပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အသီးက ဓားရတာလည်း မဟုတ်၊ ပိတောက်
သီးများ ဘယ်သူက မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားကြလို့လဲ၊ မင်းက ပြောမယ်၊ အပင်
ပြန်စိုက်ဖို့ အသုံးဝင်တယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ပိတောက်ပင် ဖြစ်ဖို့က အသီး မလိုပါဘူး။
အကိုင်း စုတ်စိုက်ရင် ရတာပဲ၊ ပိုတောင်မြန်သေးတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါနဲ့ မမဝေရဲ့ ဘဝက ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာကို မမဝေ ပြောပြမယ်၊ ပိတောက်ဟာ အလှကြည့်ပန်းပဲ၊ မမဝေဟာလည်း အမှန်က အလှကြည့်ပန်းပဲ၊ မမဝေ မိဘက ချမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့ မမဝေက တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ မမဝေကို သူတို့ ပညာသင်ပေးတာက အလုပ် လုပ်ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဂုဏ်အတွက်သက်သက်ပါ၊ ဂုဏ်ဆိုတဲ့ စကားတောင် မသုံးထိုက်ပါဘူးကွယ်၊ ပကာသနသက်သက်ပါ၊ ဟိုဒင်း . . . ပန်းလှလှ အတွက် ပန်းအိုးလှလှ ဝယ်ပေးတာမျိုး၊ သူတို့က မမဝေဖို့ ဘွဲ့လှလှတစ်ခု ဝယ်ပေးတာပဲ”

မမဝေ၏ စကားများက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြစေသည်။ အံ့သြစွာဖြင့်ပင် မမဝေကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

မမဝေ၏ မျက်နှာလေးက အနည်းငယ် ညှိုးနေသည်။ မျက်နှာညှိုးလျက် နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“စောစောက မမဝေ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမ သွားလုပ်ရမလားလို့ မင်းကို မေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ စကားအဖြစ် မေးရတာပါကွယ်၊ မမဝေမှာ လုပ်ခွင့်မရှိပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို မမဝေ အမျိုးမျိုး ခွင့်တောင်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ နေ့လယ်ကတောင် ထပ်ပြောကြည့်သေးတယ်၊ မရပါဘူး”

မမဝေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမှန်း သိသောကြောင့် ကျွန်တော်က ပြောသိမ့်သည်။

“ဒါတော့လည်း မမဝေရယ် မိဘစေတနာကိုး၊ သူတို့က မမဝေကို လိုလေသေးမရှိ ထားလည်း ထားနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စေတနာကို သိလို့ မမဝေ အပြစ်မပြောပါဘူး၊ တစ်ခါ တလေတော့ စဉ်းစားမိတယ်၊ မမဝေ ဘဝက လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ပါ၊ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ မပျော်ဘူးလားဆိုတာ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လှောင်ချိုင့်ကလည်း ရိုးရိုးလှောင်ချိုင့်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရတနာစိထားတဲ့ ရွှေအိမ်ကိုး၊ သဘာဝညာဉ်လေးကြောင့်သာ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ လွတ်လပ်တဲ့ အပြင်လောကကြီးဆီ ပျံထွက်ချင်စိတ် ပေါ်တယ်၊ အမှန်ကတော့ ပျံထွက်ဖို့လည်း မရဘူး၊ သတ္တိမှ မရှိဘဲ၊ မောင်လေးလှိုင်ကို မေးရဦးမယ်၊ သတ္တိဆိုတာက ဘယ်တော့မှ ရှိသလဲ”

“ခင်ဗျာ . . . အာ . . . ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ဖြေတတ်မလဲ”

“သတ္တိဆိုတာက မခွန့်မဖြစ်မှ ပေါ်တာ၊ မခွန့်မဖြစ် ဖြစ်ဖို့ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးမှာ ကြုံရတော့မှ၊ ဒီမှာဘက်မှာထက် မြတ်နိုးရာကို ဟိုမှာဘက်မှာ တွေ့ရမှ၊ အင်း . . . ခက်တာက မမဝေမှာ ဒါမျိုးလည်း မတွေ့သေးဘူး၊ ဒီတော့ . . .”

မမဝေသည် လက်တွင်းမှ ပိတောက်နှမ်းခက်လေးကို အသာအယာ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရယ်၏။ ရယ်ပြီးမှ ပြောသည်။

“ဒီတော့ အလှပန်းအဖြစ်နဲ့ပဲ နေရဦးမှာပဲ၊ တစ်နေ့ ဟောဒီလို ညှိုးရင် ဟောဒီလိုပဲ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘဲ ဇာတ်သိမ်းရမှာပဲ”

သူ ပြောချင်သည်ကို အားရအောင် ပြောပြီးနောက် မမဝေသည် နေရာမှ ထကာ-

“ပြန်ကြစို့” ဟု ဆိုသည်။

လမ်းခရီးတွင် မမဝေက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ဒီညနေ မောင်လေးလှိုင်ကို မမဝေ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ပြောမိသလို ဖြစ်သွားသလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး မမဝေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပြချင်တယ်”

“ပြောလေ . . .”

“အလှပန်း ဘဝတိုင်းဟာ စိတ်ပျက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိတောက်လိုပေါ့ မမဝေ၊ သူ့ဘဝဟာ အချည်းနှီး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ အနည်းဆုံး လောကကို အလှဆင်ပေးသွားတယ်၊ လောကကြီး ဆိုတာဟာ စားဖို့နေရာ၊ နေဖို့ နေရာ၊ အိပ်ဖို့ နေရာ ဖြစ်ရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးပါဘူး၊ လှလည်း လှဦးမှ”

မမဝေက ယှဉ်လျှောက်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

“မင်းစကားက သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ မမဝေ နောက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကဲ . . . ဆက်”

“အထူး ဆက်ပြောစရာ မရှိပါဘူး မမဝေ၊ မမဝေလည်း တစ်နေ့မှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ လောကကို အလှဆင်ပေးသွားနိုင်မှာပေါ့၊ ဟိုတစ်လောက ကျွန်တော် ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မနုဿတ္တဘဝေါ ဒုလ္လဘောလို့ လူဖြစ်လာရင် လူတိုင်းဟာ လူလောကအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးသွားနိုင်ပါတယ်၊ မလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ လူရယ်လို့ မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် မမဝေက အသံလေးများ ထွက်အောင် ရယ်သည်။

“မောင်လေးလှိုင် . . .”

“ခင်ဗျာ မမဝေ . . .”

“မင်းဟာ မမဝေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် အင်မတန် ပြောတတ်တယ်”

“ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မမဝေ တကယ် စိတ်ချမ်းသာသလား”

“တကယ် ချမ်းသာတာပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင် . . .”

ကျွန်တော် ဆက်မပြောရပါ။ မမဝေက ကျွန်တော် ပြောမည့်စကားကို ဦးအောင် ဝင်ပြောလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသတည်း။

“ကျွန်တော်လည်း သိပ်ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ အဲဒါ ပြောမလို့ မဟုတ်လား ကိုပိုလေး။ စကားတစ်ခါ ပြောရင် တစ်ခုခုတော့ ပိုလိုက်ရမှာ ဟွန်း . . . ပိုတတ်သူ ကို မုန်းလိုက်တာ”

□ □ □

(၀၄) : ဒီအောင်

 အခန်း (၁၀)

ယခုတစ်လော ကျွန်တော်၏ စိတ်တွေမှာ ပုသိမ်၏ မိုးနေ့များနှင့် တူနေသည်။
ပုသိမ်မြို့က မုတ်သုံလေ ရှေးဦးစွာ ဝင်အဝှေ့ခံရသော မြို့ ဖြစ်ပါသည်။
ရေခိုးရေငွေ အားကောင်းသော တိမ်တို့က ရခိုင်ရိုးမကြီးကို ကျော်မိပြီး ပုသိမ်မြို့
ပေါ် ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချမ်းသာသမျှ မိုးရေတို့ကို မမြူးမမြဲ သွန်သွား
သွားတတ်သည်။

တစ်မနက်လုံး ကောင်းကင်ပြာတွင် တိမ်ဖြူဖြတ်လျက် နေရောင်
တဝင်းဝင်းဖြင့် သာယာနေရာမှ ဖြုန်းဆို တိမ်မည်းတွေ ဆင်တက်လာပြီး ပတ်ဝန်း
ကျင် တစ်ခုလုံး ဝေဝေမှောင်သွားတတ်သည်။ ထစ်လည်း ထစ်၊ ချွန်းလည်း
ချွန်းဖြင့် ကိုရွှေခိုးက ရေတွေကို တစ်ဝကြီး အလှူပေးဘိသည်။ ကောင်းကင်တွင်
တိမ်ညိုကမ္မလာ လွှမ်းပြီး လဟာပြင်၌ ငွေမြားတံ တင်းတိမ်ကာနေဘိတော့
သည်။ ရိုးမဆီမှ တိမ် ဆက်မလာလျှင်ကား ညနေခင်းသည် ရွှေခြည်ငွေခြည်
တဝင်းဝင်းနှင့် အပြစ်ကင်းစွာ လှချင်တိုင်း လှနေပြန်ဘိသည်။

မမဝေနှင့် ဆုံကြို ရင်းနှီးပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့် ရင်တွင်း
မှာလည်း မိုးညိုလိုက် နေသာလိုက်နှင့် အဖုံဖုံ အလဲလဲ ဖြစ်နေရသည်။

မမဝေနှင့် အတူသွားလိုက်၊ အတူထိုင်လိုက်၊ စကားလက်ဆုံ ပြော၍ မကုန် ရှိလိုက်နှင့် နေရသော ပစ္စုပ္ပန်အခါလေးများတွင် ကျွန်တော်ရင်ထဲ နေသာ နေပါ၏။ ဩ... နေသာသည်ထက်ပင် ပိုပါသေးသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် ပိတောက်ပွင့်နှင့်... လရောင်နှင့်။ ပိတောက်သင်းနှင့် လမင်းနှင့်။

အနာဂတ်ကို ဉာဏ်မီသမျှ တွေးလိုက်တော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲ မိုးမှောင် ဌ သည်းရတော့သည်။

မမီသည့် ပန်းကို တုံးခု၍ လှမ်းသည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။ အမှန်မှာ မမဝေ သည် ကျွန်တော်အတွက် မမီသည့် ပန်းမကပါ။ မမီသည့် ပန်းကို တုံးခု၍ လှမ်း လျှင် မိကောင်းမိနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်သေးသည်။ မမဝေကတော့ ကျွန်တော် အတွက် သာမန် မမီသည့် ပန်း မဟုတ်။ သူ့ခြံတွင်းမှ မမီသည့်ပန်း ဖြစ်နေသည်။ မြို့ဝန်မင်းထံ ခွင့်မပန်လျှင် ရာဇဝတ်တော်ခံရမည် ဆိုသည့် ပန်းမျိုးပါ။ ဩ... ခွင့်ပန်တော့လည်း မတန်မရာမို့ မြို့ဝန်မင်းက ရာဇမာန် ရှုကာ ဒဏ်ဆုသာလျှင် ရပြန်မည်။

သတိတရားလေး ဝင်လာတော့ အနေအထိုင်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်သည်။ အပြောအဆိုကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော် ထိန်းသည်။

ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ပြီးသောအခါ မမဝေနှင့် တတွဲတွဲ နေရန် ကျွန်တော် မှာ အချိန်များစွာ မရတော့ပါ။ မိုးတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသောအချိန်မို့ ညနေတိုင်းလည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ကြတော့ပါ။

ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ပြီးစ မေလကုန်လုတွင် မမျှော်လင့်သော စာ တစ်စောင်ကို ကျွန်တော် လက်ခံရရှိသည်။

“ကိုလေးလှိုင်... ”

အရွယ်ကို မသိ၍ ခန့်မှန်းခြေဖြင့် ‘ကို’ ဟု သုံးလိုက်ပါသည်။

ဦး...ဟု သုံးရမည့်အရွယ် ဖြစ်နေပါလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကိုလေးလှိုင် ပို့လိုက်သော ‘ရင်တွင်းမှ ပိတောက်ပန်း’ ကဗျာ ကို လက်ခံရရှိပါသည်။

အတွေးအခေါ်လေးကိုလည်း ကြိုက်ပါသည်။ သူတကာတွေ အလွယ်တကူ လေးလုံးစပ်များ အစပ်များနေချိန်တွင် အချိုးမှန်သော လေးချိုးလေး တစ်ပိုဒ် ဖြစ်၍လည်း နှစ်သက်လှပါသည်။

တန်ခူးလ စာစောင်အမီသာ ရောက်လာခဲ့လျှင် ရာသီစာ လေး ဖြစ်သောကြောင့် ကိုလေးလှိုင်၏ ကဗျာကို အဖွင့်စာမျက်နှာ ကဗျာအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အသားပေး ဖော်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု

တော့ တစ်လ နောက်ကျနေပါသည်။ သို့ရာတွင် အတွေးကောင်းသော
ကဗျာလေးတစ်ပိုဒ် ပျောက်ပျက်မသွားစေလိုသော စေတနာဖြင့် ခွန်လ
စာစောင်တွင် ထည့်သွင်းပေးပါမည်။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လည်း ပို့လိုက်ပါ
မည်။

နောင်ကိုလည်း ကဗျာကောင်းလေးများ ပို့ပေးပါ မင်ဗုဒ္ဓ
ကြီးမောင်
အယ်ဒီတာ

အချစ်ဦးထံမှ ပြန်စာရလျှင် ရင်တွေ့ခုန် လက်တွေ့တုန်၍ ဝမ်းသာမဆုံး
ဖြစ်ကာ စာလေးကို ဖတ်၍မဝ ရှုမဝ အထပ်ထပ် ဖတ်ကြသည်ဟု ကြားဖူးသည်။
ကျွန်တော့်မှာလည်း အယ်ဒီတာ ဦးကြီးမောင်၏ စာကို ဖတ်မဝ ခုမဝ
ဖြစ်မိသည်။ ရင်တွေ့လည်း ခုန်သည်။ လက်တွေ့လည်း တုန်သည်။ လေးလေး
စားစား စာပြန်လိုက်သည့်အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင် ဂုဏ်ယူမိသည်။

အစသော် စာကို မမဝေအား ပြမည်ဟု ကြံစည်သေးသည်။ သို့ရာတွင်
မဂ္ဂဇင်း ထွက်လာမှ အံ့ဩအောင် လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး လျှို့ဝှက်ထားလိုက်၏။
မမဝေကို ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားသည့် အချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေး
သည်။

ကျွန်တော်က တယောကို ကောင်းစွာ တီးတတ်သည်။ ရှေးယခင်ကဆို
လျှင် လသာတိုင်း ရွေးပင်ရိပ်မှာ ကျွန်တော် တယောတီးလေ့ ရှိသည်။

မမဝေ ရောက်ပြီးမှ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ တယော မတီးမိ။ တယော
ဆိုသည်ကို တီးပါက မေတ္တာနှင့် အချစ်ဘွဲ့တို့က ပါလာမည်။ တစ်ဖက်ခြံမှာ
မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရှိမှန်းသိလျက် ကိုယ်က လသာသာမှာ သည်ဘက်ခြံက တယော
တီး တေးဆိုခဲ့လျှင် အဓိပ္ပာယ်က မည်သို့ ထွက်လေမည်နည်း။ မမဝေနှင့် ခင်မင်
ရင်းနှီးပြီးသောအခါတွင် သည်စိုးရိမ်မှုတော့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ မရှိတော့ပါ။ သို့ရာ
တွင် သူတို့အိမ်က လူကြီးတွေနှင့် ကျွန်တော့် အဒေါ်တို့ အထင်လွဲမည်ကို
ကျွန်တော် ကြောက်သည်။ ယခင်က ကျွန်တော့်အဒေါ်သည် ကျွန်တော် တယော
တီးလျှင် မကန့်ကွက်ဖူးသည်မှာ မှန်၏။ ယခုမှ အခြေအနေက တစ်မျိုးဟု
ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဩော် . . . ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ် မလုံသည်ကလည်း
ပါသေးသည်။

ခွန်လဆန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်း၌ နှစ်ပတ်လည် ဆုနှင်းသတင်
လုပ်သည်။ ဆိုပွဲ ကပွဲလေးလည်း ပါလေရာ ကျွန်တော်က တယောတီးရ၏။

ဇာတ်တိုက်၊ သီချင်းတိုက် လုပ်ကြံကတည်းက တယောလေးကို ကျွန်တော်
က ကျောင်းသို့ ယူသွားသည်။ ညနေ အိမ်ပြန်သောအခါ တယောကို ကျွန်တော်
က ဆရာမကြီး ရုံးခန်းတွင် ထားခဲ့သည်။

ပွဲပြီးသော ညနေတွင်ကား ကျွန်တော်သည် တယောလေးကို ပြန်ယူခဲ့၏။
နေခင်းက မိုးရွာထားရာ ယခု ညနေတွင် မိုးတိတ်၍ သာယာနေသည်။
အိမ်အပြန်တွင် ကျွန်တော်က လမ်းကြီးမှ ဖွဲဆင်းလိုက်၏။ လမ်းမကြီး
ဆီမှ မြေနီလမ်းလေးတစ်ခုသည် ညောင်ပင်အုပ်များ အောက်မှ ဖြတ်ပြီး ကျွန်းဆွယ်
ဆီ ပြေးလျက်ရှိသည်။

မြေနီလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်သည် လျှောက်လာပြီး ကျွန်းဆွယ်ဆီ
ရောက်ခဲ့၏။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျ နေရာလေးမှာပင် ကျွန်တော် ထိုင်
လိုက်၏။

မမဝေနှင့် မတွေ့ရခင်ကတည်းက သည်ကျွန်းဆွယ်လေးတွင် မကြာ
ခဏ ကျွန်တော် လာထိုင်တတ်သည်။ သာယာသော ညနေခင်းများတွင် သည်နေရာ
၌ တစ်ကိုယ်တည်း တယောတီးသည့်အခါ တီးသည်။

ယခုလည်း မိုး၏ ညနေသည် တိမ်ပန်းချိစုံနှင့် သာယာလှပနေသည်။
အနောက်မိုးပြင်သည် မှန်သားပြင်ကဲ့သို့ လက်ပြီး အစိမ်းနုရောင်၊ အဝါ
ရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်၊ သုံးရောင် ရောယှက်တောက်ပနေသည်။ ရောင်စုံ တောက်
ပနေသော နောက်ခံရှေ့မှာ မီးမိုးရောင် တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တို့က သဏ္ဍာန်ပုံအမျိုးမျိုး
ဖော်လျက် ပေါ်နေကြသည်။ သည်အထက်မှာတော့ ကောင်းကင်သည် ခရမ်းနှင့်
သပြေသီးရောင်သွေး ထွေးယှက်ပြေးနေသည်။ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်မှာ
တော့ စိမ်းပြာရောင်လဲ့လဲ့ ထွန်းလက်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆီလျော်သော ဝသန်ရာသီ မိုးဘွဲ့ပတ်ပျိုးလေးကို
ကျွန်တော်က တီးရင်း တိုးတိုးဆိုသည်။

“ဝသန်ရာသီ... ပြာရီရှုစံခွင်မည်းလို့လေ... မိုးလွင်မြူဖြေ ပန်းငွေ စာပုံ
ကြည့်လို့လေ...”

စာသားလေးများ လှသောကြောင့် မောင်မောင်တေ၏ သည်ပတ်ပျိုး
လေးကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်။ သီချင်းရှင် စာဆိုရှင်သည် စကားကြွယ်သမျှ
သဘာဝအလှကို မြင်တတ်လွန်းလှသည်။

“ဇွာညိုရောင် တွဲပြန်ပြီ... ထွေထွေတိမ်မဲ ကွန်ကွန်ခြေ... သီဂီရောင်
ရွှေ သပြေသွေးလိုနဲ့၊ ထွေးယှက်လို့ဝေ...”

ဆိုတီးရင်း ကျွန်တော် ကျေနပ်မိသည်။ ဂီတအရသာရော၊ ကဏ္ဍ
အရသာပါ ခံစားရသည်။ ခွာညှိရောင် တွဲပြန်ပြီး . . . ဟူသော အသုံးလေးက
ကို သိမ်မွေ့လှပစွာ လာ၍ထိသည်။

“နန်းသူ ဗျာပေအောင်၊ တိမ်တဲ့ တိမ်သရုပ်ဆောင်၊ ပန်းဝါဆောင် ဝါး
သန်း၊ ပြာပြာမျိုတံ . . . ပန်းသက်တဲ့သွင်း သာဓွာ မကာရ်၊ တိမ်ကွန်ဆင်၊ ရော့ရှေ့ မ
စိန်တုရင်စွန်းလိုနှင့် လွမ်းထပ်ထပ်တွင် . . .”

စာဆိုက ရာသီအလှကို ဖွဲ့ရာမှ ရင်မှအကြောင်းကို ဆက်ပြောသည်
ဪ . . . လှသော ရာသီမှာ မစုံသူနှင့် ကွဲပြန်တော့ ငွေမျက်ရည်ဝဲရတတ်သည်။

“ကွန်းကြာရိပ်သင့် . . . ဆွေးအင်ကကဲ၊ စွဲတောက်ပွေအင်၊ ဖြေမရွတ်
တိမ်နုမူရာ၊ ထူးတဲ့ရာသီ၊ တစ်မှေးမကြည့်၊ ဆောင်ကတီထဲမှာလဲ၊ ဝဲငွေ မျက်ရည်”
သဖြန်ကို ဆက်မဆိုတော့ဘဲ ကျွန်တော်က တယောကို ရပ်လိုက်၏။
ခဲလုံးလေး တစ်လုံးက ကျွန်တော့်အနီး ကျလာသဖြင့် ကျွန်တော်က
လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ကြည့်စမ်း . . . မမဝေ”

ကျွန်တော့်ကျောဘက် ကျွန်းဆွယ်၏ တစ်ဖက်စောင်း၌ မမဝေက ထိုင်
နေသည်။

ကျွန်တော်က နေရာမှ ထသွားပြီး မမဝေ၏အနီး၌ ထိုင်လိုက်၏။

“မမဝေက ဒီမှာ ထိုင်နေတာ ကျွန်တော် မမြင်ဘူး”

“မမဝေက ဒီမှာ အစကတည်းက ထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းလျှောက်
လာတာ၊ အလွမ်းသမားလေး ခိုးလွမ်းနေတာ မိတော့ ဪ . . . ဆုံးအောင်
လွမ်းပါစေဆိုပြီး ဒီနားက ထိုင်နားထောင်နေတာ သိရဲ့လား”

မမဝေက ပြုံးသလို စူသလို မျက်နှာထားဖြင့် မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးပြီး
ပြောရာ ဆင်ခြေရာမရသော ကျွန်တော်က ရယ်နေရ၏။

“မင်းကို ဒီမှာ တွေ့ရတာ အတော်ပါ၊ မမဝေ စပ်ထားတဲ့ ကဗျာလေး
တစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ပြမလို့”

“မမဝေ စပ်ထားတဲ့ ကဗျာလေး . . . ဟုတ်လား”

“တစ်ပိုဒ်လုံးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုနေ့က မင်း အပြီးမသတ်လိုက်
တဲ့ အချိုးလေး မမဝေ ပြည့်စပ်ထားတာ၊ နားထောင်မလား”

“အို . . . ဟုတ်လား၊ နားထောင်မှာပေါ့”

“နေဦး . . . ဒါဖြင့် မင်း နောက်ဆုံးအပိုဒ်က ဘယ်လိုတဲ့၊ ပြန်ရွတ်စမ်း”
“မဖောက်လွှဲပါတဲ့ ခိုင်သဗ္ဗာ မေတ္တာနှစ် သကြိမ်ဝန်း”

“အဲ. . . ဟုတ်ပြီ၊ မမဝေ ဆက်စပ်ပြမယ်နော်”
 မမဝေက ကျွန်တော့်ကို မချိုမချင် ကြည့်ပြီး ရုတ်ပြန်။
 “ဪ. . . မဆင်ခြင်ရင်လဲ၊
 ပင်မင်းမှာ မာလာသုဉ်းသည်သို့
 တဝမှာ ပိတောက်တုံးပေလိမ့်၊
 ဆံထုံး နောင်မပြင်နဲ့၊
 တာသတင် တစ်ကြိမ်သစ်မှာက၊
 သံသရာ ဟိုတစ်ခေတ်မှာမှို
 (ကွယ်) လွမ်းရစ်တော့ မငိုတမ်း”

ကဗျာအဆုံး၌ မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ
 သည်။ အံ့ဩစိတ်ကြောင့် ရုတ်တရက် ကျွန်တော်ကမူ ကြောင်နေ၏။
 မမဝေက ရယ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကို သွလက်သီးလေးဖြင့် ထု၍
 မေးသည်။

“ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေလဲ၊ ဟွန်း. . . ကိုပို၊ ဒါ. . . ဘယ်သူစပ်
 တာလဲ ပြောလေ”

“ဪ. . . အဟင်း၊ အဲ. . . မမဝေ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“ဘယ်လို သိရမလဲ၊ မနက်က မမဝေ ပျင်းလို့ ဒေါ်ဒေါ်မေနှဲ့ သွားစကား
 ပြောနေတုန်း မင်းနာမည်နဲ့ ပို့လိုက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်း ရောက်လာတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မေက
 ပေးလို့ မမဝေ ဖတ်ကြည့်တော့ တွေ့တာပေါ့”

ယနေ့က စနေနေ့ ဖြစ်သည်။ နေ့တစ်ဝက်မှာ စာတိုက်က လာပို့သည်
 တူ၏။ ကြံကြံဖန်ဖန် မမဝေနှင့် သွားတိုးသောကြောင့် လျှို့ဝှက်သော ကျွန်တော့်
 အစီအစဉ် ပျက်ရသည်။ မူလက မမဝေကို ကျွန်တော်က အံ့ဩအောင် လုပ်မည်
 မှန်းသည်။ ယခု အငိုက်ဖမ်းခံရသူက ကျွန်တော်ပါ။

“မင်းက ဒီကဗျာလေး စပ်ပြီး ဘာလို့ မမဝေကို ဝှက်ထားရတာလဲ”

“ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး မမဝေ၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါလာမှ ကျွန်တော်
 က မမဝေကို အံ့ဩအောင် လုပ်မလို့”

“ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ ဒါဖြင့် တယောတီးတတ်တာကျတော့လည်း ဘာလို့
 ဝှက်ထားရသလဲ”

“အဲ. . . ဒါတော့ မမဝေရယ်. . .”

“လာပြန်ပြီ ဒီအဆုံးမသတ်တဲ့ စကားတွေ၊ အဲဒါတော့. . . ဘာဖြစ်သလဲ”

“ခက်တာပဲ မမဝေရယ်၊ မမဝေက သိပ်ခက်တာပဲ”

“အလို. . . မမဝေက ဘာတွေများ ခက်နေလို့လဲ”

“ခက်တာပေါ့ မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို မမဝေ တကယ် နားထောင်

ရဲ့လား”

“ဘယ်လို. . . ဘယ်လို”

“ကဲ. . . နေဦး၊ မမဝေကို ကျွန်တော် သိချင်းလေးတစ်ပိုဒ် ဆိုတီးပြမယ်၊ နားထောင်မလား”

မမဝေ၏ မျက်နှာလေးက ဝင်းကြည်သွား၏။

“တကယ်လား. . . နားထောင်မယ်လေ၊ ဘယ်သိချင်း ဆိုတီးပြမယ်”

“ကိတနက်သန် ကိုစောငြိမ်းရဲ့ သည်ဆောင်းဟေမာန်လေ. . . မမဝေ

ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း. . . ကြားဖူးတယ်၊ ကောင်းလည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ အဆိုရလည်း ခက်တယ်၊ ဆိုပြလေ. . . မမဝေ နားထောင်မယ်”

ကျွန်တော်က တယောကြိုးများကို ပြင်ညှိပြီး ဆိုတီးပြသည်။

“သည်ဆောင်းဟေမာန်. . . မြောက်ပြန်လေညင်း ဆော်တယ်ကို နတ်တော်. . . ပြာသို. . . ဇာညှိတည့် နှင်းဖုံး. . . ဖုံး။

ရွှေဝတ်မှု. . . ငွေဝတ်မှု တသုံသုံ လေယူလွင့်လို့ ရိုးတံဆင့်၊ ပင်မြင့်ယံ မှာ ခံပယ်ညီလာ၊ ထိပ်ခေါင်းပန်းမြတ်၊ သမ္မတဘုရင်၊ ငွေသင်္ဃန်းဟန်မူနဲ့ ယဉ်ကြော နိုင်လွန်းရှား

အသွယ်သွယ် ညွတ်ကိုင်း ရွှေကျိုင်းတလူလူ၊ ငွေကျိုင်း တံခွန်ထုကာ သဲဖြူငွေ ရာဇမတ်ကာ၊ မင်းဘဏ္ဍာတော်မှတ်. . . ရှုရေးရာလှမ်း. . . သည် ပန်းမြတ်ကိုသာ ပန်ချင်သူပါ၊ မှန်စိန်စီ သီကီနန်းမှာ. . . မမှန်းသာ မလှမ်းသာ၊ လရာသီညောင်း. . . မြောက်ပြန်လေလောင်း၊ သည်ဆောင်းဟေမာန်ခါ”

သိချင်းအဆုံးတွင် မမဝေက ကျွန်တော့်ကို တွေတွေကြည့်နေသည်၊ အတန်လေးကြာမှ မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီသိချင်းကိုမှ ရွေးပြီး ဆိုပြတာလဲ”

“ဆီဆိုင်နေလို့ပေါ့ မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ ဟိုရှေးတုန်းက သင်္ဃန်းဟာ တော်ဝင်ပန်းတဲ့၊ သင်္ဃန်း ပွင့်ပြီဆိုရင် သာမန် ပြည်သူတွေဟာ မပန်ရဘူး၊ မြို့ဝန်မင်းထံ ဆက်ရသတဲ့၊ မြို့ဝန်မင်းကလည်း သင်္ဃန်းဦးကို ရွေးနန်းရွေးအိမ်မှာ ထည့်ပြီး လက်ခံရတယ်၊ ရွှေကျိုင်း ငွေကျိုင်း ရွှေထီး ငွေထီး မိုးထားပြီး သဲဖြူစင်း၊ ရာဇမတ်ကာထားရတယ်၊ ပြီးတော့မှ မင်းခေကရာဇ်ကို ဆက်ရတယ်၊ နန်းတွင်းမှာတောင်မှ မင်းခေကရာဇ်နဲ့ ခေကရီ မိဖုရားခေါင် ကြီးတို့

ခေါင်းမှာ မပန်ခင် ဘယ်သူမှ အရင်ဦးပြီး မပန်ရဘူးတဲ့၊ အဲဒါတော့ မမဝေလည်း သိပြီး ဖြစ်မှာပါပဲလေ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဆိုင်တာကို ပြောမလို့ပါ မမဝေ၊ တော်ဝင်ပန်းဖြတ် ထားတဲ့ သဲဖြူ ငွေရာဇမတ်ထဲ သွားကျော်ဖြတ်တဲ့ လူဟာ ဒူးဖြတ်ရမှာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အလိုအရ ကျွန်တော့်ဘဝကလည်း မမဝေ လမ်းလျှောက်ခေါ်ရင် လိုက်၊ ခိုင်းတာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိုရိုသေသေ လုပ်ပေး၊ အဲဒီထက် မပိုရဘူး ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်က ဟောဒီ တယောလေးနဲ့ မမဝေတို့ ဧည့်ခန်းက ပီယာနိုဘေးမှာ မမဝေနဲ့ တီးမိမုတ်မိတယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ သဲဖြူငွေရာဇမတ်ကို ကျော်ရမလား ဆိုပြီး ကျွန်တော် ဒူးဖြတ်ခံရမှာ ကြောက်တယ်”

မမဝေထံမှ စကားပြန်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းမရပါ။ မော့ကြည့်လိုက်သော ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသော မမဝေ၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံရသည်။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ၊ မမဝေ၏ မျက်လုံးတို့တွင် မျက်ရည်များ ဝဲနေ၏။

ကျွန်တော့်ထံမှ မျက်လုံးလွဲသွားပြီး မမဝေသည် ကန်ရေပြင်ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသေး၏။ ခဏကြာမှ ရယ်သံအစစ် မဟုတ်လှသော အသံဖြင့် မမဝေ ရယ်သည်။

“သဲဖြူငွေ ရာဇမတ်ကာ မင်းဘဏ္ဍာတော်မှတ် . . .တဲ့၊ မောင်လေးလှိုင်ရေ . . . ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ်ဟာ နည်းနည်းမှ မတရားဘူး၊ ဪ . . . ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ်ခေတ် ပြီးတော့ ဘယ်ခေတ် လာလဲ”

“အရင်းရှင်ခေတ်ပေါ့ မမဝေ”

“အဲဒီခေတ် အဲဒီစနစ်ကကော ကောင်းရဲ့လား”

ကျွန်တော် မဖြေပါ။ သူဌေးသမီး မမဝေ၏ သည်အမေးကို ကျွန်တော် မဖြေချင်ပါ။

“မင်းက မဖြေဘူး၊ ကဲ . . . မမဝေကပဲ ဖြေပျံ့မယ်၊ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက မမဝေရဲ့ သူငယ်ချင်းတချို့ဟာ ပုဂံဒင်း . . . လက်ဝဲသမားတွေပေါ့ကွယ်၊ သူတို့က အရင်းရှင်စနစ်ကို ဝေဖန်ကြတယ်၊ မမဝေ အမှန်ဝန်ခံမယ်၊ အစကတော့ သက်သက်မနာလိုဝန်တို့ ပြောကြတယ် ထင်တယ်၊ အခုတော့လည်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာတယ်၊ ဥပမာ . . . မမဝေ ပြောမယ်။ အခု မမဝေတို့ တိုက်ဟာ ဘယ်လောက် ကုန်တယ် ထင်သလဲ”

“ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ မမဝေ”

“နှစ်သိန်း ကုန်တယ်၊ ကမ်းနားက စက်ဝင်းထဲမှာလည်း အိမ်ကြီးတစ်ခု
အကောင်းကြီး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီဝင်းထဲမှာပဲ အလုပ်သမားတွေ နေတဲ့ တစ်ခုတည်း
ရှိတယ်။ မမဝေတို့ အဘိုးလက်ထက်က ဆောက်ပေးထားတာတဲ့၊ အခုဆို ယိုးဒယား
ရွဲ့လို့ အကျိုးတွေ အပေါက်တွေနဲ့ ဒါပေမဲ့ ပြင်မပေးဘူး၊ မမဝေတို့က
နှစ်သိန်းတန် အိမ်တစ်လုံး ထပ်ဆောက်တယ်”

မမဝေ ဘာဆိုလိုသည်ကို မသိသော်လည်း ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စား
လာ၏။

“ဒီတော့ ဒါ တရားရဲ့လား၊ မတရားဘူးလို့ မမဝေ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
အခုနေတော့ မမဝေလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်သေးဘူး၊ မမဝေဟာ သူများ ကြည့်
ကို ဖန်တီးပေးနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ့်ကြံစားတောင် ကိုယ် ပိုင်ရဲ့လား၊ သိသေး
ဖြစ်မိတယ်၊ ဪ... မောင်လေးလို့ ဘားနဒ်ရှော ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးကို
ကြားဖူးလား”

“ခွသမား စာရေးဆရာကြီးလို့ ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်၊ သူ့စာတွေ
မဖတ်ဖူးသေးဘူး”

“ခွသမား မဟုတ်ပါဘူး၊ မှန်တာတွေကို ပိသာလေးနဲ့ ဘေးပစ်သလို
ရေးပြတတ်တယ်၊ မမဝေကို လိပ်ပြာမသန်အောင် တန့်န့် နှိပ်စက်နေတဲ့ သူစကား
တစ်လုံး ရှိတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ လိဂယ် ပရောစတီကြူးရှင်းတဲ့၊ မြန်မာလို
ကညီတညွှန်ပြန်ရရင် တရားဥပဒေဘောင်ထဲက ပြည့်တန်ဆာစနစ်တဲ့။ သူ ဘာကို
ပြောတာလဲဆိုတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမပါဘဲ ဂုဏ်နဲ့ နေအတွက် ထိမ်းမြားလက်ထပ်
ပေါင်းသင်းကြတာကို ပြောတာ”

မမဝေက ရဲရဲကြီး ပြောချနေသော်လည်း မျက်နှာ မထားတတ်သော
ကျွန်တော်က မျက်လွှာချထား၏။

“အဲဒီဘဝမျိုးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရောက်သွားမှာ မမဝေ လိပ်ပြာမသန်
ဘူး၊ လိပ်ပြာမသန်လို့ သတ္တိရှိသလား ဆိုတော့လည်း သတ္တိက မရှိပြန်ဘူး၊ မမဝေ
ဟိုတစ်နေ့က ပြောခဲ့သလိုပါပဲလေ၊ သတ္တိဆိုတာက မစွန့်မဖြစ်မှ ပေါ်တာ၊ မစွန့်
မဖြစ် ဖြစ်ဖို့ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးမှာ ကြုံရတော့မှ၊ ဒီမှာဘက်မှာထက်
မြတ်နိုးစရာကို ဟိုမှာဘက်မှာ တွေ့ရမှ”

သည်စကားကို မမဝေ ဆိုသည်မှာ နှစ်ကြိမ် ရှိပြီ။ မမဝေ အတိအကျ
ဘာကို ဆိုလိုနေပါသနည်း။ ကျွန်တော် မသိပါ။

မျက်နှာလေး ညိုညိုနှင့် ပြောနေရာမှ မမဝေသည် ကျွန်တော်ကို ကြည့်
လိုက်ပြီး ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“မင်းကို စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ မမဝေ ပြောနေမိပြန်ပြီ ထင်တယ်”

“အို... အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပါ မမဝေ၊ မမဝေ ရင်ထဲ ရှိတာတွေ ကို ပြောချင်တာ ပြောပါ၊ မမဝေရဲ့ ရင်ထဲ ရှိတာ ပြောတာကို နားထောင်ခွင့် ရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ကောင်အဖြစ် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“ကြည့်... လုပ်လိုက်ပြန်ပါပြီ”

“ခင်ဗျာ... ဘာလဲ၊ မမဝေ ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာပြောရမလဲ၊ ပိုလိုက်တာကို ပြောတာ၊ ကဲ... စကားပြန်မကြွယ် နဲ့ ခုနစ်က သီချင်းပြန်တီးပြ”

“မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ် မမဝေ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင် အိမ်ကျမှ ဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါ့မလား မမဝေရယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမလဲ၊ သဲဖြူတွေ ရာဇမတ်တွေ လုပ်မနေနဲ့... မောင်လေးလှိုင်... မင်း မမဝေကို တကယ်ခင်သလား”

“ဪ... မမဝေရယ်၊ မေးနေဖို့ လိုသေးရဲ့လား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်း မမဝေကို မှန်စိန်စိ သီရိနန်းက သင်ပေးပေးနဲ့ ဘာနဲ့ လည်း မနှိုင်းနဲ့၊ မင်း နှိုင်းချင်ရင် ပိတောက်ပန်းနဲ့ နှိုင်းချင်နှိုင်း”

“ခင်ဗျာ... ပိတောက်ပန်းနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းပဲ ဟိုညနေက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ပိတောက်ပန်းဟာ အနည်းဆုံး လောကကို အလှဆင်ပေးတယ်တဲ့၊ မမဝေလည်း တတ်နိုင်သမျှ လောကကို အလှဆင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်၊ အဲဒီလောက ဆိုတာထဲမှာ မင်းလည်း ပါတယ်၊ မောင်လေးလှိုင် ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာလေးတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်၊ ကျေနပ်ရဲ့လား”

ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် နားမလည်ပါ။

မမဝေနှင့်အတူ တွဲပြန်လာစဉ် ထုံးစံအတိုင်း မမဝေ၏ မျက်နှာလှလှ လေးကို ကျွန်တော် ခိုးကြည့်သည်။ ကိုယ်လှလှလေးကိုလည်း ခိုးကြည့်သည်။

သည်ကိုယ်လှလှ၊ ရင်လှလှအတွင်းက နှလုံးသားဆီမှာ ဘာတွေ ရှိနေ သနည်း။

ကျွန်တော် မသိပါ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။

 အခန်း (၁၁)

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကြီးပြင်းခဲ့ရာ ရခိုင်ပြည်နယ်မှာက တောင်တို့က မြင့်သည်။
ပြန့်ပါသည်ဆိုသော ပင်လယ်ကမ်းခြေကိုပင် တောင်ရိပ်တို့ မိုးနေဘိသည်။

ပုသိမ်ကတော့ မြေပြန့်အရပ် ဖြစ်သည်။ မြေပြန့်ရာမှာ ဖြစ်သဖြင့်
ကုန်းရိုးလေး အနည်းငယ် မြင့်လာလျှင် သည်ကလူတွေက တောင်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ပုသိမ်မြို့ကို သေသေချာချာ လေ့လာလျှင် လူနေအိမ်ခြေအများကို
ကုန်းရိုးလေးပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ မသိမသာ မောက်သော မြေပြင်မြင့်မှာ ဖြစ်စေ
တည်ဆောက်ထားကြသည်။ သည်လိုမှ မတည်ဆောက်လျှင်တော့ မိုးကြီး၍ ရေဝပ်
လျှင် အိမ်ဝင်း ခြံဝင်းတိုင်း လယ်တောပမာ ရေပတ်လည် ဝိုင်းနေလိမ့်မည်။

သဘာဝမြေအနေအထားကို လိုက်၍ တည်ဆောက်ထားရသည် ဖြစ်
သောကြောင့် ပုသိမ်မြို့သည် ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်း စုစုစည်းစည်း မရှိ။ ဂြည်ဂြည်သွယ်
သွယ် ဝေးဝေးလဲလဲနိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်နှင့် ကျွန်တော် နေသော အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း
ကြီးမှာ နှစ်မိုင်နီးပါး ဝေးသည်။ သည်ခရီးကို နေ့စဉ် ကျွန်တော် ကုန်းကြောင်း
လျှောက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ စက်ဘီးလေးတစ်စီးလောက် ရှိချင်သည်။
သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖေက စက်ဘီး ဝယ်မပေး။ စက်ဘီးရှိလျှင် ခြေဖျားပြီး

လူလေမည်ဟု ဆိုသည်။ ကုန်းကြောင်း လျှောက်လျှင် ကျန်းမာရေး ပိုကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုလိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင် ကားရှိသော်လည်း ကားကို ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ သွားစရာရှိမှ သုံးသည်။ ဈေးကို နေ့စဉ် မခင်လှ သွားရသည်။ မခင်လှလည်း ကုန်းကြောင်းပင် သွားရသည်။ ဟိုးမြို့တွင်းက ဈေးကြီးအထိမူ မဟုတ်။ ကြက်တူရွေးဈေး ခေါ် ကျွန်တော်တို့ အိမ်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ဈေးလေးဆီ ဖြစ်သည်။ အနီးဆုံး ဖြစ်သော ယင်းဈေးသည်ပင် အိမ်မှ တစ်မိုင်ကျော် ဝေးသည်။

သီတင်းကျွတ်ပြီးသော တစ်ညနေတွင် ကျောင်းမှ အိမ်သို့ ကျွန်တော် ကုန်းကြောင်းလျှောက် ပြန်လာခဲ့သည်။

ဪ... တန်ဆောင်မှန်း ဆိုလျှင် မိုးကုန်တော့မည်။ ကျောင်းတက်ရန် မိုးထဲ ရေထဲလမ်းလျှောက်ရသည့် ဒုက္ခမှ လွတ်တော့မည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းဆိုလျှင် နှင်းဖြူဖြူတို့ လာတော့မည်။ ပိတ်အောင် ဖုံးအောင် ကျတတ်သော ပုသိမ်၏ နှင်းဖြူဖြူတွေက လှသည်။ ကျွန်တော် ချစ်သည်။

စိတ်ကူးလေးယဉ်၍ လျှောက်လာသော ကျွန်တော်သည် ကိုးသိန်းရဲဩဇာ အနီး အရောက်တွင် နောက်ဆီမှ ဆင့်၍ တီးလိုက်သော ကားဟွန်းသံကို ကြားရသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကားလေးတစ်စီးက ကျွန်တော့်အနီး လမ်းဘေးမှာ ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

ကားပုံစံက ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးသော ပုံဆန်း ဖြစ်၏။ မောင်းသူက ကျွန်တော့်အတွက် ပိုဆန်းနေသည်။

“ဟင်... မမဝေ”

ကားစတီယာရင် အနောက်မှာ ထိုင်ရင်း မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ရွှင်ပျသော အပြုံးလေးနှင့် ဖိတ်ခေါ်သည်။

“လာ... မောင်လေးလှိုင် တက်”

ကျွန်တော်က လဲ့လဲ့နက်မှောင်သော ကားလေး၏ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်တက်ပြီး မမဝေ ဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကားလေးက ပြန်ဘီးလိမ့်သည်။ ကားစက်သံက ဦးပိုင်းမှ မလာ။ နောက်ပိုင်းမှ လာသည်။ ကျွန်တော်ပင် စိတ်ထင်နေ၍လော။

“ဘယ်သူကားလဲ မမဝေ”

“မမဝေ ကားလေး မနက်ကမှ ရောက်လာတာ၊ အခု လိုက်စမ်းမောင်းနေတာ”

မမဝေ၏ စကားတွင် မမဝေ ကားဟု ဆိုသည်။ မမဝေတို့ ကားဟု
မဆို။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။

“အိမ်က ဟိုကားကြီးကကော...”

မမဝေတို့ အိမ်တွင် ဗြူးဝစ်အမျိုးအစား ကားကြီးတစ်စီး ရှိမှုကို
ကျွန်တော်က မေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီကောင်ကြီးက ပုံကြီးကလည်း အတယ်၊ ကြီးလည်း ကြီးတယ်
မမဝေ မောင်းမှ မမောင်းဘဲ၊ မေမေတို့ ဆက်သုံးမှာပေါ့၊ ဒါက မမဝေဖိုသက်သက်”

“ဒီကားလေးက ပုံလေးက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ခုံးခုံးလုံးလုံးလေး”

“မင်း မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ မျက်စိထဲမှာ အဆန်းဖြစ်နေတာကို ပြောရတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပုံက အဆန်း၊ စက်က သာဆန်းသေးတယ်၊ အရှေ့မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အနောက်မှာ”

“ဗျာ... စက်က အနောက်မှာ”

“စက်က အနောက်မှာမို့ ဆန်းနေသလား၊ အမှန်က ကားမှာ စက်က
အနောက်မှာရှိတာ သဘာဝအကျဆုံး၊ အက်ဖီရှန်စီလို့ အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်တယ်၊
ဟိုဒင်း သိပုံနည်းကျ အထိရောက်ဆုံး၊ ဒါပေမဲ့ တခြားကားတွေမှာ ရှေ့မှာ စက်
တပ်ထားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ကားသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်အနီး ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် မမဝေ
က စက်ရှိန်ကို မလျှော့။

“မမဝေတို့ မြက်တိုအထိ မောင်းရအောင်နော်”

“မမဝေ သဘောလေ”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်အလွန်တွင် လမ်းမကြီးက ရေကန်၏ တောင်ဘက်မှ
သည် အရှေ့ဘက်သို့ တစ်ဆစ်ချိုးနီးပါး ကွေ့ပိုက်သွားသည်။ ကွေ့တွင် မမဝေက
ကားအရှိန်ကို လုံးဝမလျှော့ဘဲ မောင်းသည်။ ကားလေးက ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ မြှောက်
ပါ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ အနည်းငယ် အသည်းယားသည်။ သို့ရာတွင် မမဝေက
ဣန္ဒြေလုံးဝမပျက်။ တည်ငြိမ်ကျွမ်းကျင်စွာ ကားကို ဆက်မောင်းနေ၏။

“ကားစက်ကို ဦးခေါင်းမှာ ထားတဲ့ ရာဇဝင်ကို သိရင် ရယ်စရာကြီးပဲ
မောင်လေးလို့င်၊ ကားမပေါ်ခင် မြင်းလှည်းပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဆွဲအား
လားရာ သို့မဟုတ် မြင်းက လှည်းအိမ်ရဲ့ ရှေ့မှာပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ တား
စထွင်တဲ့ လူတွေရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီအစွဲက မပျောက်ဘူး၊ ဒီတော့ အင်ဂျင်ကို

လည်း မြင်းလိုပဲ ရှေ့မှာထားတယ်။ အမှန်က ရုန်းပေးရတာ နောက်ဘီးတွေ၊ အင်ဂျင်က အားကို နောက်ဘီးတွေဆီ ရောက်အောင် ကြံကြံဖန်ဖန် အဆင့်ဆင့် သွယ်ယူရတယ်။ သိပ္ပံနည်းမကျလှဘူး။ အခု ဒီကားကျမှ ဂျာမန်တွေက ထွင်ပြီး နောက်မှာ စက်တပ်လိုက်တာ၊ အင်းလေ . . . ထွင်ကြတာတော့ ကြာပြီပေါ့။ သူတို့က လူသုံးများအောင် လုပ်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ဒီကားမှာ စက်မပူအောင် ရေထည့်ဖို့ မလိုဘူးလေ၊ လေနဲ့ အေးတာ”

“ဪ . . . ဒါ ဂျာမန်ကားကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်လို့ အင်္ဂလိပ်လို အသံထွက်တယ်။ အမှန်က ဂျာမန်လို ဖုတ်စ်ဗေဂျင်လို့ အသံထွက်ရမယ်။ ဖုတ်စ် ဆိုတာက အများပြည်သူ၊ ဗေဂျင် ဆိုတာက ယာဉ်၊ အများပြည်သူသုံး ယာဉ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

မမဝေသည် သူ့ကား အသစ်လေးကို နှစ်သက်လှဟန် ရှိသည်။ ပြောနေသော စကား၌ ကျေနပ်သံ အပြည့်ပါသည်။

“ဒီကားမျိုး ပုသိမ်မှာ တစ်စီးမှ မတွေ့သေးဘူး”

“ပေါ်တာ မကြာသေးဘူး။ မြန်မာပြည်ကိုလည်း ခုမှ သွင်းစရိသေးတယ်။ မမဝေ ရန်ကုန်တုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကားကို မောင်းကြည့်ပြီး သဘောကျလာတာ”

စကားပြောရင်း မမဝေက ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းလာ၏။ ကားအရှိန်ကတော့ အတန်ပင် မြန်၏။

“မမဝေ ကားမောင်းတာ သိပ်မြန်တာပဲ”

“ဘာလဲ၊ မင်း မစီးရဲဘူးလား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်တာကို ပြောတာ”

“မမဝေ လောကမှာ စိတ်အချမ်းသာဆုံးက ကားမောင်းရတာ၊ မြန်မြန် မောင်းရလေ စိတ်ချမ်းသာလေ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် မမဝေရယ်၊ ကားမြန်မြန်မောင်းရတာကို စိတ်ချမ်းသာသတဲ့”

မမဝေသည် စဉ်းစားသယောင် တစ်ချက် ငြိမ်နေပြီးမှ ရယ်လျက် ပြော၏။

“မင်း နားမလည်ပါဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“မမဝေကို မင်း နားမလည်ပါဘူးလို့ ကားမောင်းနေရတုန်းမှာ မမဝေရဲ့ စိတ်တွေက လွတ်လပ်တယ်။ ဟောဒီကားလေးဟာ မမဝေ ခိုင်းတာကို လုပ်

တယ်၊ မမဝေ သွားလိုရာကို သွားတယ်၊ ခရီးတစ်လျှောက်မှာ မမဝေက မာယီ
မှူးပေါ့၊ ဘာတဲ့... ဟိုကဗျာလေးတစ်ပိုဒ်ဟာ... ဝိုက်ချုပ်အောင်ဆန်း ဘာသာ
ပြန်ထားတာ၊ အဲ... ငါသည် ငါ့ဘဝ၏ မာလိန်မှူး ဖြစ်၍ ငါသည်ပင် ငါ့ကျွန်တော်
အရှင်သခင် ဖြစ်သတည်း...တဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ မမဝေ ခံစားရတယ်ကွယ်”

ကျွန်တော်က မမဝေကို အံ့ဩမိသည်။ ကျွန်တော် နားလည်ထားသည်
က သူဌေးသမီးဟူသည် ကားမောင်းရန် မဟုတ်။ ကားနောက်ခန်းက အရှင်သခင်
ဝီဝီ ဖိမ်နှင့် လူဖြေနှင့် စီးမည်။ အလှမပျက်အောင် သက်သက်သာသာလေး လို
မည်။ ရှေ့ခန်းက ဒရိုင်ဘာ မောင်းပါစေပေါ့။ ကားပိုင် ရှိသည့်အပြင် ဒရိုင်ဘာ
ခန့်ထားနိုင်သည်ကို ဂုဏ်လုပ်ကြလေသည် မဟုတ်လော။

ယခုတော့ မမဝေက တစ်မျိုး။ မမဝေ ပြောသကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်
နားမလည်နိုင်ပါ။ ဪ... မမဝေကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သည်တို့ များလှ
ပြီ။ ယခု တစ်ခု ထပ်တိုးသည်။

ကားသည် မြို့ပြင်သို့ ကောင်းစွာ ရောက်ခဲ့ပြီ။ လမ်းဘေးဝဲယာရို
လယ်ကွင်းများ၌ လူပခုံးခန့် မြင့်သော စပါးပင်စိမ်းစိမ်းတို့ ဖုံးလွှမ်းရှင်သန်နေကြ
သည်။ ဟိုမှာ သည်မှာ၌ ရေပြည့်သော ချောင်းမြောင်းနှင့် အိုင်လေးများကို တွေ့
ရသည်။

ရွာတန်းရှည်လေးတစ်ခုကို လွန်ခဲ့သောအခါ မြေနီကုန်းရိုးလေးအတိုင်း
ကားလမ်းက ပြေးနေသည်။ ကားလမ်း ပြေးနေသော ကုန်းရိုး၏ တောင်ဘက်
အနိမ့်တွင်းမှာ ရထားလမ်း ရှိသည်။ မြောက်ဘက်မှာကတော့ လေယာဉ်ပျံကွင်း
ရှိသည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းက ဒီပိုးကျောက်ခင်း မြေနီလမ်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဖျင်း
ခင်း တစ်ပြေးညီ မဟုတ်။ ကုန်းရိုးအတိုင်း အရှေ့ဘက်က မြင့်ပြီး အနောက်ဘက်
က နိမ့်သည်။

မမဝေက ကားလေးကို လေယာဉ်ပျံကွင်းဘက်သို့ ချိုးဝင်ပြီး ဂိတ်ဝရှိ
မြေနီလမ်းလေး၏ ဘေး မြက်ခင်းပြင်မှာ ရပ်လိုက်၏။

မမဝေရော ကျွန်တော်ပါ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။
သည်ဘက်ဆီ၌ လူနေအိမ်ခြေ ကင်းသည်။ လေယာဉ်ပျံဆိုက်ချိန်မှာသာ
စည်ကားသော လေယာဉ်ပျံကွင်း ဖြစ်သောကြောင့်လည်း လူသူရှင်းနေသည်။
အသံဗလံလည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဖိမ်းနုနု မြက်ခင်းရောင်နှင့် ညိုနီနီ လေယာဉ်ပြေးလမ်း၏ အရောင်တို့
သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဟပ်စပ်ပြီး အမြင်မှာ လှသည်။

နိမ့်လျှောသွားသော လေယာဉ်ပြေးလမ်းကျယ်အတိုင်း အနောက်ဘက်
ဆီ မျက်စိတစ်ဆုံး လွတ်လပ်စွာ မျှော်ကြည့်နိုင်သည်။ မျှော်ကြည့်ပြန်သောအခါ
အဝေးဆီ၌ မြပင်လယ်သဏ္ဍာန် လယ်ကွင်းကျယ်များကို လည်းကောင်း၊ မြပင်လယ်
၏ တစ်ဖက်ကမ်းသဖွယ် ဖြစ်နေသော တောတန်းပြာပြာများကို လည်းကောင်း
တွေ့ရသည်။

မမဝေသည် လေကို တစ်ဝှူ့လိုက်ပြီး ဆို၏။

“ဟား... ဖား... ဖရွန်သည်... မက်ဒင်းခရောက်ဒ်”

“ဘာပြောလိုက်တယ် မမဝေ”

“ဪ... အဟင်း၊ သောမတ်စ်ဟာဒီ ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ်
စာရေးဆရာကြီးရဲ့ ဝတ္ထုနာမည်လေး ဆိုစမှတ်ပြု ရွတ်စဖွယ်လည်း ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီစကားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဆီလျော်အောင် ဆိုရင်တော့ မျက်စိနောက် စိတ်ရှုပ်စရာ လူသူတို့မှ
ဝေးရာ လွတ်ရာတဲ့၊ သဘောပေါက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဪ... ဒါထက် မမဝေ ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုကြီးတွေ
အများကြီး ဖတ်ဖူးမှာပေါ့နော်”

“ဖတ်ဖူးတယ်၊ တချို့ကျတော့ ပြဋ္ဌာန်းထားတာမို့ ထောင့်နံ့ကို သရုပ်ခွဲ
ပြီး လေ့လာခဲ့ရတယ်”

“ဝတ္ထုတွေတင်ပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပြဇာတ်တွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ၊ ပြီးတော့...
စာပေသဘောတရားတို့ စာပေသမိုင်းတို့ စုံပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါတွေ လေ့လာချင်လိုက်တာ”

“မင်း တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ လေ့လာရမှာပေါ့”

“တက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော် သွားရမယ် မသွားရဘူး ဆိုတာ မသေချာ
ပါဘူး မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော်က အခု တတ်ချင်တယ်၊ မမဝေ ကျွန်တော့်ကို
သင်ပေးပါလား”

“ဘယ်လို... မင်းကို မမဝေ သင်ပေးရမယ်”

“ကျွန်တော် ပြောတာက ဒီလိုလေး၊ အကုန် မဟုတ်တောင် သိပ်နက်နက်
နဲနဲကြီး မဟုတ်တောင် အခြေခံလောက်ပေါ့”

ပြီးမလို ရယ်မလို မျက်နှာထားဖြင့် မျက်မှောင်လေးကြွတ်ပြီး မမဝေ
သည် ကျွန်တော့်ကို ရွေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏအကြာတွင်ကား ဘာကြောင့်

မသိ၊ မျက်နှာထားလေးက ရွန်းမြဝင်းထိန်လာသည်။ မျက်လုံးလေးများလည်း
တဖျတ်ဖျတ် အရောင်လက်လာ၏။

“မင်း တကယ် ပြောတာလား မောင်လေးလို့”

“ကျွန်တော် တကယ် ပြောတာပေါ့”

မမဝေသည် ပြုံးသည်။ ပြုံးရာမှ ရယ်သည်။ အသံလေးများ ထွက်အောင်
အားရပါးရ ရယ်သည်။

“မမဝေက ဘာလို့ ရယ်ရတာလဲ”

“ဪ... ဝမ်းသာလို့ ရယ်တာပေါ့ မောင်လေးလို့ရယ်၊ ဟုတ်ပါ၊
ကြည့်စမ်း၊ မမဝေ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရလိုက်သားနဲ့ သတိမပြုမိဘူး”

“ခင်ဗျာ... အခွင့်အရေး၊ ဘာအခွင့်အရေးလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အခွင့်အရေး၊ အင်မတန်ရခဲတဲ့ အခွင့်အရေး၊ အနာဂတ်ရဲ့
စာရေးဆရာလောင်း ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ကို အားပေးကူညီနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး
သိပြီလား”

“မမဝေက ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပဲ ပါရမီရှင်တစ်ယောက်လို့ ထင်
သလား”

“ထင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ယုံတာ၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်း စပ်လိုက်တဲ့ ကဗျာ
လေးကို မြင်ရပြီးကတည်းက မမဝေ ယုံတယ်၊ မင်း သိချင်မှ သိမယ်၊ မင်းမှာ
အင်ကင်တေးရှန်း ထည့်နိုင်တဲ့ အစွမ်း ရှိတယ်”

“အဲဒါကကော ဘာပြောတာလဲ”

“အင်ကင်တေးရှန်း ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားရဲ့ မူလအဓိပ္ပာယ်က ဂါထာ
မန္တန် စွမ်းခြင်းလို့ ရတယ်၊ ဂါထာမန္တန်စွမ်းရင် အသက် မရှိတာမှာ အသက်ဝင်
စေနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ စာပေမှာတော့ ဒီစကားကို အဲဒီ
သဘောနဲ့ဆင်ဆင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနဲ့ သုံးတယ်၊ အင်ကင်တေးရှန်းကို မြန်မာလို
မန္တန်သဖွယ် စွမ်းရည်လို့ ခဏ ဘာသာပြန်ထားကြရအောင်လား နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... မန္တန်သဖွယ် စွမ်းရည်၊ ဆက်ပြောပါဦး မမဝေ”

“ကဗျာကောင်းတစ်ရပ်ရဲ့ အင်္ဂါက ဘာလဲ၊ မမဝေတို့ မြန်မာမှာတော့
ရသတို့၊ ဂုဏ်တို့ ဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့စာပေမှာလည်း ရှိတာပဲ၊
အထူးသဖြင့် မန္တန်သဖွယ် စွမ်းရည်ဆိုတဲ့ ကဗျာဂုဏ်သတ္တိအကြောင်း ဖွင့်ဆိုထား
တဲ့ စာတစ်ပိုဒ် မမဝေတို့ ဘီအေတန်းမှာ သင်ခဲ့ရတယ်၊ မမဝေ နားလည်သလောက်
ရှင်းပြမယ်၊ ကဗျာနဲ့ စကားပြောမှာ မတူဘူး၊ ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ စကားပြော
ဆိုတာက ဦးနှောက်ကို နားလည်အောင် ပြောတာ၊ ကဗျာဆိုတာကတော့ နှလုံးသား

ကို နားလည်အောင် ပြောတာ၊ ဦးနှောက်က နားလည်တဲ့ စကားတိုင်းကို နှလုံးသားက နားမလည်ဘူး၊ နှလုံးသားကသာ နားလည်နိုင်တဲ့ စကားကိုလည်း ဦးနှောက်က နားမလည်ဘူး”

ကျွန်တော်က ပြုံးမိ၏။ မမဝေ ခွဲခြားပြပုံလေးကို သဘောကျ၍ ဖြစ်သည်။

“စကားပြေဆိုတာက ဖော်ပြခြင်းသဘော ကဲပြီး ကဗျာမှာက ကူးလှယ်ခြင်းသဘော လွှမ်းတယ်။ ဖော်ပြခြင်း ဆိုတာက ရှိနေတာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတာတွေကို တစ်ခုမကျန် လုံးစေ့ပတ်စေ့ တင်ပြတာကို ခေါ်တယ်။ ကူးလှယ်ခြင်း ဆိုတာက နာမ်သဘောဆန်တယ်။ အသေးစိတ် ဘာမှ မတင်ပြဘူး။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ရှိတာကို သူ့နှလုံးသားထဲ ကူးရောက်သွားအောင် လှယ်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်ကို သူ့ရဲ့ ခံစားချက် ဖြစ်သွားအောင် ဖန်ဆင်းလိုက်တာ။ အဲဒီလို ကူးလှယ်မှု ခြောက်သွားအောင် ကဗျာက အသက်ဝင်နေတဲ့ စကားလုံးလေးတွေကို ရွေးသုံးတတ်တယ်။ ကဗျာကောင်းတစ်ပိုဒ် ဖြစ်ဖို့ စာကြောင်းတိုင်းမှာ အဲဒီလို အသက်ဝင်နေတဲ့ စကားလုံးလေးတွေ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချက်အချာနေရာမှာ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ နေအောင် ပါရမယ်။ အဲဒီလို ပါအောင် သုံးနိုင်စွမ်းကို မန္တန်သဖွယ် ဇွမ်းရည်လို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့ကတော့ သူတို့စာပေနယ်က ချောဆာတို့၊ ဝါဒိတ်ဝတ်သံတို့ရဲ့ ကဗျာတွေက ကောက်နုတ်ပြီး နမူနာ ပြတယ်။ နေဦး . . . မမဝေလည်း မြန်မာကဗျာထဲက ကောက်နုတ်ထားတာလေးတွေ ရှိတယ်”

မမဝေသည် စဉ်းစားသယောင် ခေတ္တငြိမ်သွား၏။

“ဟော . . . ပေါ်လာပြီ၊ အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရလေ၊ ကိုးခန်းပျို့ကြီးရဲ့ နိဂုံးမှာ၊ သူ ယေစဉ်က မာန်မာနထားပြီး လွန်ခဲ့မိတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ထားတာ၊ ‘နောင်းပြီ တစ်ခါ ရိုသေစွာလျှင်၊ ဤစာကိုးခန်း၊ ပုလဲပန်းဖြင့်၊ စိတ်ကျန်းမာန်လျှော့၊ ငါ ကန်တော့၏’ . . . တဲ့၊ ဘာမှ အရှည်ကြီး ထပ်ပြောနေဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီလောက်လေးနဲ့တင် သူ့ရဲ့ ဆန္ဒ၊ သူ့ရဲ့ နိမ့်ချမှု၊ သူ့ရဲ့ မြင့်မြတ်မှုတွေဟာ ဖတ်ရသူ ရင်ထဲကို လွှမ်းဝင်လာတယ်။ အဲ . . . ပြီးတော့ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ အသည်းစွဲ နတ်သျှင်နောင်လည်း ရှိသေးတယ်”

နတ်သျှင်နောင်၏ စာတွေနှင့် အငှားလွှမ်းရသည်ဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့ခြင်းကို မမဝေ ရည်ညွှန်းဟန်တူသည်။

“နတ်သျှင်နောင်ရဲ့ တမုတ်ပြေဝါ၊ စိမ်းပြာညိုမြ၊ ခြယ်စုံလှသို့၊ ညွှန်ဝ မမြန်၊ တွေ့ထွေစွန်းသား၊ ရေပန်းမြစ်ဆိပ်၊ ပွင့်မျောရိပ်က၊ နတ်အိပ်ခဲ့သေး၊ ရင်းမာ မွှေး၍ ဆိုတဲ့ စာကို မောင်လေးလှိုင် တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့ပူးပါတယ် မမဝေ၊ အဲဒီအပိုဒ်ကလေးက လှလှနဲ့လို့ ကျွန်တော်
ခဏခဏ ရွတ်မိတယ်၊ ဟို မြသိတင် ဘုရားတိုင်ရတုက တတိယအပိုဒ်လေး ဟုတ်
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီစာပိုဒ်က ပွင့်မျောရိပ် ဆိုတဲ့ စကားလေးကို ကြည့်
သာမန်ကြည့်ရုံနဲ့တွင် လှတယ်၊ သူတွင် လှသလားဆိုတော့ မကသေးဘူး၊ ဟိုအခါ
ကျင် စာသားအားလုံးကို လှသွားစေတယ်၊ လျှပ်များ ပြက်လိုက်တဲ့အခါ တိမ်ကွယ်
က လမင်း ဝင်းခနဲ ထွက်လိုက်တဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင် ရေမြေတွေ
လှသွားသလို ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံးကို လှသွားစေတဲ့ စကားလေးပါ၊ ဖတ်ရသူနဲ့
စိတ်အမြင်မှာကော ဘာတွေ ထင်လာစေသလဲ၊ လသာသာအောက်က မြစ်ကမ်း
လေးကို မြင်ရသယောင်ယောင်၊ မြစ်ပြင်က လရောင်နဲ့ အရိပ်လေးတွေပဲ ပေါ်လာ
သလိုလို့၊ မြစ်ရေယဉ်မှာ တငြိမ်ငြိမ် မျောပါလာတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေဟာ အရိပ်
အောက် ဝင်ရင် ပျောက်သွားလိုက်၊ လရောင်အောက် ရောက်လာရင် ပွေးဖွေးလှတဲ့
ပေါ်လာလိုက်၊ အဲဒီလိုပဲ မြင်မိသယောင်ယောင်၊ ဒီစကားလေးက စိတ္တဗေဒ အလှ
ပတ်ဝန်းကျင်လေးတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းပေးတယ်၊ မန္တာန်စွမ်းနဲ့ အသက်သွင်းလိုက်
သလို သဘောပေါ့၊ အလှသက် သွင်းလိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“မန္တာန်သဖွယ် စွမ်းရည်ဆိုတာက အဲဒီလို အလှသက် သွင်းနိုင်တာကို
ခေါ်တာလား”

“ကဗျာနဲ့ အနုပညာမှာ သုံးတဲ့ အလှဆိုတဲ့ စကားက နယ်ကျယ်ဝန်း
တယ်၊ နတ်သျှင်နောင်ရဲ့ တင့်လှပေဟန်ချီ ရတုမှာ အလှရှိသလို ဦးပုညရဲ့ ဆံထုံး
တော်ကြီး တမာသီးနဲ့ ဆိုတဲ့ ရေသည်ပြဇာတ်က စာမှာလည်း အလှ ရှိတာပဲ
အလှ ဆိုတာကို ဒီလို အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ကြရအောင်၊ ကဗျာဆရာရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ခံစားမှုတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီခံစားမှုဟာ ချစ်ခြင်းဖြစ်စေ၊ မုန်းခြင်းဖြစ်စေ၊ ဖျော်ရွှင်
ခြင်းဖြစ်စေ၊ လွမ်းဆွေးခြင်းဖြစ်စေ၊ သဒ္ဓါတရားဖြစ်စေ၊ သံဝေဂဖြစ်စေ၊ ဖြစ်ရင်
တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကဗျာဆရာက ဘာလုပ်သလဲ၊ သူခံစားမှုကို တစ်ပါးသူရဲ့
ရင်တွင်းဆီ ရောက်သွားအောင် ကူးလှယ်မှု ပြုလိုက်တာ၊ ကူးလှယ်မှု မြောက်ခြင်း
ဟာ အလှပဲ၊ ဪ... မင်းပဲ တစ်ခါက ဝန်ခံဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က ဘာဝန်ခံဖူးလို့လဲ”

“နတ်သျှင်နောင်တို့ နဝဒေးတို့ရဲ့ ရတုတွေကို ဖတ်ရင်း ကိုယ်ဟာ
နတ်သျှင်နောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နဝဒေးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ စာတု
ကလျာတို့ ရှင်နောင်တို့ဟာလည်း ကိုယ့်စာတုကလျာ ကိုယ့်ရှင်နောင် ဖြစ်လာ
တယ် ဆိုတာလေ၊ အဲဒါဟာ ကူးပြောင်းမှု အောင်မြင်ခြင်းကို မင်း ဝန်ခံခဲ့တာ၊

ပြောရဦးမယ်၊ မမဝေ သီချင်းကြီးတွေ အများကြီး ရတယ်၊ အားလုံးကိုလည်း ကြိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ သတိရတိုင်း မမဝေ ရင်ကို လာလာ ခိုက်တဲ့ စကားတစ်ခုကို မြဝတီမင်းကြီးရဲ့ ပတ်ပျိုးတစ်ခုမှာ တွေ့ရတယ်”

မမဝေသည် သက်ပြင်းနှင့် အပြုံး ရောပြီး ခေတ္တငြိမ်နေ၏။

“ဘယ်ပတ်ပျိုးထဲမှာလဲ မမဝေ”

“ဘုံပျံနေနန်း”

“ခင်ဗျာ . . . ဘုံပျံနေနန်း”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘာတဲ့”

ဟိုးအဝေးဆီမှ တောတန်းပြာဆီ ငေးကြည့်ရင်း မမဝေက သီဆိုပြ သည်။ အသံလွင်လွင်လေးက ငွေသံဟု ခေါ်ရမည့် ကြည်ကြည်မြမြ အသံ ဖြစ် သည်။ အသံသာသာတွင် ခံစားမှုကလည်း ပါနေသေး၏။

“သန်းယိမ်းလွန်လဲ ပျော်လို့ . . . မိုင်းမိုင်းမြ၊ ဝေဝေတဲ့ ညိုညို၊ ပျော်ပဲ . . . ပျော်လဲ . . . ပျော်လို့၊ သက်ကယ်ဖိုဖို၊ ငိုခင်းပြောင်း”

ကျွန်တော်က မမဝေကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့် ကို ခြောက်လှန့်ခဲ့သော သီချင်းစာပိုဒ်ကိုမှ မမဝေ ဆိုဘိသည်။

မမဝေက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး မေး၏။

“အဲဒီအပိုဒ်ထဲက သက်ကယ်ဖိုဖို၊ ငိုခင်းပြောင်း ဆိုတဲ့ စကားကို မင်း သတိပြုမိသလား”

“အင်း . . . အင်း . . . သတိပြုမိပါတယ် မမဝေ”

“အဲဒီစကားလေးဟာလည်း မန္တန်သဖွယ် စွမ်းရည်ရှိတဲ့ စကားလေးပဲ၊ အနည်းဆုံး မမဝေအတွက် မန္တန်သဖွယ် စွမ်းရည်ရှိတဲ့ စကားလေးပဲ”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး အတန်ကြာ စကားမပြောကြဘဲ ငြိမ်နေကြ သည်။ ခဏအကြာမှ ကျွန်တော်က ရယ်သည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ . . . စောစောတုန်းက စာပေသဘောတရားတွေ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးပါလို့ မမဝေကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့မိတယ်၊ ကြည့်စမ်း . . . အခု ကျွန်တော် က ကဗျာသင်တန်းတစ်ခု တက်ရပြီး ဖြစ်နေပြီ”

မမဝေ၏ မျက်နှာလေးမှာလည်း ပြန်လည်ဝင်းပလာ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဪ . . . မမဝေလည်း အကြံရပြီ၊ မမဝေ မင်းကို သင်တန်း သတ်သတ် မပေးဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဆွေးနွေးကြမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း . . . ကောင်းတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ဒီနေ့အတွက် ဒီလောက်ပါ၊ ပြီးပြီ ပြန်ကြမယ်”
“ဧကနေပါဦး မမဝေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဟိုမှာ မိုးတွေ ညှိလာပြီ”

“ဧကလေးပါ မမဝေ၊ ကျွန်တော့်ကဗျာမှာလည်း မန္တန်သွယ် မှန်ရင်
ပါတယ်လို့ မမဝေ ပြောခဲ့တယ်၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ မမဝေ”

မမဝေက ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေ့ဖူးသော ပြုံးချိုချို ခြောက်
အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။

“မင်း သိပ်သိချင်တာပဲလား”

“သိချင်တာပေါ့”

“သိချင်ရင် ကားပေါ်ကျမှ ပြောပြမယ်၊ မိုးပွားလေးတွေ ကျတော့
မမဝေသည် ခေါင်းကို လက်ဝါးလေးနှင့် အုပ်ပြီး ကားဆီသို့ ပြန်
မြို့တွင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြည့် လမ်း၌ မိုးတော့ မရွာပါ။ မိုးပြုန်မှုန်က
တွေသာ မဖွဲတဖွဲ ကျနေ၏။

မမဝေက ဝိုက်ပါ ခေါ် ရှေ့မှန်ဘလက်များကို ဖွင့်လှက် မောင်းသည်။

“ပြောတော့လေ မမဝေ”

“ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် မသိဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ် သိပါ့မလဲ မမဝေရယ်”

မမဝေက သက်ပြင်းချ၏။

မိုးခွန်လေးတွေကြောင့် မိုင်းနေသော ကားမှန်ဝယ် ဒလက်ကြော်
ယပ်တောင်ပုံပေါ်နေသော အကြည့်ကွက်မှတစ်ဆင့် ရှေ့သို့ ကြည့်ရင်း မမဝေ
သည် ကျွန်တော်၏ ကဗျာလေးကို တိုးတိုး ညည်းသည်။

“ဪ . . . မဆင်ခြင်ရင်လှ၊ ပင်မင်းမှာ မာလာသုဉ်းသည်သို့ ဘဝမှာ
ပိတောက်တုံးဝေလိမ့်၊ ဆံထုံး နောင်မပြင်နဲ့၊ ဆံထုံး နောင်မပြင်နဲ့ . . . ကို
မောင်လေးလို့င် . . . အဲဒီကားက မမဝေရဲ့ ရင်ကို လာနိုက်တယ်၊ သိပြီလား
ဆက်လည်း ဘာမှ မပေးနဲ့တော့”

မမဝေသည် လီဇာကို တစ်ဆင့် ထပ်နင်းကာ မြန်နေသော ကား၏
အဟုန်ကို ထပ်ဆင့်မြှင့်လိုက်ပါသည်။

 အခန်း (၁၂)

ဪ... ဟိုယခင်အခါများက ပိတောက်ဖူးငုံလေးများကို အိပ်ပျော်နေသော အလှတရားလေးများဟု ကျွန်တော် တင်စားခဲ့သည်။ ငွေလရောင်ကိုတော့ ဈေးနှိုးလေသူအဖြစ် ပမာနှိုင်းခဲ့သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့် ရင်တွင်းမှာလည်း ကဗျာတည်းဟူသော အလှတရားလေးတွေနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ငွေရောင်က တို့နှိုးလာတော့ သူတို့လေးတွေလည်း ပွင့်နှိုးလာရသည်။

ဦးကြီးမောင်တို့၏ မဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်တော်၏ ကဗျာလေးများသည် တစ်လခြား ဆိုသလို ပါပါလာသည်။

အစမှာတော့ အယ်ဒီတာ့အကြိုက်ကို လိုက်ပြီး လေးချိုးပုံနှင့် ကျွန်တော် ဖော်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကွန်ပျိုး ဖိုးဝဇီရတို့၏ မှာတမ်းပုံစံကို ခေတ်မီရန် ပြုပြင်ပြီး သုံးသည်။ နောင်တော့ ပုံစံကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ရင်နှင့် လက်မှာ တွေ့သကဲ့သို့ ရေးသည်။

နှင်းလေးတွေ ဝေသော နတ်တော်လတွင် မဂ္ဂဇင်း၌ ကျွန်တော်၏ 'ငွေလမင်း၏ သဗ္ဗာရှင်' ဟူသော ကဗျာ ပါလာသည်။

လေးလုံးစပ်သည့် ကဗျာလေးကိုတော့ မမဝေကို ကျွန်တော်က ရေးပေး
ရိပ်မှာ ပြခဲ့သည်။

ပန်းတိုင်း အိပ်စက်
နေ့ကို မက်သည်
ညနက်သဘင်
လှမဆင်လို
နှင်းလျှင် ဖြိုးဖြောက်
တံခါးခေါက်လည်း
မိုးသောက်ထိအောင် အိပ်ရက်သည်။
ကုမုကြော
ကျွန်ုပ်သာလျှင်
မျက်နှာငယ်သော
ကြယ်၏တောမှ
တိမ်ကြောဆန်သူ
ပန်းရွှေသူကို
လှသူ ဆိတ်တုန်း
ညနက်တုန်းမှာ
အပြုံးပွင့်နှင့် ကြို့ပိ၏
ပြေ... လကွယ်သောည
နှုတ်ယံဆီ
ရောက်ခဲ့ပြီနည်း။
နာရီပြန်ညောင်း
ညပေါင်ရင့်ရှည်
မှောင်သည်ပိန်းပိန်း
သန်းယိမ်းလွန်လွန်
တံခွန်သောက်ရှူး
အပူထိကူးစေ
ဓမ္မဦးသူကို စောင့်ပါမည်...'

မမဝေသည် ကဗျာလေးကို အချိန်ကြာစွာ ပတ်နေ၏။ အထပ်ထပ်
ပတ်နေဟန်တူ၏။
“ဒီကဗျာကိုကော ကြိုက်ရဲ့လားဟင် မမဝေ”

“ကြိုက်တာပေါ့၊ မမဝေက မင့်ကဗျာလေးတွေဆို အကုန်ကြိုက်တာပဲ၊
ဟောဒီကဗျာလေးရဲ့ ဟန်က တစ်မျိုး၊ မင်း တာဝိုးရဲ့ ကဗျာတွေ ဖတ်ဖူးလား”
“ဟင့်အင်း... မမဝေ”

“ဒီကဗျာလေးက တာဝိုးဆန်တယ်၊ မင်း ကြိုက်ဖန်ဖန် မြင်တတ်တယ်၊
ကြိုက်ဖန်ဖန်လည်း တွေးတတ်တယ်၊ အင်းလေ... မင်း ရှေ့ဆက် အောင်မြင်ဦး
မှာပဲ၊ ဒါထက် မင်း ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေကော မရေးတော့ဘူးလား”

“ရေးတော့ ရေးတာပဲ မမဝေ၊ ဝိုလည်း ဝိုလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရွေး
မခံရဘူး၊ သူတို့က ပြန်ဝိုတာချည်းပဲ”

“ဘာကြောင့် မရွေးဘူးဆိုတာ ရှင်းမပြကြဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့လည်း ရှင်းမပြကြဘူး”

“အင်းပေါ့လေ၊ သူတို့မှာ ဖတ်ရတဲ့ စာမူတွေကလည်း အများကြီး၊
ပယ်ရတာတွေကလည်း အများကြီး၊ ပယ်ရသမျှ ဘယ်ရှင်းပြနိုင်ကြမလဲ၊ ဒီလို
လုပ်လေ... အပယ်ခံထားရတဲ့ စာမူတွေ မမဝေကို ပေးဖတ်နော်၊ မမဝေ
ဝေဖန်ပေးမယ်”

“ဟင်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော် အကြံမရဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ မမဝေ
ဝေဖန်ပေးနော်၊ ကျွန်တော် ပေးဖတ်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ ညနေတွင် ကျွန်တော်၏ အပယ်ခံ ဝတ္ထုစာမူ
လေးများကို မမဝေ၏ လက်ထဲ အပ်လိုက်၏။

၃ ရက်ခန့် ကြာသော စနေနေ့၏ နေ့လယ်တွင် မမဝေသည် ကျွန်တော်
တို့ အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာသည်။ မမဝေ၏ လက်တွင်း၌ ကျွန်တော့်စာမူလေးများ
လည်း ပါသည်။ စာအုပ် နှစ်အုပ်လည်း ပါလာ၏။

နေနေ ဖြစ်သောကြောင့် ဦးလေးက ဂေါက်ရိုက်သွားပြီး အဒေါ်ကသာ
ဆီးကြိုမေး၏။

“စာအုပ်တွေနဲ့ ဝေဝေ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ... မောင်လေးလှိုင်ကို စာသင်ပေးမလို့”

“အေး အေး... ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင် ဒီနှစ် တက္ကသိုလ်
ဝင်စာမေးပွဲ ဖြေရမှာ”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ စာကြည့်ခန်းက ကျယ်ဝန်းသည်။ သီးသီးသန့်သန့်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း ရှိ၏။

စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြသောအခါ မမဝေက တိုးတိုး ကျိတ်ရယ်သည်။

“မုသားမပါ လင်္ကာမချောတဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ် မေးတော့ စာသင်ပေးမလို့ဆို လိုခိုလိုက်ရတာပဲ၊ အင်းလေး . . . တကယ်တော့ ဒါလည်း စာသင်တာပဲဟာ”

ယင်းသို့ နိဒါန်းပျိုးပြီးနောက် မမဝေသည် လုပ်ငန်း စတော့၏။

“မောင်လေးလှိုင်က ဝတ္ထုတွေ ရေးတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဝတ္ထုရေးနည်း အတတ်ပညာကော ဆည်းပူးဖူးလား”

“ဟင့်အင်း. . . ဒီလိုပဲ ရေးတာပဲ”

“တခြားစာရေးဆရာတွေရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း စမ်းရေးကြည့်၊ ဒီလို မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“တခြား စာရေးဆရာတွေရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်တော့လည်း ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် ဖွဲ့ယူပုံ၊ ဇာတ်ကောင်တွေကို ကိုင်တွယ်သုံးပုံ၊ အတွေးအခေါ်ကို ပေးပုံ၊ ထုံးထားတာလေးတွေ ဖြေပုံ၊ လိပ်ထားတာလေးတွေ ဖြန့်ပုံ၊ အဲဒါလေးတွေ သရုပ်ခွဲကြည့်ဖူးလား”

“ဟာ. . . ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုပဲ ဖတ်တာပဲ၊ ကောင်းရင် ကြိုက်လိုက်၊ ဟိုဟာလေး ဒီဟာလေးတော့ အတုခိုးထားလိုက်၊ အဲဒီလောက်တော့ လုပ်တာပဲ”

“ဝတ္ထုကောင်းကောင်း ရေးတတ်ချင်ရင် ဝတ္ထုကောင်းတွေကို များများ ဖတ်ပေးရမယ်၊ အဲဒါကတော့ မလွဲမသွေ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိထားအပ်တဲ့ အခြေခံအင်္ဂါရပ်တွေနဲ့ နည်းစနစ်တွေ ရှိတယ်၊ မမဝေ ပြောပြမယ်”

မမဝေသည် မျက်နှာလေးကို တည်တည်ထားပြီး လေးနက်သော အသွင်ကို ဆောင်လိုက်၏။

“မောင်လေးလှိုင် ပုံပြင်တွေရော၊ ဝတ္ထုရော ဖတ်ဖူးမှာပေါ့၊ မမဝေ မေးမယ်၊ ပုံပြင်နဲ့ ဝတ္ထု ဘာကွာခြားသလဲ”

“ပုံပြင်နဲ့ ဝတ္ထု ဘာကွာခြားလဲ၊ ဟိုဒင်း. . . သိသလိုလိုပဲ၊ ပြောတော့ မပြတတ်ဘူး”

“လင်္ကာကြီးတွေ၊ ပြဇာတ်တွေလိုပဲ ပုံပြင် ဆိုတာက စာပေသမိုင်းဦး ကတည်းက ပေါ်လာတာ၊ နေရာဗယ်(လ်) လို့ ခေါ်တဲ့ ဝတ္ထုကတော့ ခရစ်နှစ် ၁၃၀၀ တစ်ဝိုက်လောက်ကျမှ စတင်ပေါ်လာတာ၊ သစ်ဆန်းသော စာပေပုံစံတစ်ခု ပေါ့ကွယ်၊ ဝတ္ထုဟာ ဝတ္ထု ဖြစ်လာဖို့ ပထမဆုံး လိုအပ်ချက်က အင်္ဂလိပ်လို ဘီလီပေးဗ်လ်နက်စ်လို့ ခေါ်တဲ့ ယုံဖွယ်ရှိခြင်း အင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံရတယ်၊ ယုံဖွယ်ရှိခြင်း ဆိုတာက ဝတ္ထုထဲက အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖတ်နေတုန်းမှာ ဖတ်သူက ဒီလောက တစ်နေရာရာမှာ တကယ်ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်မှတ်နိုင်စေရမယ်၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့

အကြောင်းတွေကို ရေးပြနေဦး။ ဖတ်နေစဉ်အတွင်းမှာ တကယ်ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်မှတ်လာနိုင်စေရမယ်။ ဥပမာ . . . ရိုင်ခါဟတ်ဂတ်ရဲ့ ဝတ္ထုမျိုးတွေပေါ့ မင်း ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးရွှေညွှန်းခေါင်းတို့၊ ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားတို့ ဘာသာ ဖြစ်တာ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်။”

“ပုံပြင်မှာက ဒီအင်္ဂါ ရှိဖို့ မလိုဘူး။ ရွှေယုန်နဲ့ ရွှေကျား သက်ကယ်ရိတ် သွားလို့ ရတယ်၊ မြေခွေးကြီးက လူလိုစကား ပြောချင် ပြောရတယ်၊ ဝတ္ထုမှာတော့ မရဘူး။ ဝတ္ထုမှာ ယုံဖွယ်ရှိခြင်း အင်္ဂါရအောင် စာရေးဆရာက တစ်နည်းနဲ့ မဟုတ် တစ်နည်း တိုင်းမိအင် စပေ့စ် ဆိုတဲ့ ကာလနဲ့ ဒေသကို ဝီဝီပြင်ပြင် ဖော်ပေးရ တယ်၊ တစ်နည်း ဆိုရရင် သမိုင်းနဲ့ ပထဝီကို လွတ်ထားလို့ မရဘူး။ ဟိုးရှေးရှေး တုန်းက ရှင်ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး စိုးစံသော နဂပူရတိုင်းပြည်ကြီး၌ ဆိုတာမျိုး သွား လုပ်လို့ မရဘူး။ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေမှာ မမဝေ အဲဒါမျိုး သွားတွေ တယ်၊ ဘယ်မြို့လဲ၊ ဘယ်ရပ်ကွက်လဲ မပါတဲ့အခါ မပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ဘယ် တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတာ မပေါ်လွင်ဘူး။ ဘုရားစူး အဟုတ်တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာ ဝါလို့ စာရေးဆရာက အားပျော့ပျော့နဲ့ ပြောသလို ဖြစ်နေတယ်။”

ဟုတ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်နေ၏။

“ကာလနဲ့ ဒေသ ပေါ်ရမယ် ဆိုတာနဲ့ ကာလနဲ့ ဒေသကို မဆီမဆိုင် သီးသီးသန့်သန့်ကြီး လျှောက်ရေးပြလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ ကာလနဲ့ ဒေသဟာ ဘဝပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သွားမှ ပြီးပြည့်စုံတယ်။ ကာလနဲ့ ဒေသ ဖော်ပြမှုဟာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စိတ္တဇဘဝ၊ လူမှုဘဝတွေကို ဖော်ပြမှုနဲ့ ဆက်နွယ်မိဖို့ သိပ်အရေး ကြီးတယ်။ ဘဝပတ်ဝန်းကျင် ဖန်တီးမှု အောင်မြင်သွားရင် ဇာတ်ကောင်ရဲ့ သံသရာ ဟာ ထင်ရှားလာတယ်။ ဇာတ်ကောင်ဟာ ဇာတ်ကောင်သံသရာမှာ ကျင်လည်ရ ခြင်းဟာ ဇာတ်လမ်းပဲ ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်း ပြောရရင် သီးခြား လွတ်လပ်သော ဇာတ်လမ်းရယ်လို့ မရှိဘူး။ ဇာတ်ကောင်ဟာ သူ့စရိုက် သူ့လေ့၊ သူ့စေတနာအညီ သူ့သံသရာမှာ သူ ကျင်လည်ခြင်းကိုသာ အမည်အဖြစ် ဇာတ်လမ်းလို့ ခေါ်တာ။ ဇာတ်လမ်းကို ပထမ၊ ဇာတ်ကောင်ကို ဒုတိယ လုပ်လိုက်ရင် ဝတ္ထုဟာ အသက် သေသွားတတ်တယ်။ အဲဒီအဖြစ်လည်း မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေမှာ တွေ့ရ တယ်။”

“ဟာ . . . မမဝေရယ်၊ ဒီလိုဆို ဝတ္ထုရေးရတာ ဘယ်လွယ်တော့လို့လဲ။”

“လွယ်သော အနုပညာ ဖန်တီးမှုဆိုတာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ မောင်လေးလှိုင်၊ အမှန်က မမဝေက အကောင်းစံချိန် သဘောကို ပြောပြနေတာပါ။ ကမ္ဘာကျော်

စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကြီးတွေမှာတောင်မှ ဒီစံမျိုးက သူတစ်
တမ်း အပြည့်မရှိဘူး။ မမဝေက ဝေဖန်ရေးအမြင်နဲ့သာ ပြောနေရတာ၊ တော
က လွယ်တယ်၊ ဖန်တီးဖို့က ခက်တယ်”

“ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတွေမှာ တခြား ဘာအဖြစ်တွေ သေးလဲ”
“မောင်လေးလှိုင် ဝတ္ထုတွေက ဝတ္ထုတိုလိုလို၊ ဝတ္ထုရှည်လိုလိုလည်း
ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဝတ္ထုတို ဆိုတာက ဘဝတစ်ကွက်ကို လှစ်ခနဲ လှုပ်လှုပ်
တာမျိုး၊ တချို့အဖြစ်တွေက လျှပ်ခဏ လက်ပြမှပဲ လှတယ်။ လမင်းကြီးက
ထိန်ထိန်သာပြနေရင် လှချင်မှ လှတာ။ ဝတ္ထုရှည်ဆိုတာက တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ်
လှစ်ပြတာမျိုး၊ တစ်နည်းဆိုရရင် ဝတ္ထုရှည်ဟာ သမိုင်းတစ်ခုပဲ။ လူမှုသမိုင်းကြီး
ထဲက လူတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် လူတစ်စု၊ သို့မဟုတ် လူတန်းစားတစ်ခုပဲ
သမိုင်းတိုတစ်ခုပဲ”

“ပြီးတော့ကော . . .”

“ဘာပြောတာလဲ၊ ပြီးတော့ကော ဆိုတာ . . .”

“ကျွန်တော့်ဝတ္ထုက အဖြစ်တွေလေ . . .”

“နောက်တစ်ပြစ်က တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေး အပိုင်းပဲ၊ မောင်လေးလှိုင်
ဝတ္ထုထဲက တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုတွေက မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လို့ ဖတ်ရသူ
က မယုံနိုင်ဘူး။ ပေါ်ပင် ဖြစ်နေတဲ့နောက် သံယောင်လိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်။
ဆန္ဒဒေါသ၊ ဘယာမောဟ၊ အပါယ်ကျသား . . . ဆိုတဲ့ လောကသာရပ္ပို၊ က
ဆုံးမစာကို မောင်လေးလှိုင် ရသလား”

“ရပါတယ်၊ အဂတိ မလိုက်စားဖို့ ဆုံးမထားတာလေ၊ ဆန္ဒဂတိ၊ ဒေါသ
ဂတိ၊ ဘယာဂတိ၊ မောဟဂတိ၊ လောဘဂတိ . . . ဆိုတဲ့ ဆန္ဒစွဲ သို့မဟုတ် အချစ်
ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အမှန်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ကြောက်လို့ဖြစ်စေ၊ မသိနားမလည်လို့
ဖြစ်စေ၊ အမှားကို အမှန် အမှန်ကို အမှား ပြောမိတာ၊ အမှားကို အမှားလို့
မပြောရဲသလို အမှန်ကိုလည်း အမှန်လို့ မထောက်ခံရဲတာ၊ အဲဒီလို အဂတိလိုက်စား
ရင် အပါယ်ကျတတ်တယ်လို့ ဆိုထားတာ”

“စာရေးဆရာ ဖြစ်လာရင် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုပိုင်းမှာ အဂတိ မလိုက်စား
ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကိုယ်ပိုင် အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်ပိုင် သိမ်းပိုက်
မျိုးချနိုင်ပြီး လောကကိုလည်း တကယ် အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ လောကအမြင်မျိုးကို
သာ စာရေးဆရာက စွဲကိုင်ထားသင့်တယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ မောင်လေးလှိုင်ကို
မမဝေ သိပ်အပြစ်မတင်နိုင်ဘူး။ မောင်လေးလှိုင်က ငယ်သေးတာကိုး၊ ပညာမှာ
လည်း နုနယ်သေးတာကိုး၊ ဆီဆိုင်လာလို့ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ အခု မမဝေ

ပြောမယ့်စကားက မောင်လေးလှိုင်အတွက် စောများ စောနေဦးမလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှတ်ထားပေါ့နော်၊ နောင် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာရင် သတိထားနိုင်တာ ပေါ့”

“ပြောပါ မမဝေရယ်၊ ကျွန်တော် အကုန်မှတ်ထားပါမယ်”

“စာရေးဆရာဆိုတာဟာ နှလုံးသားလည်း ကြီးရတယ်၊ အမြင်လည်း ရှည်ရတယ်၊ သူဟာ လူ့ဘောင်ရဲ့ ထာဝရလူ့ဘောင်သားကြီး ဆိုတာ သတိမလစ် အပ်ဘူး။ လူ့ဘောင် ဆိုတာက ပထဝီအားဖြင့်လည်း ကျယ်ပြန့်တယ်၊ အချိန်အား ဖြင့်လည်း ရှည်လျားတယ်၊ ကမ္ဘာစာရေးဆရာကြီးတွေကို နှစ်မျိုးနှစ်စား ပိုင်းခြား ခဲ့ခြင်းကြတယ်။ တစ်မျိုးတစ်စားက ကန့်သတ်သိမြင်မှု ရှိသူတဲ့၊ တစ်မျိုးတစ်စား ကတော့ ကန့်သတ်မဲ့ သိမြင်မှု ရှိသူတဲ့၊ ကန့်သတ်သိမြင်မှု ရှိသူတွေက အများစုတဲ့၊ သူတို့ဟာ ခေတ်တစ်ခေတ်၊ ဒေသတစ်ခု လူစုတစ်စုရဲ့အပေါ်မှာ ဩဇာလွှမ်းတယ်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ သိမြင်မှုရဲ့ အကျဉ်းသမား ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ ကန့်သတ်မဲ့ သိမြင်မှု ရှိသူတွေကတော့ သိပ်နည်းသတဲ့၊ ဥပမာ... ရိုတ်စပီးယား တို့၊ ဂိုဏ်းလ်တို့၊ တော်လ်စတိုင်းတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကြီးတွေ၊ သူတို့ကို ခေတ်ရဲ့ ဘောင်၊ ဒေသရဲ့ ဘောင်၊ လူစုဘောင်တွေက အကျဉ်းချထားလို့ မရဘူး။ သူတို့က ဒီဘောင်တွေကို လွန်မြောက်တယ်၊ တစ်နည်း ပြောရရင် ထာဝရ လူ့ဘောင်သား ကြီးတွေပေါ့၊ မောင်လေးလှိုင်ကို မမဝေက တတ်နိုင်ရင် အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုး တစ်နေ့မှာ ဖြစ်လာစေချင်တယ်”

မမဝေ၏ စံနမူနာကြီးက ကြီးလွန်းလှသောကြောင့် ကျွန်တော်က ဇက် ပူပြန်။ အမှန်လည်း ကျွန်တော် ကြောက်သည်။

“အမယ်လေး မမဝေရယ်... ကျွန်တော် မမှန်းဝံ့ပါလား”

“နို့... မောင်လေးလှိုင်ပဲ ပြောခဲ့တယ်၊ မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ ပုထုဇဉ်ဟာ သံသရာမှ ကျင်လည်ရတာဆို”

ကိုယ့်စကားနှင့် ကိုယ် ပြန်ပက်မိနေသောကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ် လျက် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရ၏။

အတန်ကြာမှ ရင်တွင်း ရှိသည်ကို ပြောရ၏။

“မမဝေ စာပေကိစ္စကို သိပ်သိတာပဲနော်၊ မမဝေကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာမ ကြီး လုပ်ပါလား”

“စာပေကိစ္စကို သိတိုင်း စာရေးဆရာ မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်လေးလှိုင်၊ ဒီလိုသာဆိုရင် စာပေပါမောက္ခတိုင်းဟာ စာရေးဆရာကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြမှာပေါ့၊ ဖြစ်မလာကြပါဘူး၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်ဖို့က ပါရမီဆိုတဲ့ တရားက လိုသေးတယ်။

ပါရမီဆိုတာ ဘာပဲရယ်လို့ ဟုတ်တိပတ်တိလည်း မမဝေ အနက်မပေးတတ်ပါဘူး။ ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းခြင်းလို့ ပြောပြနိုင်ပေမယ့် တွန်းအားသဘောကလည်း လိုသေးတယ်။ တွန်းအားဟာလည်း ဘယ်က လာသလဲ။ အတိအကျတော့ မမဝေ မသိဘူး။ နှလုံးသားနဲ့ လူ့ဘောင်က လာတယ်လို့တော့ ထင်တယ်။ သူတို့က လောကကို အလှဆင်သူတွေ မဟုတ်လား။ လောကကို အလှဆင်သူတွေဟာ လောကကိုလည်း ချစ်လိမ့်မယ်။ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားလည်း နဂိုကတည်းက ပါလာခဲ့ကြတယ် ထင်တယ်”

“မမဝေရဲ့ စကားတွေ ကြားရလို့ ကျွန်တော် အားလည်းတက်မိတယ် အားလည်း ငယ်မိတယ်”

“အို . . . ဘာပြုလို့”

“စာရေးဆရာဘဝဟာ ရရှိရာ ခုံမင်တာသ ကြိုးစားထိုက်တဲ့ ဘဝထူးကြီး ပါလားလို့ သိရလို့ အားတက်မိတယ်။ တကယ် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်ဖို့ဟာ မလွယ်ပါလားလို့ သိရပြန်တော့လည်း အားငယ်မိတယ်”

“အားမငယ်စမ်းပါနဲ့ မောင်လေးလှိုင်ရယ်။ မောင်လေးလှိုင်မှာ ပါရမီ ရှိတယ် ဆိုတာ မမဝေ ယုံတယ်။ မောင်လေးလှိုင် အလုပ်က ဆက်ဖြည့်ဆည်းဖို့ပဲ ဪ . . . ဟောဒီမှာ မမဝေ စာအုပ် နှစ်အုပ် ယူလာခဲ့တယ်”

“ဘာစာအုပ်တွေလည်း မမဝေ”

“ဟောဒီ တစ်အုပ်က နှစ်ကားတော့ကာ ရေးတဲ့ စာပေအမိပ္ပာယ် ဖွင့် ယူနည်းတဲ့၊ မောင်လေးလှိုင် အဲဒါကို အရင်လေ့လာ၊ ဟောဒီစာအုပ်ကြီးကတော့ ဘားထရန်ဒီရပ်စဲလ်ရဲ့ အနောက်တိုင်း လောကအမြင်သမိုင်းတဲ့၊ သူတို့တော့ မြည်းကြည့်ထားပေါ့။ နောင် မြည်းဖြည်းချင်းမှ နားလည်အောင် ကြိုးစား၊ မရှင်း တာတွေကို မမဝေနဲ့ ဆွေးနွေး၊ ဟုတ်လား”

မမဝေက နေရာမှ ထ၏။

စာကြည့်ခန်း ပြတင်းမှနေ၍ ရေကန်ကြီးဆီ လှမ်းမြင်နိုင်သည်။

နေရောင်က လှဲလှဲနွေးနွေး ကျရောက်သော်လည်း နှင်းဖြူ နှင်းရိပ်လေး များလည်း ငွေငွေရှိနေသည်။ နှင်းနဲ့ နှင်းသက်လေးများလည်း ယုံယုံ သင်းပွဲ နေ၏။

ပြီးလို့လဲနှင့် မမဝေက ဆိုသည်။

“ကဲ . . . ဆရာမ ညောင်းသွားပြီ၊ ရေသွားချိုးဦးမယ်၊ ရေချိုးပြီးရင် လမ်းလျှောက်ကြမယ်။ အဆင်သင့် လုပ်ထားနော်”

“ဒီလို လုပ်ပါလား မမဝေ၊ ကျွန်တော်က တယောလေး ယူပြီး ပုိုး ကမ်းဆွယ်ဆီ သွားနှင့်မယ်။ မမဝေက နောက်မှ ကားလေးနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“မင်းက မမဝေကို တယောတီးပြမယ်ပေါ့”

“အင်းလေ၊ မမဝေ နားထောင်ချင်ရင်”

“ဟွန်း... မပိုနဲ့၊ ဘယ်သူက နားမထောင်ချင်ဘူး ပြောလို့လဲ”

ငွေနှင်းလေးတွေ ဝေဝေစီသည့် ဆောင်းညနေ၊ ထိုဆောင်းညနေတွင် ရေပတ်လည် ဝိုင်းသော ကန်လယ်ကျွန်းဆွယ်၌ ဆောင်းညနေအလိုက် မမဝေ ကြိုက်သော တေးကို တယောနှင့် ကျွန်တော်က တီးသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်ရင်း မမဝေက သီဆိုသည်။

“ဘုံပျံနေနန်း... ပြင်ခန်းခံ... ဓမ္မ၊ လှံငွေနှင်းစီ... စိ၊ ခွာပြာညို

လှဲသန်း... ငုံ့မြန်းကြ ဖူး... တံ... ချို”

ပွင့်မည့်ပန်းတို့ ငုံ့ကြ မြန်းကြနှင့် ဖူးတံဆိုသော ရာသီလျှင် အမှန် ဖြစ်ခဲ့

ပါ၏။

 အခန်း (၁၃)

'ဧရက် နီးလျှင်၊ စုံတောခွင်လည်း၊ မြသွင်မညို၊ တချိုသင့်၏၊ ထပ်ဆင့်မြည့်သွန်
တောင်လေပြန်က၊ မထန်နှင်းဖွဲ၊ ဆောင်းစဲလွယ်မှု၊ ဧရအားလှသော်၊ ရတုအလျောက်
လဲနှင့် ပေါက်လည်း၊ လျှံတောက်ရွှေဆင်း၊ တောလုံးဝင်းမျှ . . .' ဟု ကျွန်တော်
အသည်းစွဲ နတ်သျှင်နောင် ဖွဲ့ခဲ့သော တပို့တွဲလက ကုန်ဆုံးပြီး တပေါင်းလထ
ဝင်လာခဲ့သည်။

ဧရက် နီးရုံမက ဧရဦးရာသီ ပီပီ ဆိုက်လာသဖြင့် မြ၊ဝေဝေမှာ ဝါရွက်
တို့ ကြွကြွပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ခြံဝင်းအတွင်းနှင့် ခြံပြင်မှာ ဘန်ပွေးပင်ကြီးတွေ ရှိသည်။
အရွက်ကြီးတွေ ပြန်ပြန်ကားကားဖြင့် တစ်ဆောင်းလုံး တစ်မိုးလုံး ကြားကြားဝင့်ဝင့်
ရပ်တည်နေခဲ့သည်။ ဧရက် နီးတော့ ရွက်စိမ်းကြီးတို့ စတင် ဝါသည်။ ကြွေရိန်
နီးတော့ အခါမှာ အနီ ရော၍ ရွှေနှင့် သန္တာသွေး နှောဘိသည်။

အချစ်ကြီးတော့ အလွမ်းသည်းရသကဲ့သို့ အရွက်ကြီးတော့ အကြွေစော
ရလေသလော မပြောတတ်။ ဘန်ပွေးရွက်တို့က စောစွာ ကြွေကြသည်။ မြေပြင်
မှာ ခြေချရာ မရှိအောင် ရွှေသန္တာရွက်တို့ ဖုံးနေသည်။ ပင်ယံထက်တွင် အကိုင်း
ကျဲကျဲတို့က မည်းမည်းနှင့် ပွဲပွဲ ကျန်ရစ်သည်။

ဘန်ပေးနောက် လိုက်ပြီး ကျန်သော အပင်တို့လည်း ရွက်ချွတ်ကြသည်။
ပိတောက်ရွက်ဝါတွေက ဝေးရာအထိ လွင့်ကြသည်။ ရွက်ဝါတို့က မုလေးပွား
ပမာ ပင်ခြေတစ်ဝိုက်ဆီ ပွဲပွဲဖော့ဖော့ ကြွေကြသည်။

နှစ်၏ နိဂုံးကို ပြသော သည်လရာသီတွင် ဘဝတစ်ကွေ့၏ အဆုံး
သဘောဖြစ်သည့် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကြီးကို ကျွန်တော် ဖြေရသည်။

အိပ်ချိန်က နည်းတော့ လူက နှမ်းသည်။ စာမေးပွဲ တစ္ဆေခြောက်သဖြင့်
စိတ်က ပန်းသည်။ သည်ကြားထဲမှာ ရာသီကလည်း လွမ်းဖွယ် ရှိလှသေး၏။
ကျွန်တော့် စာမေးပွဲကြီး ပြီးချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာလည်း လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

အစ်ကိုသန်းဟန်က ဘွဲ့ယူပြီး၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာနေပြီဟု သိရ
သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယူးယောက်မြို့မှ ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဆောက်သင်း
ပတန်မြို့အထိ ကမ္ဘာကျော် ဘုရင်မ အယ်လီဇဗက် သင်္ဘောကြီးနှင့် လာခဲ့သည်
ဆိုသည်။ လန်ဒန်မြို့တွင် သင်္ဘောပတ်စောင့်ပြီး ယခုမှ လစ်ဗာပူးလ်မြို့မှ ရန်ကုန်
အရောက် တစ်ဘီလောင်းကုမ္ပဏီ၏ ဒါတီရှိုင်းယား သင်္ဘောကြီးဖြင့် လာနေသည်
ဆိုသည်။ သင်္ကြန်မတိုင်မီ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်မည် ဆို၏။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းလွတ်တစ်ခု ရှိသေးသည်။
ငယ်စဉ်က အစ်ကိုသန်းဟန် နေသွားသော အခန်းဟု ဆိုသည်။ ယခု သည်အခန်း
ကို ကျွန်တော်တို့က ရှင်းလင်းသန့်စင် ပြုပြင်ကြရသည်။

မခင်လှက ကြမ်းပြင်၊ နံရံ၊ မျက်နှာကြက်တို့မှ ဖုန်များ၊ ပင့်ကူအိမ်များ
ကို ရှင်းလင်းရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘိုကေတို့က ကွဲနေ အက်နေသော ပြတင်း
မှန်တို့ကို အသစ်လဲ တပ်ကြရသည်။

သံမှိုရိုက်ရင်း ကိုဘိုကေက ပြောသည်။

“မင့်အဒေါ်က အလကား ဇာချဲ့တာကွ၊ သတို့သားကို တစ်ခါတည်း
သွယ်ောကွမအိမ်ပေါ် တင်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဟိုအိမ်က တိုက်အသစ် ပျံနေတာ
ပဲ၊ တို့လည်း အလုပ်မရွပ်ရဘူး”

မခင်လှက မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခေါင်းပေါင်းလျက် တံမြက်စည်းနှင့်
မျက်နှာကြက်မှ ပင့်ကူအိမ်များကို လှည်းလျက်က ကန့်ကွက်သည်။

“ရှင်ကလည်း ပြောရောမယ်၊ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းတွေ မှတ်နေလို့လား။
မင်္ဂလာမှ မဆောင်ရသေးဘဲဟာ”

“ဟ... ရောက်ရောက်ချင်း မင်္ဂလာမဆောင်ကြဘူးလား”

“မင်္ဂလာက ဝုန်းဆို ကောက်ဆောင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ စေ့စပ်ကြောင်း
လမ်းတာတွေ ဘာတွေ လုပ်ရဦးမယ်”

“ဟေ့ . . . အခုလည်း စေ့စပ်ထားတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါက အချင်းချင်းသာ နားလည်ထားတာ၊ လက်မထပ်ခင် လူကြီးနဲ့ရော
ရှေ့မှာ တရားဝင် လုပ်ရဦးမယ်”

“အေးလေ . . . ဟုတ်သားပဲ၊ လက်ကတော့ ဘယ်တော့ ထပ်မှာလဲ”

“ကိုသန်းဟန်က ရောက်ရောက်ချင်း ဒီကို ခဏသာ လာနိုင်မှာ၊ အလုပ်
တွေ ဘာတွေ ဝင်ရဦးမယ်၊ အခြေကျမှ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ရမှာ၊ သူ့မိတ် ကိုယ့်မိတ်
နဲ့ ဆိုတော့ အချိန်ယူလည်း စီစဉ်ရဦးမှာ”

“ရှုပ်လိုက်တာဟာ၊ တို့သာဆိုရင် အိပ်ရာလိပ်လေး အသာထမ်းပြီး
မိန်းမရေ လာခဲ့ပြီဟေ့ဆို တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြီးမှာ”

“ရှင့် ထွေးဆင့်လား . . . ထွေးမြင့်လား၊ အဲဒီလို သွားလုပ်ကြည့်ပါလား”

“လုပ်ပြမယ် . . . စောင့်ကြည့်”

“ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့်ခဲ့တာ ကြာပါပြီတော်”

“လက်ဖက်ကောင်း စားချင်ရင် တောင်တက်နှေးရသတဲ့၊ မဟုတ်ဘူး
လားဟေ့ မောင်လေးလို့င်”

ကျွန်တော်က မဖြေဘဲ ပြတင်းတစ်ပေါက်၌ မှန်ဆက်တပ်နေ၏။

“စကား ပြန်မရဘူး၊ ဟေ့ . . . ခု တစ်လော မင်းလည်း မိုင်တိုင်တိုင်
ခိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေလဲ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ စာမေးပွဲ ဖြေထားရလို့ ပန်းနေတာ၊ ခင်ဗျား စကား
ကြီးက ဘာလိုလို ညာလိုလို . . .”

“အဟဲ့ . . . အဟီး . . . ငါကလည်း ဘာလိုလို ညာလိုလို ဖြစ်မှာနိုးလို့
ပြောနေတာ”

“ကိုဘိုကေကြီး၊ ကလေးကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဪ
. . . မောင်လေးလို့င်ရေ . . . မင်း ဝေဝေနဲ့ အဖွဲ့ကျနေတာ မဆိုးဘူး၊ မင့်မနိုး
လောင်းကို မင်း ကပ်ထား”

“ကျွန်တော်က ဘာလို့ မမဝေကို ကပ်ထားရမှာလဲ”

“မင်း နှစ်ထပ်ကွမ်း မရိုးတော်ရအောင်ပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ရန်ကုန်မှာ ဝေဝေ အဖေညီတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူလည်း သူငွေပဲ
ရှုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ထောင်ထားတယ်၊ အဲ . . . သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊
မင်းထက်တော့ ငယ်တယ်၊ သူလည်း အချောပဲဟေ့၊ ဒါကြောင့် မင့်မမဝေကို
မင်း ကပ်ထားလို့ မမလှက ပြောရတာ”

ကိုဘိုကေက ဝင်ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ မောင်လေးလို့င်၊ မင်းကလည်း အခု စာလေး ဘာလေး ရေးနေတော့ ဟိုကလည်း ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီဆို အကိုက်ပဲ၊ မင်းကြီးပွားရင် အနည်းဆုံး ၎င်းကို လူ့ရွှင်တော်မင်းသား ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးစမ်းပါနော်”

ကျွန်တော်က စကားလိုက်မရောဘဲ အလုပ်ကိုသာ အမြန်ပြီးအောင် လုပ်သည်။

ယခုတစ်လော ကျွန်တော့်၌ အချိန်လေးတွေကို လုရသော အကြောင်း ပေါ်နေသည်။

စာမေးပွဲ ပြီးပြီဖြစ်၍ ကျောင်းမတက်ရတော့သည်မှာ မှန်သည်။ အိမ်တွင် ကျွန်တော် ကူလုပ်ပေးရသော ဝေယျာဝစ္စဟူသည်ကလည်း များများ မရှိလှပါ။ သည်ကြားထဲက အချိန်ကို လုရသည်ကား ကျွန်တော်က ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ရေးနေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မမဝေက ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတိုဘက်မှာထက် ဝတ္ထုရှည်ဘက်တွင် ပိုသန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဤအတိုင်း သဘောရသည်။ ယခု ဝတ္ထုရေးနေသည်မှာ ပုံနှိပ်ရသည်၊ မနှိပ်ရသည်က ပဓာန မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က စနစ်တကျ စတင် စမ်း၍ ရေးကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ် တကယ်သိသော အကြောင်းအရာနှင့် ကိုယ် တကယ် ခံစားရသည်ကိုသာ ရေးရန် မမဝေက ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ချောင်းသာကမ်းခြေ ဒေသကို နောက်ခံပြုပြီး ဝတ္ထုကို ရေးနေသည်။

ဝတ္ထုရှည်ဟူသည်မှာ သမိုင်းတစ်ရပ်ဟု မမဝေ ပြောသည်မှာ မှန်ပါ၏။ ချောင်းသာနှင့် ချောင်းသာမှ လူတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော့်မှာ ပြောပြဖွယ် များစွာ ရှိသည်။

ချောင်းသာက ချောင်ကျသည်။ တစ်ဖက်က ပင်လယ်၊ တစ်ဖက်က ရိုးမ ရှိ၍ တစ်ရပ်တစ်ကျေးနှင့် ဆက်သွယ်ရန်က မလွယ်။ အနီးဆုံး မြို့ကြီး ဖြစ်သော ပုသိမ်ကို လာချင်လျှင် နွေနှင့် ဆောင်း ဆိုက ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပြီး တစ်ကျွန်းကြီး လာရသည်။ လှိုင်းလေကြီးသော မိုးအခါတွင်ကား ပင်လယ်ကမ်းက ပိတ်လေသည်။ ထိုအခါ ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ရိုးမကြီးကို ကျော်ရသည်။

ချောင်းသာမှာက အုန်းသီးသာ ထွက်သည်။ အုန်းသီးကို အလုံးလိုက် တင်ပို့ ရောင်းနိုင်လျှင် ဈေးကောင်းမှန်း သိသော်လည်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးက မလွယ်ကူ။ အုန်းသီးဆံ အခြောက်ကိုသာ အဓိကထား၍ ထုတ်ရ၏။ ပင်လယ် ထွက်၍ ငါးမန်း ဖမ်းသော လုပ်ငန်းတော့ ရှိသည်။ ကြီးကျယ်လှသည်ကား မဟုတ်။

ချောင်းသာ၏ နည်းပစ်လှသော ထွက်ကုန်တွင် ငါးမန်းသား ဆားစိမ်းနှင့် ငါးမန်းသား တို့ ပါဝင်သည်။ ငါးမန်းယပ် ဟူသည်မှာ မြို့ကြီးမြို့ကြီးက တရုတ်ဟိုတယ်ကြီး များတွင် ရေကြီးပေး သောက်ရသည် ဆိုသော ဟင်းမျိုးမျက်သည့် ငါးမန်းတော့ ယ် ဖြစ်သည်။

မြို့ကျွန်းရာ ကမ်းမြောင်ဒေသရှိ လယ်များများ မစိုက်နိုင်။ ဆန်ကို ပုသိမ်မှ တင်ယူရသည်။ ဆန်တွင်မက ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ အဝတ်အထည်၊ အစ ပုသိမ်ကပင် တင်ယူရသည်။

ချောင်းသာရှိ က ပန်းချီဆန်၍ လှပသော်လည်း အသုံးမဝင်လှ။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က သောင်ပြင်မှ မျှော်ကြည့်လျှင် အလွန်တေးရာ ပင်လယ်ကွင်း ဆီ၌ ရွက်လွှင့်သွားကြသော ကတ္တူကြီးများကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြေကွဲပ ကော်ပိုင်း အစပ်လောက်ဆီ၌ သင်္ဘောတစ်စင်း၏ ခေါင်းတိုင်မီးခိုးကို ရေပေး တွေ့ရသည်။

ချောင်းသာကို သင်္ဘောကြီးတွေ ဝင်ထွက်သည့် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ ကြီးအဖြစ် ကျွန်တော်စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ဖူးသည်။ လက်တွေ့မှာက မဖြစ်နိုင်ပါ။ ချောင်းသာကမ်းခြေအလွန်တွင် ကျောက်ဆောင်တန်းကြီးများ ရှိသည်။ ဒီရေသည် ကျောက်ဆောင်တန်းကို ဖုံးရုံ ဖုံးသည်။ ဒီရေကျလျှင် ကျောက်ဆောင်တန်းတို့ မည်းမည်းပြာပြာ ပေါ်နေကြသည်။ ကျောက်ဆောင်တန်းတို့၏ အမည်တို့ကပင် အန္တရာယ်ကို ဖော်ပြနေ၏။ တစ်ခု၏ အမည်က ကတ္တူပျက်၊ အခြားတစ်ခု၏ အမည်က သင်္ဘောပျက် ဟူသတည်း။

ချောင်းသာမှ လူတို့၏ ဘဝက ကျောက်ဆောင်ထူသော ပင်လယ်ပြင် ပမာ ခက်ထန်၏။ သားရဲပေါသော ရိုးမတောကဲ့သို့လည်း ကြမ်းတမ်းသည်။

ယင်းဇာတိမြေကို နောက်ခံပြုပြီး ကျွန်တော်က ဝတ္ထုကို ရေးသည်။ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းကြီးပြင်းခဲ့သော ၁၉၄၈-၄၉ အချိန်တွင်းက အဖြစ်အပျက် များကို အခြေခံသည်။ အဲသည် အချိန်တုန်းက စိတ်ဝင်စားဖွယ် အဖြစ်အပျက်များ လည်း အဟုတ် ရှိခဲ့သည်။

လွတ်လပ်ရေး ရပြီးစ ထိုအချိန်၌ ပြည်ထောင်စုကြီး တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး တရားဥပဒေ စိုးမိုးသည့် အေးချမ်းသာယာသော နိုင်ငံတော် ဖြစ်ရေးတို့အတွက် ပြည်သူအများသည် တာဝန်သိသိ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာ ထိုသို့ တာဝန်သိ သူများတွင် ကျွန်တော်ဟို ဒေသမှ ပြည်သူများလည်း ပါဝင်ကြသည်။

မူလက ဝတ္ထုနာမည်ကို ကျွန်တော်က ကဗျာဆန်ဆန်ပင် 'ချောင်းသာ သောင်ခြေဦး' ဟု ပေးသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ကြိုတင်သိပြီး ကျွန်တော် ရေးပြီးသမျှကို ဖတ်ရှု
တည်းဖြတ်သူ မမဝေက မကြိုက်။

“မင်းဝတ္ထုမှာက ရှမ်းကန်မှုနဲ့ အားတွေ မာန်တွေ ပါတယ်၊ ချောင်းသာ
သောင်ခြေဦး ဆိုတဲ့ နာမည်က နုနုတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လို ပေးရမလဲ”

“မင်းဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေက မင်းလိုပဲ မျှော်လင့်မှု အားကြီး
တယ်၊ အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေမှာတောင်မှ ဘဝကို အရှုံးမပေးဘူး၊ ဘယ်လောက်
မှောင်မှောင် သူတို့အတွက်က အလင်းရောင် ရှိနေတယ်၊ ရေးသာ ရေးနေတယ်၊
မင်း ဒါကို သတိပြုမိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း.. ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ရေးချလိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ရေးချ၊ ဒါမှ ဖန်တီးယူတာ မဟုတ်ဘဲ

ဖန်ဆင်းမှုအစစ် ဖြစ်လာမှာ”

“ဝတ္ထုနာမည် ရွေးပေးဦးလေ”

“မမဝေက ရွေးပေးရမယ်”

“ဟိုဒင်းလေ... မမဝေ ဘယ်လို ခံစားရသလဲ၊ အဲဒီခံစားမှုကို နာမည်

မပေးနိုင်ဘူးလား”

မမဝေက ခေတ္တစဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာသောအခါတွင် မျက်နှာ

လေးက ဝင်းလက်လာ၏။

“ရပြီ၊ မမဝေ နာမည်ရပြီ”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ မမဝေ”

“ကြယ်မကြွေသော ညများ.. .တဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မမဝေကိုသာ အံ့သြဝမ်းသာ စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။

“မင်း မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တာပေါ့ မမဝေရယ်၊ ကြိုက်လွန်းလို့ ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင်
မသိဘူး၊ ကြယ်မကြွေသော ညများ.. . အင်း ဟုတ်တယ်... ကြယ်မကြွေသော
ညများ.. . မမဝေရယ် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

ကျွန်တော်က ဝတ္ထုကြီးကို ဆက်ရေးသည်။ အားလပ်သမျှ အချိန်တိုင်း
တွင် ရေးသည်။ ညဆိုလျှင် သန်းခေါင်ကျော် လူခြေတိတ်၍ နက်မှောင်သော
ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တွေ စုံနေချိန်အထိ မအိပ်ဘဲ ကျွန်တော် ရေးသည်။

ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် စိတ်ဝင်စား၍ ဘဝကိုပင် ခေတ္တမေ့နေသော
တစ်နေ့မှာ အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ယူစကားပြောသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကောင်းပြောလျှင် ကျွန်တော်အပေါ်က ပြုံးရယ်ခဲ့သည်။
 မျက်နှာကို အစဉ် တည်တည်ထားတတ်၏။ ယခု ပိုမိုတည်ငြိမ်လေးနက်နေ၏။
 "မင်းကို ငါ အရေးကြီးတဲ့ကောင်း ပြောမလို့"
 အပေါ်ကောင်း အပေါ်မျက်နှာထားကြောင့် ကျွန်တော် ထိတ်လန့်ခဲ့ရ
 သည်။ ကျွန်တော်အပေါ် ဘာအဖြစ် မြင်လေသနည်း။
 "မင်းရဲ့ တစ်သက်တာ ကောင်းစားဖို့ပါ။ တို့အားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုးနဲ့
 လည်း ပတ်သက်နေတယ်။"
 ကျွန်တော် ရင်တွင်းမှ အလုံးကြီး ကျသွားသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဒေါ်ဒေါ်"
 "မင့်အစ်ကို သန်းဟန် ပြန်လာရင် ဝေဝေနဲ့ လက်ထပ်မှာတော့ မင်း
 သိပြီးလောက်ပြီ။ လက်ထပ်တာက ဘာမှ ဒီလောက်အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီး
 တာက ရှေ့ရော၊ ဝေဝေ မိဘတွေက ဆန်စက် လေးလုံးတောင် ပိုင်တယ်။ ဒါဆို
 တာက နည်းတဲ့လုပ်ငန်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေအားလုံးဟာ တစ်နေ့မှာ ဝေဝေပစ္စည်း
 တွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဝေဝေပစ္စည်းဆိုတော့ မင့်အစ်ကိုသန်းဟန် ပစ္စည်းပဲပေါ့။ ဒီ
 လုပ်ငန်းတွေကို တစ်နေ့ သူတို့ပဲ ဦးစီးရမယ်။ ဒီတော့ သူတို့မှာ စိတ်ချယုံကြည်
 လောက်တဲ့ အတွင်းလူယုံ လိုတယ်။"

ကျွန်တော်က အပေါ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ အပေါ် ဘာဆိုလို့
 သည်ကို ကြိုတင်၍ ကျွန်တော် နားလည်သည်။

"မင်းအစ်ကိုသန်းဟန်က ချက်ချင်းကြီး လုပ်ငန်းကို ဝင်ဦးစီးလို့ မရ
 သေးဘူး။ သုံးနှစ် တန်သည် လေးနှစ် တန်သည် အစိုးရအလုပ် ဝင်လုပ်ရဦးမယ်။
 ဝေဝေလည်း သူ သွားရာ လိုက်ရဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းက အရေး
 ဖြစ်လာတယ်။"

ကျွန်တော်က အပေါ်မျက်နှာကို ကြည့်မိပြန်သည်။ ဘာစကားမျှတော့
 ဝင်မပြော။

"မင်း အခု စာမေးပွဲအောင်ရင် တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေကို စိတ်ကူး
 မနေနဲ့တော့၊ ဝေဝေတို့ ဆန်စက်မှာ အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်ရမယ်။ အောက်ခြေသိမ်း
 အကုန်နားလည်အောင် အလုပ်သင်ပေါ့။ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ ရလို့ မင်းလခ ဘယ်
 လောက် ရမလဲ။ အလွန်ဆုံး သုံး လေးရာပေါ့။ ကိုထင်အောင်တို့က အခု သူတို့
 မန်နေဂျာအဘိုးကြီးကို တစ်လ ၈၀၀ တောင် ပေးထားတာ။ အဲဒီနေရာဟာ
 တစ်နေ့ မင်းနေရာ ဖြစ်လာရမယ်။ မင်း ကျွမ်းကျင်လာတဲ့ အချိန်နဲ့ သန်းဟန်တို့
 ဝေဝေတို့ ဦးစီးကြမယ့် အချိန်ဟာ အလောတော်ပဲ။ မင်းကျတော့ သူဌေးညီ

သုဋ္ဌေးမောင် ဆိုတော့ အခြေအနေက ပိုမြင့်မယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ သွေးချင်း
ထဲက သုဋ္ဌေးသမီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ နေရာကျပြီး မင်းလည်း သုဋ္ဌေး ဖြစ်လာ
နိုင်တယ်။”

ကျွန်တော်က အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် ငြိမ်နေသည်။ မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်
အဒေါ်က လှမ်းငေါက်သည်။

“မင်းက ဘာလို့ ကောင်းမပြန်တာလဲ၊ ငါ စိတ်ထူးတာကို မကြိုက်တူးလား”

“ဟင့်အင်း... မကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ် စကားကို ကျွန်တော်
ဘယ်တုန်းကမှ မပယ်ရှားခဲ့ပါဘူး။ အခုလည်း နားထောင်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့...
ဟိုအင်း... ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တော့ သွားပါရစေ”

အဒေါ်မျက်နှာက တင်းမာသွားသည်။ ကျွန်တော့် အဒေါ်သည် စိတ်
ကြီးပြီး သူ့ကို လွန်ဆန်လျှင် နည်းနည်းမှ မကြိုက်တတ်။

“မသွားရဘူး၊ မင်းတို့က ဘွဲ့လေးရလာရင် အရာရှိသာ လုပ်ချင်တာ၊
အဲဒီတော့မှ ငါ့ကို တော်လှန်ရင် ငါ့အစီအစဉ်တွေ အကုန်ပျက်ကုန်မှာ၊ ငါ အခု
ပြောနေတာ အပြတ်ပဲ”

အဒေါ်ရှေ့မှောက်မှ စိတ်မချမ်းသာခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ကျွန်တော်
ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။

တကယ် စဉ်းစားကြည့်တော့ အဒေါ်စကားများတွင် စိတ်မချမ်းသာဖွယ်
တစ်ကွက်မျှ မပါပါ။ ဖြောင့်ဖြူးသော ဘဝလမ်းကို ပညာသားပါပါ အကွက်ရိုက်
ဖောက်ပြသွားသည်မို့ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါလေသေးသည်။ သည်လမ်း
အတိုင်း လိုက်လျှောက်လျှင် လူပါ ချမ်းသာနိုင်သေးသည်။ အဒေါ်ကို ကျေးဇူးတင်
ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာနိုင်ပါ။

ညနက်နက်တွင် မြေရှိ ကြွေရွက်သံတွေကို ကြားနေရရင်း ကျွန်တော်
တကုပ်ကုပ် စာရေးသည်။ စာရေးနေစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်က သီးသန့် ကြမ်းခင်း
ပြင် ရှိသော လောက၊ လေးတစ်ခုမှာ ရောက်ရှိနေသည်။ ညောင်းလာ၍ အပြင်ဆီ
မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သော ကမ္ဘာမြေပြင်ကို မြင်ရ
သည်။ နှစ်ပါးသော လောကကြားတွင် ကျွန်တော်က လွတ်လပ်စွာ သွားနေသည်။
သည်ခရီးမှာ ကျွန်တော်ပင် အရှင်။ ကျွန်တော်ပင် သခင်။ သည်တော့ ကျွန်တော့်
မှာ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ချမ်းသာခြင်းနှင့်။

ကျွန်တော် မြတ်နိုးသော သည်ချမ်းသာခြင်းက အဒေါ် လိုလားသော
ရမ်းသာခြင်းနှင့် မတူပါ။ ကျွန်တော် လိုလားသော ချမ်းသာခြင်းမှာ ဘယ်လိုရှာရှာ
အဒေါ်လည်း ချမ်းသာခြင်းကို တွေ့မည် မဟုတ်။

ဪ... ရွေးချယ်အပ်သော ဘဝရေးအတွက် ရုန်းကန်ရပြန်သည် ဆိုက်ရောက်လာပြီ ထင်၏။

ကန်သုံးဆင့်မှာ ကန်ရေတို့ လျော့သွားပြီ။ ရေလျော့တော့ ကျွန်းဆွယ်ကုန်း တွေ ပေါ်လာသည်။ ကမ်းစပ်တွေမှာ ရေတိမ်သဖြင့် အောက်မြေမှ မြက်ညှို့ စိမ်းစိမ်းတို့ ပေါ်နေသည်။ ရေပြင်ကလည်း စိမ်းလဲ့လဲ့နေသည်။

ကျွန်းဆွယ်ကုန်းစောင်းနှင့် ကန်စောင်းမြေပြင်ရှိ မြက်ခင်းတို့၌ အစိမ်း ရောင် ပျော့၍ အဝါရောင် ကဲနေသည်။ မြက်ခွမ်းလေးတွေမှာ လူနင်းရုံဖြင့် မြေကြဲ ကြွေကြဲသည်။

ကျွန်းဆွယ်ထိပ်တွင် မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် စကားမဖြောင့် ထိုင်နေကြ၏။

ရေဝမ်းဘဲတို့မှ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ကြင်ဖော်တွဲ၍ ဝဲကာယုံကာ ပြန် ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့အသံက စိစိသည်သည်။ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ရင်တွင်းမှာ လွမ်းရမည်လိုလို၊ ကြည်နူးမည်လိုလို ခံစားရ၏။

မမဝေက နံ့သာရောင် အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထားသည်။ ထဘီလေးက တော့ နနုဝါဝါပါ။ လည်ဆွဲမှ ကျောက်ကလည်း ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဝါဝါ ဖြစ်သည်။ လက်စွပ်ကျောက်ကလည်း သည်အသွေးပင်။

ဝါဝင်းသော မျက်နှာလေးက အနည်းငယ် နှမ်းလျနေသည်။ ထာဝစဉ် အပြုံးစိုတဲ့ပြီး သွက်လှသော နှုတ်ခမ်းလေးများကလည်း စေ့စေ့ငုံ့ ငြိမ်လွန်းလှသည်။

“မမဝေ...”

“အင်...”

“မမဝေ နေကောင်းရဲ့လား ဟင်”

မမဝေက ညင်သာစွာ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဪ... အခုတစ်လော မမဝေကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်းနှမ်းတယ်၊ နွေရောက်လို့ နေပူလို့လား ဟင်”

မမဝေသည် မဖြောင့် ခေတ္တနေသည်။ ပြီးတော့မှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရယ် လိုက်ကာ ဆို၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နွေရောက်လို့ ပူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီအပြင်က နွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနွေကိုတော့ မမဝေ ချစ်ပါတယ်”

“အပြင်ကနေ့ မဟုတ်လို့ ဘယ်ကနေ့လဲ မမဝေရယ်”

“မောင်လေးလို့မင်း ဘာမသိရင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ၊ မမဝေ

ပူရတာက ရင်ထဲကနေ့၊ မင်း ရင်ထဲမှာ နေ့ရောက်ဖူးသလား”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နေ့ရောက်ဖူးသလား ဆိုတော့ ရောက်ဖူးတယ် ထင်

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပါ။ မမဝေက ဘာလို့ ရင်ထဲမှာ နေ့

ရောက်ရသလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူး”

မမဝေက မှဲပြုံးလေး ပြုံးပြန်၏။

“မမဝေကကော ဘာမို့လို့လဲ၊ မမဝေလည်း မင်းလို လူပါပဲ၊ မမဝေ

မှာလည်း ရင်နဲ့ နှလုံးနဲ့ အသည်းနဲ့ ပြီးတော့...”

နှုတ်ကို ထိန်းဟန်ဖြင့် မမဝေသည် စကားကို ချက်ချင်း ရပ်လိုက်သည်။

ဇွတ်ပြုံးဟန် မျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ခိုက်ကြည့်ပြီးမှ လှီးလွှဲသော

စကားကို ဆိုသည်။

“မမဝေကိုသာ ပြောနေတယ်၊ မင်းလည်း အတော်ပိန်သွားတယ်၊

အသားတွေလည်း ဖြူရော်ရော်နဲ့ ညဉ့်နက်ထိအောင် မင်း စာရေးသလား၊ ဟုတ်

လား”

“ဟုတ်တယ် မမဝေ၊ စာက ညဉ့်နက်မှ ရေးလို့ ပိုကောင်းတယ်”

“အလွန်အကျွံ မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုယ့်မှာ လောစရာ အကြောင်းဖြင့် မရှိဘဲ

နဲ့ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေဦးမယ်”

“ကျွန်တော့်စိတ်မှာတော့ လောစရာ အကြောင်းက ပေါ်နေတယ်၊ မမဝေ

ဟောဒီဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော် မြန်မြန်ပြီးချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မြန်မြန်ပြီးချင်တာလဲ”

“ဘာရယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး၊ စောစောက ကျွန်တော့်

ရင်ထဲ နေ့ရောက်ဖူးသလားလို့ မမဝေ မေးတယ်၊ အင်း... အခု ရောက်နေသလိုပဲ၊

ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း မမဝေ၊ မြူကမ္မလာလေ...၊ နေ့က မြူကမ္မလာကို ယူ

လာတယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပူတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြူကမ္မလာ

ကျလာတယ်၊ လိပ်ကာ ကျလာသလိုပါပဲလေ၊ လိပ်ကာကျရင် ဇာတ်သိမ်းရတယ်၊

ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဝတ္ထုကို ဆုံးရမယ်၊ ဆုံးဖြစ်အောင်ကို ဆုံးရမယ်”

မမဝေသည် ကျွန်တော့်စကားများကို နားထောင်ရင်း ငိုနေသည်။

အတန်ကြာသော် ခေါင်းမော့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းပြာသော

မမဝေ၏ မျက်လုံးများက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှဲနေသည်။ မျက်ရည်တို့လည်း ဝေ့နေ၏။

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“လိပ်ကာကြီး ကျလာတော့မယ်လို့ မင်း တကယ် ထင်သလား”

“ထင်တယ် မမဝေ၊ ဇာတ်ဆရာကြီးကလည်း လိပ်ကာချခိုင်းနေပြီ”

“ခဲဒီဇာတ်ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ကံ့ . . . တဲ့ မမဝေ၊ ကံ့ဆိုတဲ့ ဇာတ်ဆရာကြီး”

မမဝေက မနွမ်းတနွမ်း ပြုံး၏။

“မင်းက ကဗျာဆရာ၊ ကဗျာဆရာ ဆိုတော့ ရင်ထဲ ရှိတာ ပြောသွား
လိုက်တာ၊ မမဝေ ရင်ထဲလည်း ရှိလှတယ်၊ မမဝေကတော့ မပြောတတ်ဘူး
ဒါပေမဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် မမဝေ ရွတ်ပြမယ်နော်၊ မင်း နားထောင်”

မမဝေက ရှေ့တစ်ခွင်မှ မြင်ရသော ဝါရွက်ကြောသည့် နွေခင်းကို လေး
ကြည့်ရင်း အသံသာသာဖြင့် ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို တေးပမာ ရွတ်ဆိုသည်။

“ကလျာရွှေညို၊ နန်းကေသီသို့၊ ဦးချိုလက်နံ၊ ရှိပုံဖြင့်၊ ခိုလှုံပျံ့ဖျံ၊ စေး
ကြ၍၊ ဂီတသံအေး၊ ငြိမ့်လေးညင်းတွဲ၊ နန်းဟန်ဖွဲ့၍၊ ကနွဲ့ကလျ၊ ဖြေဖျော်ကြ
လည်း၊ သောက ကိန်းအောင်၊ ပူလက်ဟောင်းကြောင့်၊ ပျော်ကြောင်းမထင်
ပူကြွေးတင်၍၊ မရွှင်လျက်နှင့်၊ ရွှင်ယောင်ကျင့်သည် . . .။ ခုဖြင့် ဖြေခက်သည်
တကား”

ကျွန်တော်က မမဝေကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ကြည့်မိသည်။ သည်ရတုက
ရာဇဓာတုကလျာ ဖွဲ့ဆိုသည်ဟု ယူဆကြသော ရတု ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့် သည်
ရတုကို မမဝေ ဆိုပြပါသနည်း။

မမဝေကမူ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ ရတုကိုသာ ဆက်ရွတ်၏။

“မြလွှာဝေစီ၊ နွေခင်းဝယ်၊ ရွှေဖိသင်းပျံ၊ နှင်းယန့်နှင့်၊ ခင်းညံ့မြေဇာ၊
လေညင်းလာက၊ ရွှေမာလာငုံ၊ ပန်းဝတ်ပုံတို့၊ ကြောတုံသက်ဆင်း၊ ကိုက်ငုံကင်းနှင့်၊
အင်ကြင်းဖြူနီ၊ ရိုးတံချိုလျက်၊ သံညီဥသြ၊ နှုတ်ချိုနှော၍၊ တောင်တောသာခွင့်၊
ရာသီဖွင့်သည်။ နရင့်နွေစက်လည်တကား”

ဒုတိယအပိုဒ် အပြီး၌ မမဝေက ရပ်သွားသည်။ တတိယအပိုဒ် ကျန်
သေးသည်။ သို့ရာတွင် မမဝေက ဆက်မဆိုပါ။ မဆိုရုံမက နေရာမှပင် ထလိုက်၏။

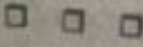
“ပြန်တော့မလိုလား မမဝေ၊ ရတုကလည်း မဆုံးဘဲနဲ့”

“တတိယအပိုဒ်ကို မမဝေ မေ့သွားပြီ ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော် ထောက်ပေးမယ်လေ”

“တော်ပါပြီ ကိုလျာရှည်၊ မမဝေက မဆုံးချင်ဘူး၊ မင်းလို မဆုံးချင်ဘူး”

ထတော့ . . . ပြန်ကြမယ်”

 အခန်း (၁၄)

တပေါင်း ကုန်၍ တန်ခူးဆီသာ ကူးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဝတ္ထုကြီးက မပြီးပါ။
အစ်ကိုသန်းဟန်သာ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရေးရဆဲ။

အစ်ကိုသန်းဟန်ကို ဦးလေးနှင့် အဒေါ်ပါမက ဦးထင်အောင်နှင့်
ဒေါ်လှနုတို့ပါ ရန်ကုန်သို့ သွားကြကြသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ မမဝေကတော့ လိုက်မသွား။ ဪ... မိန်းမသား
ဣန္ဒြေရှင် ဖြစ်တော့ ထိန်းသင့်သည်ကို ထိန်းရသည်နှင့် တူသည်။

အစ်ကိုသန်းဟန်က ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် အရုပ်ဆိုးသည်။ ဓာတ်ပုံတွင်း
မှာက အသားဖြူသကဲ့သို့ ရှိနေသောကြောင့် တော်သေးသည်။ အပြင်မှာက
အသား အတန်ညိုသည်။

အစ်ကိုသန်းဟန်ကို ကျွန်တော် ပြုံးမိသော အချက်များ ရှိသည်။

သူက အိမ်တွင်းမှာပင် ဖိနပ်မချွတ်။ ဖိနပ်ကို အိမ်အပေါ်ထပ်အထိ
မီးသည်။ ထမင်းစားလျှင် ဇွန်း ခက်ရင်း သုံးသည်။ ငါးပိတော့ ကြိုက်သည်။
ဇွန်း ခက်ရင်းနှင့် သူ တို့နိုင်ရန် တို့စရာကို သေးသေး လှီးပေးရသည်။

နံနက် စောစောတွင် ယခင်က ဦးလေးအတွက်သာ ကော်ဖီပွဲ ကျွန်တော်
တက်ပြုရသည်။ ယခုတော့ အစ်ကိုသန်းဟန်အတွက်ပါ ပို့ပေးရ၏။ အစ်ကိုသန်းဟန်

က ညအိပ်အင်္ကျီကျား၊ ဘောင်းဘီကျားဖြင့် မျက်နှာမသစ် သွားမတိုက်သေးဘဲ
ကော်ဖီ တစ်ကရား ကုန်အောင် စိမ်နှင့် သောက်သည်။

ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံသည်ကား ပွင့်လင်းမော်ဂျေပါ၏။

တွေ့စက ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“တို့ ညီအစ်ကိုသာ ဆိုတယ်၊ တစ်ခါမှလည်း မတွေ့ဖူးကြသေးဘူး
အေးဟေ့... ညီအစ်ကိုဆိုရင် လူတွေ ယုံဖို့ ခက်ခက်ပဲ၊ တို့ရုပ်တွေက တခြားနီး
မင်းက မင်းသား၊ ငါလည်း အဟဲ... မင်းတော့ မင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကုသကွ
ဟား... ဟား...”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုသန်းဟန်၊ ယောက်ျားတို့ အချင်းဟာ ပညာပါ၊ အစ်ကို
သန်းဟန်လို ကျွန်တော် ပညာရှိချင်လှပါတယ်”

“ငါ့ညီက အပြောလည်း ဘယ်ဆိုးလို့တုံး၊ ဒါထက် မင်း ကဗျာတွေ
ဘာတွေလည်း ရေးတယ်ဆို၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုသန်းဟန်”

“ဒီလိုဆို မင်း ဝေဝေနဲ့ အဖွဲ့ကျမှာပေါ့နော်”

“မမဝေနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ပါတယ်”

“အေးပါ... ငါ ယုံပါတယ်၊ ဝေဝေက ကဗျာနဲ့ ဂီတ ဝါသနာပါတယ်၊
ငါဆိုတဲ့ ကောင်က ကျောင်းတုန်းက ကျွန်ရတဲ့ ကဗျာတွေ ဘာတွေတောင်
ခေါင်းထဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါက လက်ခုပ်ပဲ တီးတတ်တယ်၊
သီချင်းကြီးတီးရင် ငါက အိပ်ငိုက်ရော၊ အခုတော့ အတော်ပဲ၊ ငါ့ညီဆီက ကဗျာ
လေး ဘာလေး နည်းနည်း ပြန်သင်ရမယ်၊ မင်း မမဝေနဲ့ စကားပြောရင် ပြီးနိုင်
အောင်ပေါ့ကွာ၊ ဟဲ... ဟဲ...”

ပွင့်လင်းရိုးသားမှုကြောင့် အစ်ကိုသန်းဟန်ကို တွေ့ပြီးစကတည်းက
ကျွန်တော် ခင်မင်သွားသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ခင်မင်ပုံရသည်။

နံနက်တိုင်း ကျွန်တော် ကော်ဖီ တက်ပို့ရသည်ကို သိသောအခါ၌လည်း
မေး၏။

“ကော်ဖီကို တခြားလူက ဘာလို့ မပို့တာလဲ မောင်လေးလှိုင်”

“အဲဒါက ကျွန်တော့် တာဝန်ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ် ချပေးထားတဲ့ စည်းကမ်းပါ”

“မေမေကတော့ လုပ်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း အစောကြီး ထရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာ စောစောနိုးတတ်တဲ့ အကျင့် ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့
ကျွန်တော် ဘာမှ မပင်ပန်းပါဘူး၊ မမလှက အကုန်ပြင်ပေးတာ၊ ကျွန်တော်က

အပေါ်ကို ယူလာရုံကလေး၊ အိမ်အတွက် ဒီလောက်လေး လုပ်ပေးရတာ ကျွန်တော် ကျေနပ်နှစ်သက်ပါတယ်”

အစ်ကိုသန်းဟန်က ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းမါနေ၏။ သူ့မှာ နှလုံးသား ရှိ၍ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှန်း သိရသောကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာသည်။ ဪ... မမဝေအတွက်လည်း ဝမ်းသာသည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်သည် လင်သားထံမှ နှလုံးသားနှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား ရလျှင် အခြား ဘာလိုပါသေးသနည်း။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်လျှင် ဝမ်းမသာနိုင်သော အဖြစ်ကို တော့ အမှန် ကြံရပါသည်။

အစ်ကိုသန်းဟန် ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှ စခဲ့လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ညနေ၌ အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းမှာ ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ မကြာမီမှာ ထုံးစံအတိုင်းပင် ငွေလမင်း ထွက်သည်ပမာ ရွန်းရွန်း မြေနှင့် မမဝေက အိမ်ရှေ့ဆီ ရောက်လာသည်။

မမဝေကို ဆီးကြိုသူက ကျွန်တော် မဟုတ်ရပါ။ အစ်ကိုသန်းဟန်ပါ။ ပြတင်းကွယ်မှ ကျွန်တော် ကြည့်နေခိုက် အပေါ်ထပ်သို့ သုတ်သီးသုတ် ဖျာနှင့် အဒေါ် တက်လာသည်။

အဒေါ်က လေသံအုပ်အုပ်နှင့် ပြော၏။

“လေးလှိုင်... မင်း အလိုက်မသိဘဲ သွားဝင်မရှုပ်နဲ့နော်”

“ခင်ဗျာ... ဒေါ်ဒေါ် ဘာပြောတာလဲ”

“သူတို့ လမ်းလျှောက်မလို့ လျှောက်ကြပါစေ။ မင်းကရော လိုက်မသွားနဲ့”

“ဪ... အင်း... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ဟိုဒင်း သိပါတယ်...”

ကျွန်တော့် ရင်တွင်း ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်။ မခံချင်လည်း ဖြစ်မိသည်။

သို့ရာတွင် အဖြစ်က ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ပြတင်းကွယ်မှ အသာချောင်း၍တော့ ကြည့်နေမိသည်။

မြေနီလမ်းလေးတစ်လျှောက် နှစ်ကိုယ်တွဲပြီး အစ်ကိုသန်းဟန်နှင့် မမဝေတို့ လျှောက်သွားကြသည်။ သမင်လည်ပြန်နှင့် အပေါ်ထပ်ဆီ မမဝေ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါ၏။ သို့ရာတွင် ပြတင်းကွယ်မှ ကျွန်တော် လူယောင်မပြရ။

သည်အခန်းတွင်းမှာလည်း ကျွန်တော် ကြာရှည်မနေနိုင်။ ဒို့... သည် အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် မနေချင်တော့ပါ။ ကျွန်တော် ပြေးချင်သည်။ လွတ်ရာ ဝေးရာကို ပြေးချင်သည်။

မမဝေတို့ မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားမှ အိမ်အောက်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် မီးရထားလမ်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ မီးရထားလမ်း အတိုင်း ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြူပြာပြာတို့တော့ လွမ်းဖွယ် ဝေနေပါသည်။ ရွက်သစ် ဆင်စပြုသော အပင်တို့က ဆင်စပြုနေသော်လည်း ရွက်ဝါတို့ ပင်တိုင်းမှာ မကုန်စင်သေးပါ။ ပင်စည်ကပဲ သံယောဇဉ်ကြီးသလော၊ ရွက်ဝါကပင် သမုဒယ နောင်ကြီး ခိုင်လောသလော မပြောတတ်၊ နွေဦးပင်ယံတို့ထက် ရွက်ဝါအချို့ ကျန် နေလေသေးသည်။

ရွက်ဝါရေ... ကြွမှာ ကြွလိုက်တော့၊ မင်းအခန်းက ပြီးနေပြီ မြန်မြန် ကြွတော့၊ မင်း မြေမှာ မြန်မြန်လျောင်းရမယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ မရှိတော့တဲ့ အတိတ်ဆိုတာကို မင်း မြန်မြန်မေ့လိမ့်မယ်၊ မင်း မမေ့ပေမယ့် ပင်စည်မှာ မင်း ဇာတ်လမ်းတော့ မကျန်နိုင်လေတော့ဘူး။”

ကျွန်တော့် ရင်တွင်းက သည်လို ပြောသော်လည်း ရွက်ဝါတို့က မကြေ ပါ။ ကြွချင်ပေမယ့် ဇာတ်သိမ်းပေးမည့် လေရူးကို စောင့်ရှုရာပေမည်။

ကျွန်တော်ကလည်း စောင့်ရဦးမည်။

မြူကမ္မလာကို ကြမ္မာလိပ်ကာချပေးမည့် ကံဇာတ်ဆရာကြီးကို စောင့် ရဦးမည်။

ရွက်ဝါတို့နှင့်အတူ စောင့်ရလေဦးမည်။

အစ်ကိုသန်းဟန်က သူ့ဌာနချုပ်မှ ခွင့်နှစ်ပတ် ရခဲ့သည် ဆို၏။ ခွင့်ရေ လျှင် မန္တလေး၌ အလုပ်ဝင်ရမည် ဆိုသည်။

အစ်ကိုသန်းဟန် ခွင့်စေ၍ မပြန်မီ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း အခမ်းအနား ကို သင်္ကြန်အလွန်၌ ကျင်းပရန် သူတို့ စိုင်းပြင်းနေကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ ဝါမဝင်မီ ပြုလုပ်မည်ဟု သိရသည်။

တတ်နိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြသဖြင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲကိုပင် မင်္ဂလာပွဲ လေးတမျှ စီစဉ်ကြသည်။ ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကို ဖိတ်ကြသည်။ ခရီးဝေးမှ ဧည့်သည်များ လာလျှင် ညအိပ် တည်းခိုနိုင်ရန် ကျွန်တော်

တို့နှစ်အိမ်လုံးကို ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ အကျွေးအမွေးအတွက်ကိုပင် ရန်ကုန်
မြို့ ထေရဝင်းဟိုတယ်မှ အထူးမှာကြားထားသည် ဆိုသည်။

ပွဲချိန်အထိ နှစ်အိမ်လုံး ခြံကို ရှင်းကြသည်။ မမဝေတို့ အိမ်ဘက်မှာတော့
လူအားက မြိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာကား ကိုဘိုကေနှင့် ကျွန်တော်သာ
ရှိသည်။ ကိုအောင်မောင်းက ကားမောင်းရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို အနည်းအကျဉ်း
သာ ကူညီနိုင်သည်။

ကိုဘိုကေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြက်ရိုင်းများကို ရှင်းကြရသည်။ မညီ
မညာ ဖြစ်နေသော ခြံစည်းရိုးပင်များကို ကိုက်ညှိကြသည်။ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ
သစ်ဝင်တို့၏ အောက်ခြေများကို ရှင်းရသည်။

ပျော်ပျော် နေတတ်သော်လည်း သဘောကောင်းသော ကိုဘိုကေက
ပင်ပန်းမည့် အလုပ်ဆိုလျှင် သူသာ ပိုလုပ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သက်သာသည်ကို
သာ လုပ်စေသည်။

သင်္ကြန်မတိုင်မီ တစ်ညနေ၌ အစ်ကိုသန်းဟန်က ကားဖြင့် သဘောဆိပ်
ဆီ ဆင်းသွားသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းအချို့က ဓေစပ်ကြောင်းလမ်းပွဲ လာရင်း ပုသိမ်
မှာ သင်္ကြန်ပွဲ နှိရန် ကြိုတင်ရောက်လာမည် ဖြစ်သောကြောင့် သွားကြိုခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးရှေ့တွင် မြေနီလမ်းက ပိုင်းထားသော အလှမွေး
ထားသည့် မြက်ခင်းပြင် ရှိသည်။ ဟိုဘက်ခြမ်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ရေဖျန်းဒလက်
က လည်နေသည်။ ရေပန်း နှစ်သွယ်က လေတွင်းမှာ ချာလည်လှည့်နေ၏။ သည်
ဘက်ခြမ်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင်ကား လက်တွန်းစက်ဖြင့် ကျွန်တော် မြက် ဖြတ်
ညှိနေ၏။ ဝေဝေးဝေး ခြံတစ်ထောင့်တွင် ကိုဘိုကေက မြက်ခြောက်နှင့် အမှိုက်
များကို မီးစောင့်ရှို့ နေသည်။

စက်ရုပ်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားရင်း ကျွန်တော်က မြက်ဖြတ်စက်ကို တွန်းနေ
သည်။ ယခုတစ်လော ဘာလုပ်လုပ် စက်ရုပ်ပမာ ဖြစ်နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

ပြန်တွက်ရေတော့ တစ်နှစ်။ ဪ... တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်တော့
မည်ပဲလား။ မနှစ်က သည်အချိန်မျိုးတွင်...။

ကျွန်တော့်ကျောနှင့် လည်ပင်းဆီ ရေများ ဖွားခနဲ တစ်ချက် စဉ်ပက်
လာသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကျွန်တော်က မမဝေကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့
သည်။

ပန်းနုသွေး ဝတ်ဆင်လျက် မမဝေက ရေပန်း ဒလက်အနီးမှာ ရပ်နေသည်။ မျက်နှာလေးကိုတော့ ပြုံးထားသည်။ သို့ရာတွင် ခါတိုင်းလို ရှိလိုလေ့မဟုတ်။ သည်အပြုံးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ လိုနေမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။

“အလုပ် မသိမ်းသေးဘူးလား ဆရာကြီး”

“မသိမ်းသေးဘူး မမဝေ ဟောဒီဘက် တစ်ဝက် ကျန်သေးတယ်”

“ကျန်တာကို ကိုဘိုကေ ဆက်လုပ်ပါစေ”

“ခင်ဗျာ . . .”

ပြုံးရိပ် မပြယ်သေးသော မျက်နှာဖြင့် မမဝေက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“လမ်းလျှောက်ကြမယ်လေ”

“ခင်ဗျာ . . .”

မမဝေ၏ မျက်နှာမှ အပြုံး ပျောက်သွားသည်။ အသံ မမာတမာနှင့်လည်း ပြောသည်။

“လမ်းလျှောက်ကြမယ်လို့ မမဝေ ပြောနေတယ်၊ မင်း နားမလည်ဘူးလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကြာ အစ်ကိုသန်းဟန် ပြန်လာတော့မှာ”

“ဪ . . . တော်ကြာမှ ပြန်လာလား၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာလား၊ မမဝေက မင်းကို အခု လမ်းလျှောက်ဖို့ ခေါ်နေတာ”

ခက်ကပြီ။ ကျွန်တော်က ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်မိသည်။

“မင်း ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ . . . ဒေါ်ဒေါ်ကိုပါ”

“ဒေါ်ဒေါ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟိုဒင်း . . . ကျွန်တော် . . . ခွင့် . . . ခွင့်တောင်းမလို့”

မမဝေ၏ မျက်နှာထားသည် တင်းသွား၏။ ကျွန်တော့်အနီး ကပ်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ မြက်ဖြတ်စက်ကို ဆွဲယူကာ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“မင်း . . . ခါတိုင်း မမဝေနဲ့ လမ်းလျှောက်မှာ ဒေါ်ဒေါ်မေ့ကို ခွင့်တိုင်သထား”

“ဒါပေမဲ့ မမဝေ အခုက . . .”

“ဒါပေမဲ့တွေ အခုကတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ သွား . . . လက်ဆေး၊ မျက်နှာသစ် အဝတ်လဲ၊ မြန်မြန်လဲချေ”

အဲသည်တော့လည်း ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ လက်ဆေး၊ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်လဲပြီး မမဝေနောက် လိုက်ခဲ့ရသည်။

ခါတိုင်း လျှောက်နေကျ ကန်စောင်းဆီပင် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ကြသည်။ ခါတိုင်းလိုတော့ နှုတ်မရွှင်ကြ။

ကျွန်းဆွယ်ဆီအထိ ကျွန်တော်တို့ မသွားကြပါ။ မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝထမဆုံး လမ်းလျှောက်ကြစဉ်က ထိုင်ခဲ့ကြသော တောင်ဘက်ကမ်းခြေ မြေငှလေးတွင်သာ ရပ်ပြီး ထိုင်ကြသည်။

ဟိုနှစ်တုန်းဆီကတော့ သင်္ကြန်လွန်ပြီး အတန်ကြာမှ လပြည့်သည်။ ယခုတော့ သင်္ကြန်ပင် မကျသေး။ လမင်းကြီးက အတန်ဝိုင်းလှပြီ။ အပြာဖျော့ဖျော့ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် ညနေကြီးမှာ လမင်းကြီး ဖြူဖြူထွက်နေ၏။

မမဝေက လမင်းကြီးဆီ ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကန်ရေပြင်မှ မမဝေ၏ အရိပ်ကို အတွေးပိုပိုနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ဆိတ်ငြိမ်နေရာမှ မမဝေက ရုတ်တရက် ကောက်မေးသည်။

“ခုတစ်လော မင်းက မမဝေကို ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ”

“မမဝေရယ်... မမဝေကို ကျွန်တော်က ရှောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ... ဒါဖြင့် မမဝေက မင်းကို ရှောင်နေတယ်လို့ ဆိုလိုက်ချင်သလား”

“ဒီလိုလည်း ကျွန်တော် မဆိုပါဘူး မမဝေရယ်၊ မမဝေက ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ရတာလဲ”

“မင်းရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မမဝေ မတွေ့ရဘူး၊ ခြံထဲ ဆင်းအလုပ်လုပ်နေတာကို မပြောနဲ့၊ ဥပမာ မင်း... ဘာလို့ မင်းရဲ့ စာမူတွေ မမဝေကို လာမပြတော့လဲ”

‘ကျွန်တော့်မှာ ပြစရာ စာမူအသစ်မှ မရှိဘဲ’

“ဘယ်လို ဘယ်လို... မင်း စာဆက်မရေးတော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေးလို့ မရဘူး”

“ဘာလို့ ရေးမရတာလဲ”

ကျွန်တော်က မဖြေ။

“မမဝေ မေးနေတာကို ဖြေလေ”

“ခက်လှချည်လား မမဝေရယ်၊ ရေးမရတာဟာ ရေးလို့ မရလို့ပေါ့”

မမဝေက သူ့မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများဆီ စိုက်ကြည့်
သည်။ သည်အကြည့်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ မမဝေသည် သည်အကြည့်မျိုး
ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ကို စာဖတ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က မျက်လုံးများကို လှုပ်လှုပ်လိုက်၏။

“မောင်လေးလှိုင်”

“ခင်ဗျာ. . .”

“ဒီနေ့ မင်းကို လမ်းလျှောက်ဖို့ ခေါ်လာတာဟာ မမဝေ ပြောစရာရှိပြီ”
“ပြောပါ မမဝေ”

“မင်းနဲ့တွေ့စက မင်းဟာ မမဝေအတွက် သာမန်ကောင်လေးတစ်ယောက်
ပဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ချစ်စရာကောင်လေးတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု
မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်း သိရဲ့လား၊ မင်းဟာ မမဝေရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းပဲ”

“ခင်ဗျာ. . . ကျွန်တော်ဟာ မမဝေရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့ မတွေ့ခင်က မမဝေ ဘဝဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်
မရှိဘူး၊ မမဝေက ချမ်းသာတယ်၊ ဘာမှလည်း မလုပ်ဘူး၊ ဘာမှလည်း လုပ်ဖို့
မလိုဘူး၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ မမဝေတို့ဟာ အိုင်ဒ်လ်ရစ်ချ်တွေ၊ လူချမ်းသာ ဆန်
ကုန်မြေလေးတွေပေါ့၊ မင်းနဲ့တွေ့ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့နောက်မှာ မမဝေလည်း
ဒီလောကအတွက် တစ်ခုခု အနည်းဆုံး လုပ်ပေးသွားနိုင်တယ် ဆိုတာ နားလည်
လာတယ်၊ မမဝေ ဝန်ခံမယ်၊ မင်းနဲ့ အတူနေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေဟာ မမဝေရဲ့ ဘဝ
တစ်လျှောက်မှာ အဓိပ္ပာယ် အရှိဆုံးနဲ့ အပျော်ဆုံးရက်တွေပဲ၊ ဒါကို မင်း ယုံပါ”

မမဝေ၏ စကားက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်နိုင်သည် ထင်သည်။ ကျွန်တော့်
ရင်မှာ အမည် မဖော်နိုင်သော ဝေဒနာတို့ ပေါ်လာသည်။

“မင်းကို စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မမဝေ တထစ်ရ
ယုံတယ်။ စာရေးဆရာဘဝကို မမဝေ အထင်ကြီးတယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ လောက
ကို အလင်းရောင်လည်း ပေး၊ အလှလည်း ဆင်သုတွေအဖြစ်နဲ့လည်း မမဝေ
ကြည့်ညှိတယ်၊ မမဝေကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စာရေး
ဆရာ ဖြစ်လာမယ့် လူတစ်ယောက်ကို မမဝေ ပါရမီ ကူညီဖြည့်ပေးခွင့်ကို မင်းက
ပေးခဲ့တယ်၊ အစကတော့ လမ်းသွားရင်း ဟန်လွှဲ ဆိုတာလို ပေါ့ပေါ့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့
အခု မင်းနဲ့ ခွဲသွားရတော့မယ် ဆိုတာ သိတဲ့အချိန်မှာ မမဝေ ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်တွေ
ဝင်လာတယ်”

မမဝေ၏ အသံလေးမှာ မသိမသာ တုန်နေသည်။ မမဝေနှုတ်မှ ခွဲသွား ရတော့မည့်အဖြစ်ကို ဝန်ခံသံ ကြားရသောအခါ သိပြီးဖြစ်လျက်နှင့် ကျွန်တော် ရင်မှာ ပိုနာလာသည်။

“မမဝေဟာ ပန်းတစ်ပင် စိုက်တယ် ဆိုပါတော့ကွယ်၊ တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ပင်ပဲ စိုက်နိုင်ခွင့် ရပါတယ်၊ ဒီအပင်လေး အောင်မြင်ပြီး ပူးပွင့်လာမှာ မမဝေ မြင်ချင်တယ်၊ နောင်ကိုတော့ မင်းက မင်းလမ်းသွားပြီး မမဝေက မမဝေ လမ်း သွားရမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့အတူ မမဝေ နောက်ထပ် နှစ်လလောက်တော့ နေရဦးမယ် ထင်တယ်၊ အချိန်တွေဟာ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး မောင်လေးလို့င်၊ အဲဒီ ရသမျှ အချိန်လေးအတွင်းမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး မမဝေ ကူညီသွားချင်တယ်၊ ဒီတော့ ဘာတွေ ဖြစ်နေနေ မင့်စာကို မင်း ဆက်ရေးပါ၊ ဘာတွေ လုပ်နေရ လုပ်နေရ... မမဝေက မမဝေ တာဝန်ကျေမယ်၊ ဪ... တွေ့စက မင်း မမဝေကို ပြောခဲ့ တာ သတိရသေးလား”

“မမဝေကို ကျွန်တော် ပြောမိခဲ့တာတွေက အများကြီးဟာ၊ ဘာကို သတိရမှာလဲ မမဝေ”

“မင်းရဲ့ ပထမဆုံး ဝတ္ထုကြီးမှာ မမဝေကို ရည်ညွှန်းချက်ပြုလိုက်မယ် ဆိုတာ...”

“ဪ... အင်း သတိရပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် စာဆက်ရေးပါ၊ မင်းဇာတ်လမ်းကို မင်း... အလွမ်းနဲ့ သိမ်းပစ်ပစ်၊ မမဝေ ဖတ်ရဖို့ စောင့်မျှော်နေမယ်”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မမဝေ၏ မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်သူမှာ ကျွန်တော်ပါ။ သို့ရာတွင် မမဝေ၏ စိတ်ကို ကျွန်တော် စာဖတ်၍ မရပါ။

ဪ... မမဝေ... ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့သော မမဝေ။ ယခုတော့ ပိုနားမလည်ပြီ။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ မမဝေ၊ ကျွန်တော် စာဆက်ရေးပါ့မယ်၊ မမဝေရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းဟာ ပြည့်စေရပါမယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

မမဝေက ပြုံးပြပြီး နေရာမှ ထ၏။

“ကျေနပ်ပြီ၊ ကဲ... လာ ဟိုးအထိ လျှောက်ပြီး ပတ်ပြန်ကြမယ်”

“ကောင်းပါ့မလား မမဝေရယ်၊ ဒီကနေပဲ လှည့်ပြန်ကြရအောင်၊ အိမ် မှာ စဉ့်သည်တွေ ဘာတွေ ရောက်တုန်ကြရောပေါ့”

မမဝေ၏ မျက်နှာလေးသည် မသိမသာ တင်းသွား၏။

“ကောင်းပျံမလား ဆိုတဲ့ စကားက မင်း ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်တာလဲ”

“ခင်ဗျာ . . . ဟို ဟိုဒင်း . . .”

“မင်း မဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ မဖြေနိုင်ရင် မဖြေနဲ့ မမဝေကလေး အဖြေပေးမယ်၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ မမဝေဟာ မမဝေ ဘဝရဲ့ အရှင်သခင် မမဝေ ကံကြမ္မာရဲ့ မာလိန်မှူး . . . မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြောချင်တော့ပါ။ ဘာမျှလည်း မပြောနိုင်ပါ။ မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အနောက်ဘက်ဆီ ဆက်လျှောက်ကြ

သည်။

ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျောမှာက လမင်းကြီး ရှိသည်။ ရှေ့တည့်တည့် ဟိုး . . . တောတန်းတို့ ထိပ်မှာက ဝင်လုဆဲမို့ ရဲရဲနီနေသော နေမင်းကြီး၊ ကြားမှာက မြူကမ္ဘာလား။

မြူကမ္ဘာလားက ဖုံးအောင် ပိတ်အောင် မကျသေးပါ။ စောသေးဟန် တူလေသည်။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်၌ နေရောင်က လုံးဝ မပျောက်သေးပါ။ လရောင်ကလည်း ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကုလားထိုင်ပုများပေါ်၌ အစ်ကိုသန်းဟန်နှင့် လူရွယ် သုံးဦး ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ရှေ့ စားပွဲမှာက ဘီယာ ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါ အစ်ကိုသန်းဟန် ပြေးထွက်လာသည်။ “ကြည့်စမ်း။ ဝေဝေ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဪ . . . ဝေဝေ မောင်လေးလှိုင်နဲ့ ကန်စောင်းကို လမ်းလျှောက်သွား

တယ်”

“ဟောဟိုမှာ ကိုသန်းဟန် သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာကုန်ပြီ လာ . . . ဝေဝေ ဝင်နှုတ်ဆက်ပါဦး”

မမဝေက စားပွဲဆီ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုသန်းဟန်တို့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြပါ။ နောက်မှပဲ သူတို့ ဝေဝေ တွေပါမယ်”

“အို . . . ဝေဝေကလည်း ခဏလေးပါ။ စကားလေးတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း လောက် . . .”

“ဝေဝေ ပြောပြီးပြီ၊ ကိုသန်းဟန်တို့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြပါလို့ သတို့သမီးလောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝေဝေမှာ ဒီလောက် သတ္တိမရှိသေးဘူး”

အစ်ကိုသန်းဟန်၏ မျက်နှာမှ အပြုံးလျော့သွား၏။

“ဆောရီး ဝေဝေ၊ ကိုယ် သတိလွတ်သွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ကိုယ်တို့ ဘီယာသောက်နေတာကိုလည်း ဝေဝေ ခွင့်လွှတ်ပါ”

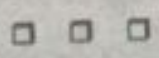
“ဝေဝေ မကန့်ကွက်ပါဘူး”

မမဝေသည် အစ်ကိုသန်းဟန်ကို တစ်ချက် ပြုံးပြပြီး သူတို့ တိုက်ဘက် ဆက်ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်တို့ ခြံတွင် အစ်ကိုသန်းဟန်နှင့် ကျွန်တော်သာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ကြ၏။

အစ်ကိုသန်းဟန်က သူပခုံးကျယ်ကြီးကို တစ်ချက် တွန်ပြပြီး သူ့ သူငယ်ချင်းများဆီ ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်က ယို့ယို့ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ခြံတွင်း ဝင်ခဲ့ပါသတည်း။

 အခန်း (၁၅)

သင်္ကြန်ရက်များအတွင်း၌ ကျွန်တော်သည် အပြင်မထွက်ဘဲ စာကြိုးစား ရေး၏။
အစ်ကိုသန်းဟန်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများက မြို့တွင်း ထွက် ရောက်ခဲ့ကြ
သည်။ ဧည့်သည်တွေ စုံနေပြီဖြစ်သော ဟိုဘက်တိုက်သို့လည်း ကူးပြီး ရောက်စား
ကြသည်။

သင်္ကြန်အခါမို့ တစ်မြို့လုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်အိမ်
ရှိ လူများကား အပျော်ဆုံး ဖြစ်ကြမည် ထင်သည်။ ဪ... သူတို့အထဲက
ကျွန်တော် တစ်ယောက်တော့ မပါပါ။

သင်္ကြန်တွင်းမှာ ကျွန်တော် မပျော်သကဲ့သို့ သင်္ကြန်ရက်များ ကုန်ဆုံး
သွားမည်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ နေမိသည်။

သင်္ကြန်လွန်လျှင်...

ကျွန်တော်က ဝမ်းနည်းစွာ ပြုံးမိသည်။ ကျွန်တော် ရေးနေသော ဝတ္ထု
ကြီး၏ နာမည်က 'ကြယ်မကြွေသော ညများ' ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က
ကြယ်မကြွေမည်ကို စောင့်ကြည့်နေရသည်။

သင်္ကြန်လွန်လျှင်တော့ ကြယ်မကြွေတော့မည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ
ကြယ်တွေ ကြွေရတော့မည်။

ညနက်လာသောအခါ ငွေလရောင်က ဝိုက်ရံလည်သည်။ ထိန်းလမ်းသော
ငွေလရောင်မှာ နေ့စိုက်နှင့်အညီ ပတ်လမ်းကျင်သည် ပြာရိုရို ရှိသည်။ လူတွေ
အားလုံး အိပ်၍ တိတ်ဆိတ်သွားပြီ ဟိုလျှင် ဥဩကန်သံလေးကို ဖုန်ဖုန် ကြားရ
သည်။ ဩ... သူလည်း နှုတ်ဆက်တေးကို သိနေသည် ဖြစ်ရ၏။

ဥဩသံကို အဖော်ပြုရင်း ကျွန်တော်က စာကို ရေးသည်။ ဥဩလိုပင်
သည်ဝတ္ထုဖြင့် မမဝေကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သွားရမည် မဟုတ်ပါလော့။

ကျွန်တော် အစန်းကျဉ်းလေးက အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ် အစွန်တွင်
ရှိသည်။ ကျွန်တော်အစန်းမှသည် ပိတောက်ပင်ကြီးက မဝေ။

သင်္ကြန်အတက်နေ ည၌ ကျွန်တော်သည် ညနက်အောင်ပင် စာထိုင်
နေနေသည်။ အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်း တိုင်ကပ်နားကြီးမှ ၁၂ နာရီလိုသံ
ကြားရသောအခါ အညောင်းဆန်ရန် ဝေတ္တ ကျွန်တော် နားလိုက်သည်။

ပြတင်းတံခါးကို ကျွန်တော်က ဖွင့်ထားသည်။ သန်းခေါင်လေမျှက
ပြတင်းမှ ဝင်လာနေသည်။

လေမျှသည် သင်းပျံ့သော ရနံ့ကိုလည်း သယ်ဆောင်လာသည်။

ပိတောက်နဲ့... ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော ပိတောက်နဲ့...။

ဩ... ပိတောက်တွေ ဖွင့်လေပြီ။ နေ့ညပြာပြာ ငွေလသာဆဲမှာ
ပိတောက်ပန်းတို့ ဖွင့်ပြန်လေပြီ။ မနက်ဆိုလျှင် ပင်လုံးကျွတ် ထိန်ထိန်ဝေနေမည်။

ကျွန်တော့်ရင်က ခုန်လာသည်။ ကြည်ကြည်နူးနူးမှာ ဆွေးဆွေးမြည့်
မြည့်လေး ခုန်လာသည်။

အိမ်တံခါးကို ညင်သာစွာ ဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လိုက်၏။
အပြင်ဘက်မှာက ငွေလရောင်သည် ဝိုက်ရံသံကိုသို့ ဖြစ်နေသည်။ လ

က မွန်းတည့်မှတ်ကို အတန်လွန်ပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြေမှာ သစ်ရိပ်တို့
ဖွင့်စွာ ကျနေသည်။

ဟိုဘက်တိုက်မှာရော ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးပါ မီးရောင်ကင်းလျက်
လရောင်အောက်မှာ တစ်ပိုင်းဖြူ တစ်ပိုင်းမည်းဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်နေကြသည်။

လူသူအားလုံး အိပ်မောကျနေပုံ ရသည်။ တစ်နေ့လုံး ရေကစားထားကြ
၍ မောလည်း မောရှာကြမည်။

ဩ... အိပ်မပျော်သူဟူ၍ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ
မိန်မည်။

ကျွန်တော်က အိပ်မက်တွင်း၌ လမ်းလျှောက်လျက်သို့ ပိတောက်ပင်ကြီး
ထိ ရှေးရှေးသွားသည်။

ရွေးပင်ရိပ်မှ ခုံတန်းလေးဆီ လှမ်းမြင်နိုင်သော နေရာ အရောက်တွင် ကျွန်တော် ခြေလှမ်း တံ့သွား၏။
 ကိုယ်တစ်ခြမ်းပေါ် လရောင်ကျနေသဖြင့် ဖွေးဖြူကြော့ရှင်းသော သည် သဏ္ဍာန်ကို ကျွန်တော် အမြင်မမှားနိုင်ပါ။
 ကျွန်တော်က အနားကပ်သွားပြီး အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ခေါ်မိသည်။

“မမဝေ . . .”

ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးလေးများနှင့် အုပ်ထားရာမှ မမဝေက အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“ညနက်လှပြီ မမဝေ မအိပ်သေးဘဲ ဒီမှာ လာထိုင်နေတယ် ဟုတ်လား။”

ထိတ်လန့်ခြင်း ပြေပျောက်သွားဟန်နှင့် မမဝေက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်အမေးကိုတော့ မဖြေပါ။

လရောင်စဉ် ပက်သဖြင့် ညက်ညောပဝင်းနေသော မမဝေ၏ မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်မိသည်။ မမဝေ၏ မျက်လုံးများနှင့် ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်တို့ ဝင်းလက်နေ၏။

“ကြည့်စမ်း . . . မမဝေ ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမဝေရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ”

မေးမိကာမှ ဆိုးတော့သည်။

မမဝေသည် ကိုယ်လေးကို ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ဆီ ယိုင်ညွတ်ချလိုက်၏။ ခေါင်းလေးကို ကျွန်တော့်ပခုံးထက် တင်ပြီး ချုံးပွဲချ ငိုတော့၏။

တမင်တော့ မရည်ရွယ်ပါ။ မရည်ရွယ်အပ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် ဘယ်လက်က မမဝေ၏ သေးသွယ်သော ခါးလေးကို ပတ်ရစ် ပိုက်ပွေ ထားမိသည်။ ကျွန်တော့်ညာလက်က မမဝေ၏ ကျောပြင်လေးကို ယုယဇွာ ပွတ်သပ်လျက် နှစ်သိမ့်ချော့မော့မိနေသည်။

အဲသည်ကမှ . . . ရင်ချင်းအပ်မိကြသည်။ ပါးချင်းလည်း ကပ်မိ၏။ လွမ်းဖွယ်သော အနမ်းခုံကို အဖုံဖုံ အသွယ်သွယ် တုံ့လှယ်ကြူမွှေး ချစ်ရေးပျူတ မေတ္တာတားရိုး အကျိုးကြီး ကျိုးခဲ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိတောက်သင်း၍ လမင်းထိန်သာနေသည်။

ပိတောက်ပွင့်ဆဲ . . . လသာဆဲက နွေညပြာပြာ သည်ကမ္ဘာမှာ အတိတ်ဟူသည်လည်း မရှိ။ အနာဂတ်ဟူသည်လည်း မရှိပြီ။ လှပသော တစ်ခဏ ပစ္စုပ္ပန်မှာ မမဝေနှင့် ကျွန်တော်သာ ရှိသည်။ မမဝေနှင့် ကျွန်တော်က လွဲလျှင် ပိတောက်သင်းနှင့် လမင်းသာ ရှိသည်။ အခြား ဘာမျှ မရှိ . . . မရှိပြီ . . .။

လန်နီးသူအလား... မမဝေသည် ကျွန်တော့်ရင်ကို သွလက်လေးများ
နှင့် ထွန်းကာ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာလိုက်၏။
ကျွန်တော်ကလည်း နေရာမှ မလှုပ်ပါ။ မမဝေကိုသာ ဝိုင်ငေးကြည့်မိ
သည်။

လက်သီးလေးများ ဆုပ်ပြီး မမဝေသည် ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာ
မျှော်စိုက်ကြည့်နေသည်။ စောင့်မှ အလေးကြိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်လေးကို ချာခနဲ
ဖွဲ့ကာ တိုက်ဆီသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။
ဪ... လွမ်းဖွယ် ဝေတော... ဇာတ်လမ်းက ဆုံးခဲ့လေပြီတကား။

ဇာတ်လမ်း ဆုံးပြီမို့... သည်ဇာတ်စုံပေါ်မှာ သည်ဇာတ်ကောင်က
နေသလိုပေါ့။

ဪ... မနေသင့်သည်မှာလည်း ကြာပါလေပြီကော...။

ကျွန်တော့်ရင်မှာ နောင်တနှင့်လည်း ပူသည်။ ဆုံးရှုံးလက်လွတ်ခြင်း
ကြောင့်လည်း ဆူနေသည်။

စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်မိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်က
ကျွန်တော့်အတွက် ရှင်းနေပြီ။

ကျွန်တော်က ညကာတည်းက အထုပ်အပိုးလေးများကို ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုး
သည်။

နံနက်စောစော ထကာ ဣန္ဒြေမပျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြီး ကော်ဖီ
ပိုသေသည်။

၆ နာရီသာသာတွင် ဂေါက်ရိုက်ရန် အစ်ကိုသန်းဟန်နှင့် အဖွဲ့က အိမ်မှ
ထွက်ကြသည်။ အစ်ကိုသန်းဟန်က ဂေါက်မရိုက်တတ်ပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက
ရိုက်တတ်ပြီး ဂေါက်အိတ်များ ပါလာကြသည်။ ဂေါက်ရိုက်တတ်သော ဦးလေး
လည်း လိုက်သည်။ အစ်ကိုသန်းဟန်က ဘေးမှ လိုက်ကြည့်ပေမည်။

၇ နာရီခန့်တွင် အိမ်မှ ကားက ဈေးသို့ သွားသည်။ မခင်လှတွင်မက
ညှို့သည်တွေ ရောက်တုန်းမို့ အဒေါ်လည်း လိုက်သွား၏။

ကိုဘိုကေက သူတန်းလျားမှာ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးပေတည်း။

ကျွန်တော့်မှာက အဝတ်အစား များများ မရှိ။ အခြားပစ္စည်းလည်း

များများတွေတွေ မရှိ။

ကျွန်တော်မှာ ဂြိုဟ်ပစ္စည်းတို့က လက်ဆွဲအိတ်လေးတစ်လုံးနှင့် ဆုံသည်။
လူရိပ်လူမြည် ကြည့်ပြီး အိမ်ကြီးမှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။
ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်မှာက လက်ဆွဲအိတ်လေးကို ကိုင်ထားသည်။

အခြားလက်တစ်ဖက်မှာကတော့ တယောသေတ္တာလေး။
အိမ်ကြီးမှ အလွယ်တကူ ခွာခဲ့နိုင်ပေမည်... ခြံပြင်အရောက်မှာ မမဝေ
တို့ တိုက်ဆီသို့ ခေတ္တလေး ရပ်ပြီး ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။
ဪ... ခွဲရပါမည်။ ချစ်စွာသော မမဝေကို ကျွန်တော် ခွဲချန်ထားရန်
ရပါမည်။

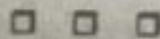
ညက အဖြစ်ကို ကြုံရပြီးမှ မမဝေအနီးမှာ ကျွန်တော် မရှိတော့လျှင်
အကောင်းဆုံး ထင်သည်။

မမဝေအတွက်လည်း ကောင်းပါမည်။ အစ်ကိုသန်းဟန်အတွက်လည်း
ကောင်းပါမည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ကောင်းလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

စက်သည်မှာ... အကောင်းဆုံး အလုပ်ဟူသည်တိုင်းကို နှလုံးသားက
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်မခံနိုင်တော့ပါ။ နှလုံးသားက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်
မခံနိုင်တော့ မျက်ရည်ဟူသည်က ဝဲရသည်။

ဝဲသော မျက်ရည်တို့ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး ကျွန်တော်က နေရာမှ အမြန်
ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဝေးရာသို့ပါ... ချစ်လှစွာသော မမဝေနှင့် ဝေးရာဆီသို့ပါ...။

အပိုင်း [၂]

'ထက်ရစေလေစေ ငွေမီးအိမ်မင်း'

ပိတောက်ပွင့်ဆဲ၊ လသာဆဲဟု၊ လှမြဲသညာ၊ စိတ်ကမ္ဘာလျှင်၊
ပမာလျှပ်ပြက်၊ အိပ်တစ်မက်တည်း၊ ရင်ထက်လမင်း။

ပိုက်ပွေ့ရင်းတွင်၊ ချစ်တင်းဆိုဆို၊ ပြီးချိုချိုနှင့်၊ ကြယ်ကို ပန်းကုံး၊
သီမကုံးခင်၊ ကြင်တုန်းရက်ရက်၊ နွဲ့ဆက်ရွှေရင်၊ မဝင်ကြားလေ၊
မျှသက်ဝေဆဲ၊ ချင့်မချင့်၊ သောင်သဲရေတိုက်၊ လန့်နှိုးကြိုက်တ၊
ညှိုက်သန်းခေါင်၊ တယောင်ပိုညည်း။

ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်၊ ပိတောက်လည်းကုံး။

လလည်း ပုန်းပြီ . . . မိုးလုံးပတ်လည် ညို့တကား . . .